

www.burmeseclassic.com

ကျွန်

ပြောဖို့လိုသေးလား

BURMESE
CLASSIC
2007

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယုက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။

စည်ကမ်းပြည့်ဝသော ဝိမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

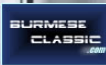
ထူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားစိတ္တ ဖြင့်မားရေး၊ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ခြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရှည် ခြင့်မားရေး။

လုံမ

ပြောဖို့လိုသေးလား

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာပုဒ်ပြန်ချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၀၇၁

ပျက်နှာပုံနှိပ်ပြန်ချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၅၁၀၈၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်။

အတွင်းပိုင်းပျက်နှာပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/နောက်ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်။

မျက်နှာပုံနှိပ်ဦး

သိန်းခွင်ကြည်

အတွင်းမလင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

၀၉၅ • ၈၃

လုံမ

ပြောဖို့လိုသေးလား / လုံမ ။ - ရန်ကုန်။

ဗျူးစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။

၂၄၀ - စာ ၊ ၁၈ X ၁၂ စင်တီ။

(၁) ပြောဖို့လိုသေးလား

အခန်း (၁)

“ဒေါက်”

“အား ဒီး ဆရာမ၊ သားကို စုပုံချစ် ပေတံနဲ့ခေါက်တယ်”

ထွန်းထွန်းရဲ့ အော်သံက စာသင်ခန်းတစ်ခုလုံး၊ စူးစူးဝါးဝါး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ပေတံကို လက်ထဲမှာ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား ဆဲ စုပုံချစ် မျက်နှာက အပြစ်လုပ်ထားသူတစ်ယောက်လို မဟုတ်။

“စုပုံချစ် လာစမ်း”

ဆရာမရဲ့ အော်ဝေါက်သံလို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားခြင်းလည်း မရှိ။ လက်ကို လျှော့တိလျှော့ရဲပိုက်လျက် ဆရာမရှေ့မှာ ပေစောင်စောင် လာရပ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထွန်းထွန်းကို ပေတံနဲ့ ခေါက်ရတာလဲ ပြောစမ်း”

“သူ့ကို မေးကြည့်ပါ ဆရာမ”

“ဟဲ့ နင့်ကို မေးနေတာ နင် ဖြေရမှာပေါ့။ နင် လုပ်ထားတာ

မဟုတ်ဘူးလား”

“လုပ်ထားတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ လုပ်ရတာ အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“အေးလေ ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲလို့ ဆရာမ မေးနေတာ၊ ဖြေမှပေါ့၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ခေါင်းမှာ ဘုထွက်သွားတယ်၊ သွေးစို့သွားတယ်၊ သူမိဘတွေ ပြဿနာ လာရှာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စာသင်ခန်းထဲမှာ အဲလို ရန်မဖြစ်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား။ ဆရာမ ဆုံးမမထားဘူးလား ပြောစမ်း”

အော်ဟစ်ငိုဆဲ ထွန်းထွန်းကို မေးငေါ့၍ ဆရာမက လေသံမာမာနှင့် ပြောသည်။ စုပုံချစ်က ထွန်းထွန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ အံကြိတ်၏။

“သမီး ကွန်ပါဘူးကို သူ ခိုးလို့ပါ ဆရာမ”

“ဟင် သူခိုးတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သမီးက စာရေးဖို့ ခဲတံနိုက်ပြီး ခုံပေါ်တင်ထားတာပါ။ ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တော့ သူက သမီးကွန်ပါဘူးကိုယူပြီး ခုံနဲ့ကွယ်ဖွင့်ကြည့်နေပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သမီးက ပြန်တောင်းတာကို ငါလိုချင်တာရှိလို့ ကြည့်နေတာလို့ ပြောပါတယ်”

“အေးလေ သူလိုချင်တာ ယူပြီးရင် ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ အဲဒါ ခိုးတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူငယ်ချင်းချင်း အဲလို မလုပ်ရဘူးလေ”

“တောင်းရင်တော့ ပေးမှာပေါ့ ဆရာမရဲ့၊ အခု သူက သမီးမသိအောင် ယူလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် သမီးက ပေတံနဲ့ ခေါက်ပစ်လိုက်

တာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်တာကိုလည်း ဆရာမကို လာမတိုင်ဘူး၊ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ အဲလို လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ လုပ်ရသလား၊ နင့်မှာအပြစ်မရှိဘူးလား ရှိသလား စုပုံချစ်”

“မရှိပါဘူး ဆရာမ၊ သမီးကွန်ပါဘူးကို ယူကိုင်လို့ သမီးလုပ်လိုက်တာပါ”

“ဘာ”

ဝန်မခံသော စုပုံချစ်ကို ဆရာမ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ရုပ်ကလေးအရွယ်ကလေးနှင့်မလိုက်၊ မျက်နှာကြောတင်းတင်း အကြောမာလွန်းသော စုပုံချစ်ကို နောက်ဒါမျိုးမလုပ်ရဲအောင် နောင်ကြည့်အောင် ခုံပေါ်တက်၍ လက်ပိုက်ခိုင်းပြီး ကြိမ်လုံးနှင့် ငါးချက်လောက် ရိုက်သည်။

ပြီးတော့ တစ်နေကုန် ရပ်ခိုင်းထားကာ အပြစ်ပေး၏။ ဒါကိုလည်း စုပုံချစ်က နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဝန်ခံတိမပေးသလို မျက်ရည်လည်းမကျပါ။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ တစ်ဖက်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးမှာ ခြောက်တန်းပညာ သင်ကြားနေသော တည်ကြည်ခန့် ဆီအပြေးအလွှား အမြန်ရောက်အောင် သွားသည်။

“ဟာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ညီမလေး၊ အမောတကောနဲ့”

“မြန်မြန်လာစမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ ကျောင်းအပြင်ရောက်တာနဲ့ ပြောပါမယ်”

ဘုမသိ ဘမသိနှင့် စုပုံချစ် ဆွဲခေါ်ရာ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက် လာရသည်။ ကျောင်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း ကုတ္တီပင်အောက်ရောက်မှ ခြေစုံ ရပ်တော့ တည်ကြည်ခန့်လည်း စက်ဘီးလေး ဒေါက်ထောက်ကာ ရပ် လိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ညီမလေး၊ ကိုကိုကိုပြော”

စုပုံချစ်က တည်ကြည်ခန့် မေးတာ မဖြေဘဲ ခြေသလုံးတစ်ဝက် ထိ ဖုံးအုပ်ထားသော ကျောင်းစိတ်စကပ်လေးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခပ် ဆောင့်ဆောင့် မပြသည်။

“ဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး၊ ဆရာမ ရိုက်လိုက်တာလား”

အနည်းငယ် အရှိုးရာထင်နေသော ဒဏ်ရာကိုကြည့်၍ တည် ကြည်ခန့် အထိတ်တလန့်ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ထွန်းထွန်းကြောင့် အရိုက်ခံရတာ”

“ဘာ ထွန်းထွန်းက ညီမလေးကို ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

“ညီမလေးပစ္စည်းကို ယူကိုင်လို့ ပေတံနဲ့ ခေါက်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့၊ အဲဒီကောင် ဘုထွက်ပြီး သွေးစွဲသွားတယ်၊ အဲလိုလုပ်ရမလားဆိုပြီး ဆရာမက ရိုက်တာ၊ အဲဒီကောင်ကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာလို့ သူက ညီမလေးပစ္စည်းကို ယူကိုင်ရတာ လဲ၊ အဲဒီလို လုပ်တုန်း ညီမလေးက ဆရာမကို တိုင်လိုက်ရင်ပြီးရော”

“အရင်တစ်ခါတုန်းက တိုင်သားပဲ၊ အဲဒီတုန်းက နောက်တစ်ခါ အဲလို သူများပစ္စည်း ယူမကိုင်ရဘူးနော်ဆိုပြီး သွန်သင်ဆုံးမရုံနဲ့ ပြီးသွား တာ”

“ဒါကတော့ ဆရာမတွေရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားအရလောက်ပဲ လုပ် မှာပေါ့၊ ခိုးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရိုက်လို့မရဘူးလေ ညီမလေးရဲ့”

“ညီမလေးကတော့ ခွင့်မတောင်းဘဲ အဲလို ယူကိုင်တာ မကြိုက် ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နောက်မလုပ်ရဲအောင် ဆော်ထည့်လိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမ အရိုက်ခံလိုက်ရတာ မကျေနပ်သေးဘူး၊ သူကလည်း ဆရာမ အရိုက်မခံရဘူးဆိုပြီး ဆက်လုပ်နေဦးမှာ”

“အဲဒီတော့”

“သူ ကျောင်းဝင်းထဲက ထွက်လာရင် ကိုကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်”

“ဟင် ကိုကိုက ဘယ်လို ကြိမ်းမောင်းပေးရမှာလဲ”

တည်ကြည်ခန့် စကားကို ကြားတော့ စုပုံချစ် ခြေလေးဆောင့် ကာ နှုတ်ခမ်းစူသည်။

“ကိုကိုကလည်း ညီမလေးကို နောက်ခါမျိုးမလုပ်ရဲအောင် ပြော ရမှာပေါ့၊ လိုအပ်ရင် လက်သီးနဲ့ ထိုးသင့်ရင်လည်း ထိုးရမှာပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ ကိုကိုက အကြီး၊ သူက အငယ်၊ ကြီးနိုင် ငယ်ညှင်းဖြစ်သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

“ကိုကိုက ညီမလေးကို မချစ်ဘူးပေါ့လေ၊ ညီမလေးဘက်က ရပ်တည်မပေးချင်ဘူးပေါ့”

“ဟာ အဲလို မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို ပြောပေး ပါမယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ စိတ်မကောက်နဲ့နော်၊ ကိုကိုက ညီမလေးကို အရမ်း ချစ်ပါတယ်ကွာ”

စုပုံချစ် မျက်နှာညှိမှာကို မခံနိုင်ပါ။

အသားလေး ဝင်းဝင်းစိုစို၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ဘိုမလေး ကော်ပတ်ရှပ်လေးလို ချောမောလှပလွန်းသော စုပုံချစ်လေးကို ညီမ အရင်းလေးလို တည်ကြည်ခန့် ချစ်မြတ်နိုးရပါသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မေမေ့ခိုက်ထဲကနေ ညီမလေး တစ် ယောက်လောက် လိုချင်တာ အရှူးအမူး။

သူများ မိသားစုတွေလို ညီမလေးလို ထိန်းကျောင်းချိပိုးချော မြူချင်၏။ သူ သုံးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ မေမေ နောက်ရင်သွေး လေး လွယ်ပိုးရတော့ မေမေ ခိုက်ပူပူလေးကို တရှုံ့ရှုံ့နမ်းမွှေးပြီး ဆု တောင်းမိသည်။ တကယ်တမ်း မွေးလာတော့ ညီမလေး တည်မြဲခန့် ဖြစ်နေသည်။

“မေမေကလည်းဗျာ သားက ညီမလေးလိုချင်တာပါဆို ဘာလို့ ညီမလေး မမွေးတာလဲ၊ ညီမလေး မလိုချင်ဘူး၊ ခိုက်ထဲပြန်သွင်းလိုက်”

“ဪ သားလေးရယ်၊ အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ မေမေ ခိုက်ထဲက ထွက်လာတာကို ညီမလေး ဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးဖြစ်ဖြစ်၊ သား ချစ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သားအဖော်ရတော့ပေါ့ကွယ်၊ နော် သား လေး”

ကလေးအတွေးနှင့် သူ့ရဲ့တောင်းဆိုမှုကို မေမေက အရယ် အပြုံးနှင့် သူ့ကို ထွေးပွေ့ကာ ချောမြူဖျောင်းဖျာသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး အရမ်းလိုချင်နေသော သူက ညီမလေးကို နှစ်နှစ်ကာကာ ရင်ထဲအသည်း ထဲက မချစ်ခဲ့ပါ။

အိမ်ချင်းကပ်လျက်က ဦးထင်ကျော်နှင့်ဒေါ်ယမင်းပျိုက မွေး သော စုပုံချစ်လေးကိုသာ ချီပိုးပွေ့ဖက်၍ အချစ်ပိုခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်လို့ မေမေတို့က ထိန်းခိုင်းလျှင်လည်း သနပ်ခါး လိမ်၊ ပန်းပန်ပေးလျက် စုပုံချစ်အကျီလေးတွေကို ယူဝတ်ပေးကာ မိန်း ကလေးလို ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။

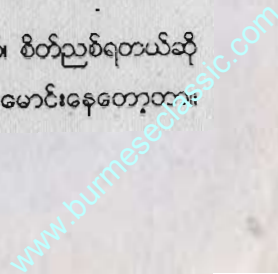
“သားကြီးရယ်၊ ညီမလေးကို အဲလို မလုပ်ရဘူးလေ သားရဲ့၊ ညီမလေးကို အဲလိုလုပ်ရင် ကြီးလာတော့ မိန်းမရှာဖြစ်သွားမှာပေါ့ သားရဲ့”

“မသိဘူးဗျာ မေမေကမှ ညီမလေး မွေးမပေးတာ၊ သားက တော့ ညီမလေးလို လုပ်မှပဲ အဲလိုမလုပ်ရရင် ညီမလေးကို ထိန်းမပေးတော့ ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်တော့ဘူး”

သူ ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောတော့ မေမေတို့ စိတ်လျှော့သွားပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ကြသည်။ မနေလို့လည်း မဖြစ်။

ဘွားဘွားက မြေးဦးမို့ မငြိုမငြင် မတောင့်မတ ပြည့်စုံအောင် ထားပြီး အလိုလိုက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဘယ်သူ့ကြောင့် သူ မျက်ရည်ကျရတယ်၊ စိတ်ညစ်ရတယ်ဆို လျှင် အဲဒီလူ နေစရာမရှိအောင် ဆူပူမာန်မဲ ကြိမ်းမောင်းနေတော့တား။

ဘွားဘွား အာဏာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ရဲကြ။ မဆန် ကျင်ရဲကြ။

သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် ဩဇာညောင်းသူ။

“ငါ့မြေးကြီးကိုတော့ ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနဲ့ထိမယ်၊ ကန့်လန့် တိုက်မယ် မကြံကြန့်နော်၊ အမွေတစ်ပြားမှ မရဘဲ ဖြစ်သွားကြမယ်၊ ငါ့မြေးကိုပဲ အကုန်ပေးခဲ့မှာ”

ထိုသို့ ကြိမ်းမောင်းထားတာမို့ ဖေဖေနှင့်မေမေရော ဒေါ်လေး တို့ လင်မယားရော သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြသည်။

သူကလည်း ဘွားဘွား အားကိုးနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်။

အဲ သူ ဂရုစိုက်တာ အလေးအနက်ထားတာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

သူက စုပုံချစ်။

အချိန်ရှိတိုင်း အဲဒီအိမ်ဘက်ကို ရောက်နေကာ စုပုံချစ်လေး အနားက မခွာ။ စုပုံချစ်လေး ကျောင်းနေအရွယ် ရောက်တော့ သူက သုံးတန်း။

ဒါတောင်မှ ကျောင်းဆင်းချိန်တွေဆိုလျှင် စုပုံချစ်လေးအတန်း ကို အရင်ဆုံးသွား။ မုန့်တွေဝယ်ကျွေး။

ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုလည်း သူမအိမ်က လာကြိုစရာမလိုဘဲ စက်ဘီးနှင့်တင်ခေါ်။ အိမ်ရောက်တော့ စာပြပေး။ အတူတူ ကစားနှင့်

သူ့မှာ အားလပ်တယ်လို့မရှိ။

ညီလေးဆိုတာ သူ့ရဲ့သွေးရင်းသားရင်းလို့ သဘောမထား မိတာ ဒီနေ့အချိန်ထိ။

စုပုံချစ်လေးအတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ။

ဒီနေ့ကိစ္စအတွက်လည်း စုပုံချစ် လုပ်ရပ် တရားသလား။ မတရားသလား သူ မတွေး။

ထွန်းထွန်းဆိုသည့် ကောင်လေး။ ကျောင်းဝင်းအပြင် ထွက် ဖာလာကို လည်တဆန်ဆန် စောင့်ကာ...။

အခန်း (၂)

“ကဲ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ၊ ကျွန်မသားကို ရှင်တို့သားက ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်လိုက်တယ်တဲ့လေ၊ သူတို့ ရွယ်တူချင်း စကားများ ရန်ဖြစ်တယ်ဆို ထားပါတော့၊ အခုတော့ ခုနစ် တန်းကျောင်းသားကြီးက လေးတန်းကလေးကို ကျောင်းအပြင်မှာ စောင့်ပြီး ထိုးလွှတ်လိုက်တာ ကောင်းသလား၊ ဘယ်လိုများ ဆိုဆုံးမထားလည်း မသိပါဘူးတော်”

ထွန်းထွန်းအမေက တည်ကြည်ခန့်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုး နှင့် မကျေမချမ်း ပြောနေသည်။ မေမေက သူ့ဘက်ကို လည်လိမ်ကာ စောင့်ကြည့်၏။

“တည်ကြည်ခန့် သူတို့ ပြောတာတွေ ဟုတ်သလား၊ ထွန်းထွန်း ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို နှင့် ထိုးလွှတ်လိုက်တယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ဗျူးစာပေ

မေမေက သူ့မျက်လုံးတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးသည်။ တည်ကြည်ခန့် ရှုတင်းတင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်လုပ်ကာ တုံ့လိုဘာဝေ။

“ဟဲ့ ဖြေလေ၊ ဟိုက ပြောနေတာ ဟုတ်သလားလို့”

“ဟုတ်လို့ ငြိမ်နေတာပေါ့၊ မိဘတောင် မကြောက်မရွံ့ မေးတာ မဖြေတဲ့ ကလေးက ကျွန်မတို့ သားကို မလုပ်ရဲဘဲ နေပါ့မလား၊ ဆုံးမ သွန်သင်မှုနည်းလို့ ဒီအရွယ်လေးကတည်းက လက်ရဲဇက်ရဲ အနိုင်ကျင့် တတ်တာ၊ ကြီးရင် လူဆိုးသူခိုးတောင် ဖြစ်ဦးမယ်”

“အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ညီမရယ်၊ သူများ သားသမီးကို မှီချိုး၊ မျစ်ချိုး ပြောရင် ကိုယ့်သားသမီးလည်း အဲလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ လူကြီးတွေတောင် မှားသေးတာ၊ ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့ ကလေးက မှားမှာပေါ့”

“ဪ ဒီအရွယ်က ကလေးဆိုရင် သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကျွန်မ သားမှားတာကျ ဒီလို လက်တုံ့ပြန်မှုနဲ့ သိသတဲ့လား၊ စုပုံချစ် ပစ္စည်းကို ယူကိုင်တာ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟင် စုပုံချစ်ကြောင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့တာလား သား၊ သားကို မေမေ ဘာပြောထားလဲ၊ သားကို မေမေ ဘယ်လိုဆုံးမသွန်သင်ထားလဲ၊ သား မမှတ်မိဘူးလား ဟင်”

“ညည်း ဘာပြောပြော ကလေးက မှတ်မိမှာလား၊ ငါ့မြေးကို ညည်း ဘာမှ ဆူပူမာန်မဲစရာ မလိုဘူး”

အိမ်ပေါ်ထပ်က ဘွားဘွား ဆင်းလာပြီမို့ တည်ကြည်ခန့် အား

ဗျူးစာပေ

ကိုးရသွားသည်။ အားလုံးကို ပေစောင်စောင်ကြည့်ကာ ဘွားဘွား နောက်မှာ ဝင်ကပ်လိုက်၏။ သူ ခေါင်းတိုးခွေးလိုက်ပြီဆို သူ့ရှေ့ကနေ ဘွားဘွား မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေလိမ့်မည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ကရော ငါ့အိမ်ကိုလာပြီး ဘာလို့ အာကျယ် ပါကျယ် လုပ်နေတာလဲ၊ ညည်း၊ ဘယ်လောက်လျော်ကြေးလိုချင်သလဲ ပြော၊ ငါ့မြေးကို ဘာမှ ဝေဖန်ပုတ်ခတ်စရာ မလိုဘူး။”

“အဲလို ငွေကြေးနဲ့ပိုင်းဖြတ်ပြီး နစ်နာအောင်မလုပ်ပါနဲ့ ကြီးကြီး ရယ်၊ ကျွန်မက ကလေးအရွယ်မို့ ရုံးရောက်ဂတ်ရောက် မဖြစ်စေချင်လို့ ကလေးကို လာပြီး ဆုံးမခိုင်းနေတာပါ။”

“အောင်မာ ရုံးတွေဂတ်တွေရောက်ကြည့်ပါလား။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငါ့မြေးအတွက် အသက်ချင်း လဲပစ်မယ် သိလား။ ရော့ လျော်ကြေး ဒါယူပြီး ပြန်တော့၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့မြေးနဲ့ လွတ်ကင်းအောင်နေကြ။”

တစ်ထောင်တန် အထပ်လိုက် လက်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် ထိုမိန်းမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ နောက်ပြန်လှည့်သွားသည်။

သူ့အတွက်ဆို ဘွားဘွားက ဒီလိုမျိုး ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ရဲဝံ့စွာ ရပ်တည်ရဲသူပါ။

“မေမေကလေ အဲဒါတွေကြောင့် ခက်နေတာ၊ လာတိုင်တဲ့သူ ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကလေးကို နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမပေးဦးမှပေါ့၊ အဲဒါမှ ခံရတဲ့သူဘက်က ကျေနပ်မှာ မေမေရဲ့။”

“ဟဲ့ အခုလည်း ငွေပေးလိုက်လို့ ကျေနပ်သွားပြီလေ၊ တန်ရာ

တန်ကြေးမကလို့ အိမ်ရောက်ရင် ပျော်တောင်ပျော်နေဦးမှာ”

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မေမေမြေးကိုလည်း ဆုံးမထား ဦးမှဖြစ်မယ် မေမေ၊ ဟိုကပြောသွားတာ မေမေ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမ သားသမီးလို့ ကျိန်ဆဲသွားတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကောင်း တော့မှာလဲ၊ တစ်ခါလည်းမဟုတ် နစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်လိုက်၊ စုပုံချစ်ကြောင့်ဖြစ်လိုက်နဲ့ မေမေ ရှိလို့ ငွေနဲ့ဖြေရှင်းနိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် မေမေ ဆုံးတဲ့အခါ။”

“အမယ်လေး ညည်းက ငါ့ကို သေစာရင်းတောင် သွင်းနေပြီ ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ချွေးမဆိုတာမျိုးကို အိမ်ဦးခန်းတင်မထားနဲ့၊ ခေါင်းပေါ် ချိုးပါခံရမယ်လို့ ပြောကြတာ၊ အခု ငါ့သား အစွမ်းအစနဲ့ ညည်း၊ ဒီလို နေရတာလား၊ ငါ့ကြောင့် နေရတာလား၊ ပြောစမ်းပါဦး။”

ထိုမေးခွန်းက ဖြေစရာမလိုအောင် ရှင်းနေသည်။ တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်စကျကတည်းက မိမိယောက်ျား ဦးစိုးခန့်က မယ်မယ်ရရ အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့တာမျိုး မရှိပါ။

အမေဖြစ်သူရဲ့ ပွဲရုံကို သွားတစ်လှည့် မသွားတစ်လှည့်၊ အာရုံ မရသလို ခုချိန်ထိ ဖိဖိစီးစီးမရှိ။

မိသားစုအပေါ်လည်း အလေးအနက် မဟုတ်။ သားနှစ်ယောက် မွေးထားတာတောင် အပျော်ခရီး ထွက်ရတာ၊ နိုက်ကလပ်တက် ရတာ၊ နိုင်ငံခြား အလည်အပတ် သွားရတာနှင့် မအေဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ရွှေက သားသမီး ဘာလုပ်လုပ် လူပျိုလူလွတ်ဘဝတွေကတည်းက ဘာမှ

www.burmeseclassic.com

ပိတ်ပင်ထားဆီးခဲ့တာ၊ ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တာ မဟုတ်။

စီးပွားရေးကို အချိန်ရှိသမျှ ကုန်းရှန်းရှာရင်း လိုအပ်သမျှသာ ဖြည့်ဆည်းခဲ့သည်။ ခွေးမတွေ သမက်တွေက သူ့သားသမီးတွေကို မငြိုငြင်အောင်လည်း လိုအပ်မှုမရှိစေရ။

ရော့ရွှေ၊ ရော့ငွေ။

ဩဇာတိက္ကမကြီးသူမို့ ဘယ်သူကရော ပါးစပ်ဟာရဲ ငြိုငြင်ရဲမှာ လဲ။

အခု သားကြီးကိစ္စကိုပဲကြည့်။ သမီးဖြစ်သူက အိမ်ထောင် အရင်ကျပြီး သားသမီး မမွေးတော့ မိမိရဲ့သားက မြေးဦးဖြစ်နေကာ ဘွားအေရဲ့ အလိုလိုက် ပစားပေးခြင်း ခံရပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရိုသေလေး စား ကြောက်ရွံ့ရမှန်းမသိ၊ ဘဝင်မြင့်နေသည်။

ညီငယ်လေးကိုလည်း သံယောဇဉ်တွယ်ရမှန်း မသိ။

ညီမလေး မွေးမပေးလို့ဆိုပြီး စိတ်ကောက်ကာ၊ မွေးကင်းစ စုပုံချစ်လေးဆီမှာပဲ အချိန်ကုန်သည်။ နေ့ည အနားကမခွာဘဲ လိုအပ် သမျှ ဘွားအေဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းကာ အကုန်ဝယ်ပေး၏။

အိမ်ရောက်မှ ညီငယ်လေးကို မိန်းကလေးလို ပြင်ဆင်ပေးသည် ဆိုပေမယ့် စုပုံချစ်လောက်တော့ အချစ်မပိုခဲ့ပါ။ ဒီအရွယ်ရောက်လာ သော်လည်း အချစ်မလျော့။ ပုံစံမပြောင်း။ အားကောင်းမောင်းသန် မဟုတ်ပေမယ့် ရန်များချင်လာတာလည်း စုပုံချစ်ကြောင့်။

ကိုယ်က မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် ဆုံးမမယ်ဆိုတော့လည်း

ဘွားအေက ရှေ့က ကာဆီးပိတ်ပင်ရုံတင်မက၊ မိမိကိုတောင် အပြစ်တင် မာန်မဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းသေးသည်။ ဒါတင်ပဲလား။ နောက်မပြောရဲ အောင် ခြိမ်းခြောက်တာက ရိုသေ။

အခုလည်း ပြောသမျှ ဆိုသမျှ ငြိမ်ကုပ်နားထောင်ရုံမှလွဲ၍ တာမှ စောဒက တက်ခွင့်မရှိ။

မျက်မှောင်ကုပ်ပြောနေရာက တည်ကြည်ခန့် ပန်းကို ဖက်ကာ မိုဟာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ငါ ဒီလိုမေးတော့ ညည်း မဖြေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

အစကတည်းက အဲလို အမေးမခံရအောင် ဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ ညည်းတို့ အပေါ် ငါ့ဘက်က ဘာလိုအပ်မှုရှိခဲ့သလဲ၊ ညည်းတို့ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အခန့် သား ထိုင်စားနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ့ဘက်က တောင်းဆိုတာလည်း ငါ့မြေးကြီးကို အလိုလိုက်ချစ်ပေးဖို့ပါပဲအေ၊ ဒါလေးတောင် ညည်းတို့က မလိုက်လျောနိုင်ကြဘူးလား။”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ မေမေကို လွန်ဆန်နေတာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စုပုံချစ်အတွက်ဆို သားကြီးက အနစ်နာခံလွန်းလို့ ြ”

“ဟဲ့ ဒါရော ဘာပြောစရာလို့လဲ၊ သူတို့တွေ အရွယ်ရောက်လာ ရင် ငါက ပေးစားဖို့တောင် စီစဉ်ထားတာ၊ အခုလို သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ ကာကွယ်ပေးနေတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

“ဟင် မေမေက”

“အေး ဟုတ်တယ် အဲဒီကိစ္စ စုပုံချစ်တို့ မိဘတွေ့ဆီကိုတောင် အသိပေး နားဖောက်ပြီးပြီ၊ သူတို့ အရွယ်ရောက်လာရင် ငါ့မြေးကြီးနဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးဖို့ပေါ့၊ ငါ့မြေးကြီး တခြားမိန်းမလည်း မိန်းမရှုပ်တွေနဲ့ တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စုပုံချစ်တို့ မိသားစုဆိုတာ စီးပွားရေးအဆင်ပြေ လှတယ် မဟုတ်ပေမယ့် အကြောင်းသိ ဓာတ်သိ စိတ်ရင်းရိုးသားတဲ့သူ တွေ”

“ဒါတော့ နွဲ့လည်း သိပါတယ် မေမေ၊ မေမေ စိတ်ထားတာကို နွဲ့ ဆန့်ကျင်တားဆီးတာမျိုးလည်း မလုပ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် စိတ်ကစားမှာတော့ စိုးရိမ်တယ်”

“အဲဒီအတွက်တော့ တွေးမပူပါနဲ့ အရွယ်မရောက်ခင်မှာ ငါက အမှားအယွင်း အဖြစ်ခံပါမလား၊ ဒီကိစ္စတွေက သူတို့ နိုင်ငံခြားထွက်သွား ဖို့ ငွေရင်းစိုက်ထားတာနဲ့ အလောင်းအစား လုပ်ထားတာ”

“ရှင် ဘယ်လို မေမေ”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသလို တည်ကြည် ခန့်လည်း စိတ်ဝင်စားကာ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“စုပုံချစ် အဖေက နိုင်ငံခြားအလုပ်သွားလုပ်မလို့လား၊ ဘွား၊ ဘွား”

“စုပုံချစ်အဖေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုလိုက် သွားကြမှာ”

“ဗျာ ဒါ ဒါဆို ညီမလေးလည်း နိုင်ငံခြားလိုက်သွားမှာပေါ့”

ငိုသံပါကြီးနှင့် တည်ကြည်ခန့် အထိတ်တလန့် မေးတော့ ဒေါ် စိန်ရွှေက နှစ်သိမ့်သလို တည်ကြည်ခန့် ပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွထွေးဖက် ကာ

“သူ့မိဘတွေက လုပ်ငန်းတွေမှာ အရှုံးပေါ်လို့ စီးပွားရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြတယ်လေ၊ အရင်းအနှီး ထည့်ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား အောင်မြင်လာစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ သူတို့နေတဲ့ အိမ်ကြီးကလည်း ပေါင်ထားပြီးသားတဲ့၊ အတိုးနဲ့တွက်ရင် ငွေပိုတောင် ထွက်လာတော့မယ် မထင်ဘူး”

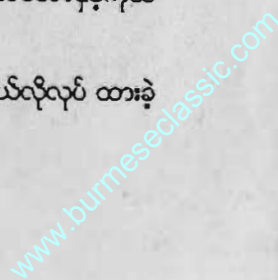
“ဟင် အဲလိုတောင် ဖြစ်သွားကြတာလား၊ လုပ်ငန်းတွေ မ အောင်မြင်တာကိုသိပေမယ့် အဲလောက်ကြီး ဖြစ်နေပြီလို့ မထင်မိဘူး”

“အေး ငါလည်း ငါ့ဆီကို ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီ လာ ထောင်းမှ သေချာသိရတာ၊ သူတို့က နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ အစ်ကိုဆီကို လိုက်ပြီး ဟိုမှာပဲ လုပ်ငန်းလုပ်တော့မယ်တဲ့လေ၊ နောက်မှ ငါ့ကို အရစ်ကျ ပြန်ဆပ်ပါရစေလို့ ပြောတယ်”

“အဲလိုလုပ်တာ ကောင်းပေမယ့် ညီမလေးကို သား မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဘွားဘွား၊ ညီမလေးကို ခေါ်ထားလိုက်ပါလားဟင် ဘွားဘွား”

တည်ကြည်ခန့် ကူခြေမရစွာ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် တောင်းဆို သည်။ မြေးကိုချစ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စက ဒေါ်စိန်ရွှေ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် လိုက်လျောပေးလို့ဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ပါ။

“သူတို့သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းကို ဘယ်လိုလုပ် ထားခဲ့

မှာလဲကွယ်၊ မြေးလေးအတွက်က အဘွား စဉ်းစားပြီးသားပါ။ မြေးတို့ ပညာရေးတွေ ဆုံးခန်းတိုင်တာနဲ့ သူတို့လည်း ပြန်လာမယ်၊ မြေးတို့ကို လည်း လက်ထပ်ပေးမယ်”

“အဲဒါက အဝေးကြီးလိုသေးတာကို ဘွားရယ်၊ ညီမလေးကို သား မခွဲနိုင်ဘူး။ ညီမလေး မရှိရင် သား မနေတတ်ဘူး”

“ဪ မြေးရယ်၊ မြေးမှာ ညီမလေး မရှိလည်း ညီမလေး ရှိ သေးတယ်လေ၊ ဟိုက သူမိန်း၊ ညီမလေးက ကိုယ့်သွေးသားအရင်း မဟုတ် ဘူးလား”

“သားမှ ညီမလေး မလိုချင်တာ၊ ညီမလေးကိုပဲ ချစ်တယ်”

“အဲလို မဖြစ်နိုင်တာကိုတော့ ဇွတ်အတင်း မယူစားနဲ့ မြေးလေး။ မြေးလေးသာ အရွယ်ရောက်နေပြီဆိုရင် အဘွားက အခုချက်ချင်းတောင် စုပုံချစ်နဲ့ ပေးစားလိုက်သေးတယ်၊ အခုက မြေးလေးက ဆယ်နှစ်နှစ်၊ စုပုံချစ်လေးက ကိုးနှစ်ရှိသေးတာ၊ ညီမလေးကိုပဲ ညီမလေးလို သဘော ထားပြီး ပြုပြင်ချစ်ပေါ့ကွယ် နော် မြေးလေး”

အဘွား ဘယ်လိုပဲ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျနေပီစေ၊ ညီမလေးက ဘယ်တော့မှ ညီမလေး ဖြစ်မလာနိုင်။ သူချစ်တာက စုပုံချစ်ဆိုသော ညီမလေး။

အခန်း (၃)

“ညီမလေး”

“ကိုကို”

ချိန်းဆိုမထားပါဘဲ အိမ်နှစ်အိမ်ရှေ့က ဟင်္ခံပင် ခုံတန်လေးမှာ စုပုံဖြစ်ကြ၏။ စုပုံချစ် မျက်နှာလေးက ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ညှိုးနွမ်းနေသည်။

ခွဲခွာဖို့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေကို ကြိုသိနေခဲ့ပြီလား။

တည်ကြည်ခန့် မျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့။

ယံယောဇဉ် မျက်ဝန်းမှာ ငြိတွယ်မှုတွေဖြင့်။

“ညီမလေးတို့ နိုင်ငံခြားကို သွားတော့မှာဆို”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ညီမလေးတို့ ခွဲရတော့မယ်၊ ညီမလေးကို သတိရနေနော်”

“သတိရတာထက် ကိုကို ကျန်နေခဲ့နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး ညီ မလေးရယ်၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတော့မှာ”

“ခန့်မင်း၊ ရိုသားပဲ ကိုကိုရယ်၊ ခန့်မင်းက ကိုကိုကို ချစ်သားနဲ့ ညီမလေးမရှိတဲ့အချိန် ခန့်မင်းကို အဖော်လုပ်ပေါ့”

“ကိုကိုက ညီမလေးကိုပဲ ချစ်တာ၊ ညီမလေးက အပျင်းပြေ အဖော်ရတယ်ဆိုပေမယ့် ညီမလေးလိုတော့ ခံစားချက်ချင်းလည်း မတူဘူး၊ အလေးအနက်လည်း မရှိတူပေ၊ ဘွားဘွားကို ပြောပြီး ညီမလေးတို့နဲ့ ကိုကို လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟင် ဘွားဘွားက ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တာ ဘယ်ထည့်ပါမလဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ကလည်း တာဝန်ခံပြီး ခေါ်မယ် မထင်ဘူး၊ ကိုကို၊ စီးပွားရေးကြောင့်သာ သွားရတာ၊ မြန်မာပြည်ကို မခွဲချင်ဘူးတဲ့၊ အလုပ်တွေ ကြိုးစားလုပ်ပြီး အဆင်ပြေရင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကိုကိုတို့ ဘယ်လောက်အကြာကြီးထိ ခွဲရမလဲ မသိဘူး ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး ဖေဖေနဲ့မေမေသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဘွားဘွားကို ရအောင် ပြောပြီး လိုက်လာခဲ့ချင်တယ်”

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် တည်ကြည်ခန့် ဇွတ်အတင်း ပြောနေသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြပြီးဆိုလျှင် တည်ကြည်ခန့် ရှေ့နောက်စဉ်းစားဖို့ သတိမရ။

ဖြစ်ချင်တာကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ညှာရမှန်းလည်း မသိ။

ဒါတွေက တည်မြဲခန့်နှင့် မတူသော အချက်တွေပင်။

တည်မြဲခန့်က အငယ်ဖြစ်ပေမယ့် မျှမျှတတ တွေးတတ်ပြီး သူများရဲ့ဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးတတ်သည်။

တည်ကြည်ခန့် အနိုင်ကျင့်သမျှလည်း ကြည်ဖြူစွာနှင့် လိုက်လျော့တတ်သူပါ။

သူမအပေါ်လည်း တည်ကြည်ခန့်ထက် အနွံတာခံ သည်းခံ တတ်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူ မသိအောင် တွယ်တာခဲ့သူပါ။

“ချစ်ချစ် နင် ဟိုးအဝေးကြီးက နိုင်ငံခြားကို သွားတော့မယ် ဆိုရင် ငါ နင့်အတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ် သိလား”

“ဟင် နင်က ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲ”

“ရောင်နဲ့ခဲတံလေးတွေနဲ့ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားလေးပါ။ နင်နဲ့ ကိုကို ကစားနေကြရင် ငါ့ကိုမှ မခေါ်တာ၊ အဲဒီအချိန်ဆို ငါက ငါ့အခန်းထဲမှာ အရှုပ်တွေ ရေးပြီး တစ်ယောက်တည်း ဆော့ရတာဟာ၊ အဲဒီထဲက တစ်ခု နင့်ကို ပေးလိုက်မယ်၊ နင် ပြန်မလာမချင်း အမှတ်တရ သိမ်းထားနော်”

ဘာပုံမှန်း မသိပေမယ့် သွားခါနီးရင် ပေးမည်ဟု ပြောသွားသည်။ ကိုကိုကတော့ အမှတ်တရ လက်ဆောင် ပေးလိုက်မည်ဆိုသည့် စကား အခုထိ မပြောသေးပါ။

သူ ဖြစ်ချင်တာကိုသာ ဇွတ်အတင်းအကျပ် ပြောလျက် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ညှို့ညှို့၊ မိုင်းမိုင်း။

ဒီလိုတော့လည်း စုပုံချစ် မကြည့်ရက်။ ကိုကိုက သူမအပေါ်

အများကြီး စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ခန့်မင်း အိမ်က ကိုကို့ရဲ့ ခြယ်လှယ် မှုကြောင့် နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း ပျော့တိပျော့ဖတ် နေတတ်သူမို့ အရေးကြီး လျှင် ကိုကို့ကိုပဲ အားကိုးခဲ့ရတာပါ။ ကိုကို လိုက်လာဖြစ်လျှင် ဟိုကို ရောက်လို့ သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ အနိုင်ကျင့်ခံရတာမျိုး မဖြစ်တော့ဘူး ပေါ့။

“ဖေဖေတို့ကို လိုက်ပြောကြည့်မလားဟင် ကိုကို လိုက်ရတယ် ဆိုရင် ကိုကိုနဲ့ ညီမလေး မခွဲရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ပြောကြည့်လို့ရရင် ဝမ်းသာစရာပေါ့။ လာ သွား မယ် ညီမလေး”

စုပုံချစ် လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ စုပုံချစ်တို့ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်အဝင်ဝမှာပင် စုပုံချစ် မိဘတွေနှင့် ဆုံတော့ ခေါင်းလေးတွေ ငုံ့လျှိုး၍ ခြေလှမ်းတုံ့သွားရ၏။

“ဪ သမီးလေး၊ ဘယ်ပျောက်သွားလဲ အောက်မေ့နေတာ တည်ကြည်နဲ့ တွေ့နေတာကို။ အေး အိမ်မှာနေခဲ့ကြဦးကွာ၊ အန်ကယ် တို့ လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဗျာ ဟို အန်ကယ်တို့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပတ်စပို့(စ်)ကိစ္စတွေက အားလုံးပြီးပြီ၊ လေ ယာဉ်လက်မှတ်ရပြီးတာနဲ့ ထွက်ဖို့ စီစဉ်နေတာ”

“ကျ ကျွန်တော်အတွက်ပါ လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်လို့မရဘူး လား အန်ကယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ”

“ညီမလေးနဲ့ မခွဲနိုင်လို့ ကျွန်တော် လိုက်ချင်လို့ပါ”

“အာ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်မှာလဲ တည်ကြည်ရယ်၊ မင်း အဘွားက ဘယ်ခွင့်ပြုပါမလဲ၊ တကယ်လို့ ခွင့်ပြုခဲ့ရင်တောင် အန်ကယ် တို့ မင်းကို ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အန်ကယ်တို့က စီးပွားရေးသွား လုပ်ကြမှာ၊ အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာနဲ့ မင်းကိုလည်း တာဝန်ယူနိုင် မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကြောင့် တာဝန် မကြီးစေရပါဘူး။ ငွေရေးကြေးရေး ကအစ ဘွားဘွားက ပိုပိုလျှံလျှံ ထောက်ပံ့နိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားတော့ ဦးထင်ကျော် မျက်နှာပင့်ကာ စိတ်ဝင် စားသွားသည်။ တည်ကြည်ခန့်ကိုသာ စည်းရုံးနိုင်လျှင် ငွေတွင်းကြီး ပိုင်ဆိုင်ရသလို ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ပါလား။

“မင်းအဘွားကို ပြောကြည့်ပြီးလား တည်ကြည်”

“မပြောရသေးဘူး အန်ကယ်”

“ဒါဆို ပြောကြည့်ရင် ပြောကြည့်လေ၊ မင်းအဘွား ထည့်မယ် ဆိုရင် ပညာရေးက ပိုပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်တာပေါ့ကွာ”

“တ တကယ်နော် အန်ကယ်၊ ညီမလေး ကိုကို ဘွားဘွားကို သွားပြောလိုက်မယ်၊ အန်ကယ် လေယာဉ်လက်မှတ် နောက်မှဝယ်လို့ ရတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ပတ်စပို့စ်ကိစ္စရော အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ကဲပါကွာ မင်းပဲ မင်းအဘွားကို ရအောင်ပြောကြည့်ပါဦး”

ကျန်တာ အန်ကယ့်တာဝန်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

စုပုံချစ် လက်ကလေးကိုလွှတ်၍ တည်ကြည်ခန့် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ မျက်စိတဆုံး ကြည့်ကာ ဦးထင်ကျော် သာသာလေးလေး ပြုံးလိုက်သည်။

အသက်ရှင်ဖို့အတွက် ကောက်ရိုးမျှင်တစ်စကို ဘယ်လိုပဲ ဆွဲရ ဆွဲရ။

အခန်း (၄)

“ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မြေး၊ ဘွား လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ သူ့စိမ်းတရံဆံက ဘွားတို့လိုမျိုး မြေးကို ဘယ်သူက ဂရုစိုက်မှာလဲ၊ စောင့်ရှောက်မှာလဲ”

“သားကိုသား ရပ်တည်နိုင်ပါပြီ ဘွား၊ ဘွားရယ်၊ ကလေးလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အမယ်လေး ဒီအရွယ်က ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့လား။ နို့နို့တောင် မပျောက်သေးဘဲနဲ့၊ ဘွားအရိပ်က ထွက်ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး ကွယ်၊ မြေးကို ဘွား ပြောပြီးသားနော်၊ မြေးအရွယ်ရောက်တာနဲ့ စုပုံချစ်လေးနဲ့ စီစဉ်ပြီးသားလို့ အခု မဖြစ်နိုင်တာတွေ တောင်းဆိုမနေနဲ့”

“ဘွားကဗျာ”

ဘွား ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတော့ တည်ကြည်ခန့် စိတ်ပျက်လှူခဲ့

www.burmeseclassic.com

ညူးစွာ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။ ဒီလိုနှင့် ညီမလေးနဲ့ ခွဲရတော့ မှာလား။

“ဘွားရယ် သားကို လိုက်သွားခွင့်ပြုပါ။ ဟိုမှာဆိုရင် ပညာရေး ကို အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် သင်ယူလို့ရတယ်။ တချို့ဒီဘာတွေဆိုလည်း ဒီလိုပဲ သားသမီးတွေကို နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းထားနေကြတာပါ။ ဘွားလည်း ဒီလိုပဲ သဘောထားပေါ့။”

“အမယ်လေး အဲဒါ ဘာအထင်ကြီးစရာနို့လို့လဲ။ ဒီမှာလည်း နိုင်ငံခြားကျောင်းတွေ ရှိနေတာ၊ မြေး ဘယ်ကျောင်းတက်ချင်လဲ ဘာလုပ်ချင်လဲ ဘွားကိုပြော၊ ဘွားအကုန်လုပ်ပေးမယ်။”

“ဟင့်အင်း ညီမလေးနဲ့ပဲ အတူတူ နေချင်တာ”

“တည်ကြည်ခန့် မဖြစ်နိုင်တာကို မတောင်းဆိုနဲ့လို့ ဘွားပြောပြီးပြီနော်၊ သွေးရင်းသားရင်း မိသားစုကိုပစ်ပြီး မင်းက သူစိမ်းတွေနဲ့ လိုက်နေချင်လို့ ဖြစ်မလား။ သူစိမ်းကရော မင်းကို ဘယ်လိုတာဝန်ယူပြီး ဘယ်လောက်ကောင်းမှာဖို့လဲ၊ ဘွား ရှင်ရှင်မဲ့ပြောမယ်။ စုပုံချစ်တို့နဲ့ လုံးဝ မလိုက်ရဘူး။”

“ကျစ် ဘွားရာ”

အဲကြိတ်လိုက်သည်မှ သွားကြားထဲက တိုးထွက်လာသော အသံက ခပ်ပြင်းပြင်း ကျစ်ခနဲ မြည်သွား၏။

ခဏနေမှ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းရှိရာ ခြေသံတခုနီးနီးဖြင့် တက်လာခဲ့သည်။ ဘွားကို လုံးဝ မကျေနပ်။

မြန်းခိုင်းနှင့် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆောင့်တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့တော့ “ဟင်”

တစ်ခန်းထဲ အတူတူနေရသော တည်မြဲခန့်က စာကြည့်စားပွဲ ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံစိုက်လျက် ရှိသည်။ ဒီအချိန်က တည်မြဲခန့် စာကြည့်တတ်သည့်အချိန် မဟုတ်။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ”

အနားကပ်ကာ မေးလိုက်တော့ တည်မြဲခန့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားလျက် တည်ကြည်ခန့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ချစ်ချစ်ကို ပန်းချီကားလက်ဆောင် ပေးမလို့ ဘာပုံပေးရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး ဆွဲပြီးသားပုံလေးတွေကို ပြန်စစ်ကြည့်နေတာ”

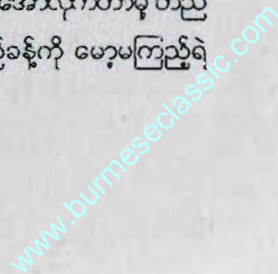
“အောင်မာ မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ပန်းချီဆွဲတတ်လို့လား”

“ကျောင်းမှာလည်း ရောင်စုံခဲတံလေးတွေနဲ့ ပန်းချီဆွဲရတာပဲ ဥစ္စာ အရမ်းကြီး မလှပေမယ့် ချစ်ချစ်ကြိုက်မှာပါ”

“ဟိတ်ကောင် ချစ်ချစ်လို့ မခေါ်နဲ့လို့ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ သူ့နာမည်အရင်းက ပျိုခေတ်ခေလ၊ ပျိုခေတ်လို့ပဲခေါ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

တင်းမာပြတ်တောက်စွာ တည်ကြည်ခန့် အော်လိုက်တာမှ တည်မြဲခန့် အသံတွေ တုန်ပျာသွားသည်။ တည်ကြည်ခန့်ကို မော့မကြည့်ရဲ လောက်အောင် တည်မြဲခန့် ကြောက်ရတာပါ။

ပုံဆွဲထားသော စာရွက်လေးကို သူ့လက်ထဲက ဆောင့်ဆွဲ ယူလိုက်တော့လည်း အတိုက်အခံလုပ် ပြန်ဆွဲမယူရဲ။

“ဪ ဒါကငါတို့သုံးယောက်ပုံကို ဆွဲထားတာပေါ့လေ၊ ငါနဲ့ ချစ်ချစ်က ဒန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်ရယ်နေပြီး မင်းက စကားပွင့်ပင်အောက် မှာ ပန်းတွေကောက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကိုနဲ့ချစ် အဲ ပျိုခေတ်က အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ကစားပြီး ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့ နေရတာ မဟုတ်လား၊ ကိုကိုတို့က ကျွန်တော်နဲ့မှ မကစားတာ”

ရောင်စုံခဲတံလေးများဖြင့် အထီးကျန်မှုကို ပုံဖော်ထားပေမယ့် တည်ကြည်ခန့်က ငဲ့ညှာမှုမရှိ၊ သရော်လှောင်ပြောင်သလို ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“ဒါ သဘာဝကျသားပဲ၊ ငါနဲ့ညီမလေးက ဒန်းလေးပေါ်မှာထိုင် ပြီး ပြုံးရယ်နေတယ်၊ ဒီပုံလေးကို ငါ ညီမလေးကို အမှတ်တရ လက် ဆောင် ပေးလိုက်မယ်”

“ဟာ ဒီပုံက ပျိုခေတ်ကို ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးမလို့”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ညီမလေးက မင်းကို ငါ့လောက် မခင်ပါဘူး၊ ဒီပုံထဲကအတိုင်းပဲ ခပ်ဝေးဝေးမှာပဲ နေစမ်းပါ၊ ဒီပုံကိုလည်း ငါ ဆွဲတယ် လို့ပဲ ပြောရမယ် ကြားလား တည်မြဲ”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

စောဒက တက်ပြီး မတောင်းဆိုရဲ၊ မငြင်းဆန်ရဲပါ။

ဘွားရဲ့ အာဏာစက်အောက်မှာ ဖေဖေ မေမေတို့ကလည်း မပြောရဲ၊ မဆိုရဲ၊ မဆုံးမရဲတာမို့ ကိုကိုက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်။ ထင်တိုင်းကြဲရဲသည်။

သူ့အပေါ်လည်း မညှာတာပါ။

ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းဆိုတာထက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပုံ သွင်းခဲ့တာက ပိုဆိုးသည်။ မိတ်ကပ်လိမ်းခိုင်းသည့်အချိန် ရှိသလို တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်ချစ် အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ယူလာပြီး ဝတ်ခိုင်းတတ်၏။ ထိုသို့ ဝတ်ပြုပြီးသည့်အချိန်မှာလည်း

“ဟာ မင်းက ပုံမလာပန်းမလာ တကယ့် ဂေါက်ပဲကွာ၊ ညီ မလေးကမှ အရမ်းကြည့်လို့လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတာ၊ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ပိန်ပိန်ပါးပါးလေးဖြစ်အောင် အစားလည်း လျှော့စားဦး၊ ငါ့ရှေ့မှာ အစား အသောက်များများစားတာ တွေ့လို့ကတော့ မင်း မလွယ်ဘူးမှတ်”

ထိုသို့ ကြိမ်းမောင်းထား၍ အစားအသောက် မက်မောသော သူ့မှာ ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းစားသောက်နေရသည်။

ဖေဖေ မေမေတို့က မေးလျှင်လည်း တည်မြဲခန့် အမှန်အတိုင်း မဖြေရဲပါ။

“သား ခုနလေးကမှ မုန့်တွေစားထားလို့ မေမေရဲ့ အခု ပိုက်ဆာသေးဘဲနဲ့ မေမေတို့နဲ့အတူတူ စားချင်လို့ သားက ဝင်စားတာ”

“သားက ထမင်းစားချိန်နီးနေတာကို စည်းကမ်းမှ မရှိပဲကွယ်၊ ထမင်းစားမှ အားဖြစ်တာ လူကောင်ထွားတာ သားငယ်ရဲ့၊ ကြီးလာမှ

ဗလမရှိ၊ မေရီဖြစ်ရင် ကောင်မလေးတွေက ကျုံးလို့ ခေါ်ပြီး ကဲ့ရဲ့ကြမှာပေါ့”

မေမေတို့က တကယ်မှတ်ပြီး စိုးရိမ်ပိုကြပေမယ့် ကိုကိုကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါ။ မွဲကာရွဲကာ လှောင်ပြောင်သံလိုဖြင့်

“သူက မိန်းမယူမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းမတွေ အထင်ကြီးခံရဖို့ မလိုပါဘူး။ ယောက်ျားယူမှာလို့ ပြောလိုက်လေ ညီလေးရဲ့”

ဟု တိုက်တွန်းကာ သူ့ကို လိုသလို ပုံသွင်း၊ ဖန်တီးနေတာလည်း ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောနိုင်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာလား။

ကိုကိုရဲ့ ကံကောင်းခြင်းလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ကိုကိုရဲ့ အဖြည့်ခံဘဝဖြင့်...။

အခန်း (၅)

“ဘာ ဒါဖြစ်နိုင်လို့လား”

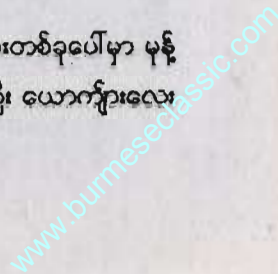
ပန်းချီပုံလေးကို လက်လွှဲယူကြည့်ပြီး စုပုံချစ် မယုံနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ကိုကို ပန်းချီဆွဲတတ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဘူး။ မမြင်ဘူးပါ။

တည်မြဲခန့်သာ တစ်ခါတစ်ရံ စာရွက်လွှတ်တွေမှာ ရောင်စုံခဲတံတွေနှင့် လျှောက်ဆွဲလိုဆွဲ၊ မြေကြီးမှာ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လူပုံတွေ တီရစ္ဆာနီပုံတွေ လျှောက်ခြစ်လိုခြစ်။

“ဟင်”

သေချာကြည့်မှ အနေအထားတစ်ခုကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိလိုက်သလိုပင်။

ကောင်မလေးနှင့်ကောင်လေးက ဒန်းလေးတစ်ခုပေါ်မှာ မုန့်ထုပ်တွေ လက်ထဲမှာ ကိုင်ရင်းရယ်မောပျော်ရွှင်နေပြီး ယောက်ျားလေး

မိန်းကလေး ခွဲခြားရန်ခက်ခဲသည့် တစ်ယောက်က စကားပွင့်ပင်အောက်မှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်တိုင်ကာ ပန်းလေးတွေကောက်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ သူမရယ် ကိုကိုရယ်၊ တည်မြဲခန့်ရယ်ကို ရည်ညွှန်းတာ မဟုတ်ဘူးလား။

“ကိုကိုရယ် ခန့်လေး သနားပါတယ်၊ ညီမလေးတို့နဲ့အတူတူကစားအောင် ခေါ်လိုက်ပါနော်၊ ဟိုနားမှာ သူတစ်ယောက်တည်း သနားပါတယ်”

“အာ ဒီကျောင်းက အရှုပ်ထုပ် ညီမလေးရ၊ ကစားရင်လည်း အရမ်းညစ်ပတ်တာ၊ ကိုကို မကြိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘွားဘွားနဲ့မေမေတို့ကိုလည်း ငုံးချောပြီး တိုင်တတ်တယ်၊ သူ့ကို ညီမလေးနဲ့ကိုကိုက အနိုင်ကျင့်တယ်လုပ်တယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့”

ထိုသို့ ကိုကို ပြောထား၍ တော်ရုံတန်ရုံဆို တည်မြဲခန့်နှင့် သိပ်အပေါင်းအသင်း မလုပ်ဖြစ်ပါ။

ကိုကိုက သူမအတွက် အနီးကပ်အဖော်ဖြစ်ခဲ့ပြီး တည်မြဲခန့်က ဝေးသထက် ဝေးလို့။

“ဒီပုံက ကိုကိုဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို ညီမလေးကလည်း မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူးဆိုတာထက် ကိုကို ပုံဆွဲတာ ညီမလေးမှ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ၊ ပြီးတော့ ဒီပုံက နာကြည်းမှုတစ်ခုခု ခံစားမှုနဲ့ ဆွဲထားတာ သိသာတယ်၊ ဒါ တည်မြဲခန့် ဆွဲထားတာ မဟုတ်လား၊ ညီမလေးကိုလည်း

သူ ပန်းချီပုံပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟင် ဟို အဲဒါ”

သူမ အတိအကျ မေးတော့ ကိုကို ဘာဖြေရမှန်းမသိတော့သလို ခေါင်းကို စုံကုတ်သည်။ ကိုကို မျက်နှာညှိတော့လည်း စုပုံချစ် မနေတတ်ပါ။

“ဟို ဘယ်သူ့ဟာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီပုံလေးကို ညီမလေး ကြိုက်ပါတယ်၊ ညီမလေး ယူသွားပါမယ် ကိုကို၊ ဒါနဲ့ကိုကိုကို ဘွားဘွားက ညီမလေးတို့နဲ့ လိုက်ခွင့်မပြုဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် မလိုက်ရဘူးတဲ့၊ ဘွားဘွားကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ ညက အရမ်းခံစားပြီး တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရဘူး၊ ကိုကိုကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်သလို ဘွားဘွားကို ပြန်လုပ်မယ်”

“ဟင် ကိုကိုက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘွားဘွား မကြိုက်တာတွေ အကုန်လုပ်မှာပေါ့၊ ဖေဖေ မေမေ တို့ရော အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲအောင် အရွဲတိုက်ပြီးကို လုပ်မှာ”

“အဲဒါတော့ မကောင်းဘူးထင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဘွားဘွားက ကိုကိုကို အရမ်းချစ်တာ၊ ကိုကို ဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း ဘွားဘွားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ကိုကိုကို မထည့်ရဲတာဖြစ်မှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ အရင်ကတော့ ကိုကိုဆန္ဒကို အကုန်ဖြည့်ဆည်းလိုက်လျောနေပြီး ညီမလေးတို့နဲ့ လိုက်ခွင့်မပြုတာ ကိုကို အရမ်းတင်းတယ်၊ ကိုကိုက အရာအားလုံးထက် ညီမလေးကို ပိုချစ်တာ၊ ညီမ

www.burmeseclassic.com

မလေးလည်း ကိုကိုလိုပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ကိုကိုလိုပဲ ချစ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ကိုကိုတို့ကြီးရင် လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတာ၊ ညီမလေး လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်”

ဒါကိုတော့ စုပုံချစ် နားမလည်ပါ။ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ လက်ထပ်တာတွေ ဟိုလိုဒီလို ချစ်တာတွေ ဘယ်လိုလုပ် သိပါ့မလဲ။

သူမ သိတာက သူမအပေါ် အနွံတာခံနိုင်သော ကိုကိုကို သူများတွေထက်ပိုပြီး သူမ ခင်သည်။ ချစ်သည်။ သံယောဇဉ်ကြီးသည်။

ကိုကိုက ဒါမလုပ်နဲ့ဆို မလုပ်၊ ဘယ်သူနဲ့မပေါင်းသင်းနဲ့ဆို မပေါင်း။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုကိုရဲ့ချီးပေးချောမြူမှုတွေကို သာ ယာတတ်ခဲ့တာ။ ဒီလောက်ပဲ ဒီလောက်ပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုကို မျက်နှာမကောင်းဘူးဆိုလျှင်တော့ ဘာလုပ်ရ ဘာပြောရမှန်းမသိ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်၊ စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရတာပါ။

အခု ခေါင်းညိတ်ရမှာလား၊ ခေါင်းခါရမှာလား။

စိတ်ပင်ပန်းနေချိန်မှာ ကိုကို ဘယ်လောက်ထိ ခံစားသွားရနိုင် သလဲ။

“ကိုကို မျက်နှာကြီးက သူနဲ့မုန်နေတာပဲ ကိုကိုရယ်၊ ဘွားဘွား က သူနဲ့ပွဲပြီးထည့်မလွှတ်ချင်တာ ဘွားဘွား မမှားပါဘူး။ အရွယ်ရောက်

ညီမလေး ပြန်လာရင် ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ရမှာပဲဥစ္စာ၊ ကိုကို စိတ်မဆိုး တော့နော်”

“ဒါဆို ညီမလေးက လက်ခံတယ်ပေါ့”

“အင်း”

သူမ သာသာလေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ တည်ကြည်ခန့် မျက်နှာ ရှောင်သွားကာ သူမ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ဟိုရောက်ရင် ကိုကိုကို မေ့မသွားရဘူးနော်၊ အမြဲ သတိရ နေရမယ်”

“အင်းပါ ကိုကိုလည်း လိမ်လိမ်မာမာ နေနော်၊ ညီမလေး မပြုတော့ဘူးဆို ခန့်ကို အဖော်လုပ်ပေါ့၊ ခန့်က အရမ်းသနားစရာ ကောင်း ပါတယ်၊ ကိုကိုကြောင့် မိန်းမလျာလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီ၊ ကျောင်းမှာဆို အရမ်းစနောက်တာ ခံရတာပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဒါက သူ့ဘဝအကျိုးပေးပေါ့၊ ကိုကို လုပ်ခိုင်းတိုင်း ပြုတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲပါ ဒါတွေထားပါတော့ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုဆီကို ပြန်အမြဲဆက်၊ အီးမေးလ်လည်းပို့၊ ပြီးရင် လိုအပ်တာလည်း လှမ်းမှာ မှန် ညီမလေး။ အခုရော ညီမလေး ဘာလိုချင်လဲ”

“ဟင့်အင်း ကိုကိုဆီက အမှတ်တရတွေ အများကြီးရပြီးပြီပဲ၊ တာမှမလိုချင်တော့ပါဘူး။ ဒီပန်းချီပေးရတာနဲ့တင် ညီမလေး ကျေနပ် ပါပြီ၊ ဒီထဲမှာ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ ခန့်ရယ် သုံးယောက်လုံး ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အာ ခန့်ကိုထည့်မတွက်စမ်းပါနဲ့ ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်တည်းလို တွေ။ ဒါမှမဟုတ် ခန့်ပါတဲ့နေရာကို ကတ်ကြေးနဲ့ညှပ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟယ် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်”

ကိုကိုက သူမလက်ထဲက ပန်းချီပုံလေးကို ဆွဲယူသည်မို့ သူမ ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲလှလိုက်ရသည်။

ကိုကိုက ညှဉ်ဆိုးလေးနှင့် အကျင့်ပုပ်လွန်း၏။ ဘယ်တော့မှဆို ခန့်ကို လူရာမသွင်း။ ညီအစ်ကိုအရင်းရယ်လို့ ညှာတာမှုလည်းမရှိ။ ခန့် မိန်းမစိတ်ပေါက်နေရတာလည်း ကိုကိုကြောင့်။

ဒီလို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် အနိုင်ကျင့်တတ်တာမျိုးကို သူမ မကြိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းခွဲခြင်းရဲ့ အစမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် လက်ပြ နှုတ်ဆက်ခြင်းမှာ ထာဝရအတွက် မဟုတ်တာမို့ စိတ်ဖြေသာအောင် ကြိုးစားရင်း...။

အခန်း (၆)

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ မြေး။ ဒါ လာလုပ်တာလဲ”

“ဆေးလိပ်သောက်နေတာကို မြင်ရဲ့သားနဲ့ ဘွားရယ်၊ အပို လုပ်ပြီး မေးနေတယ်”

တည်ကြည်ခန့်ရဲ့ ပမာမခန့် အဖြေကြောင့်ဒေါ်စိန်ရွှေ ရင်ဘတ် စည်တီး ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“ဟဲ့ ဒါ ဆေးလိပ်သောက်ရမယ့် အရွယ်လား၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေလဲ၊ အခုတလော ငါ မကြိုက်တာတွေချည်း ရွေးလုပ်နေပါ လား”

“ဘွား သိရင်ပြီးတာပဲ”

“ဘာ”

“နောက်ဆို ဒီထက်ပိုလုပ်ဦးမှာ”

အရွဲ့တိုက်ကာ ဖြေပြီး တည်ကြည်ခန့် ဆေးလိပ်ကို နှစ်ဖွဲ့

www.burmeseclassic.com

သုံးဖွာ ရှိက်ဖွာပစ်လိုက်သည်။ ဘွားရှေ့ကိုတောင် မီးခိုးငွေ့တွေ မှုတ်ထုတ် ပစ်ကာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလိုနေလိုက်၏။ ဒါက အစပဲ ရှိသေးတာ။

“စုပုံချစ်တို့နဲ့ လိုက်မသွားရလို့ ဘွားကို အခွဲတိုက်နေတာ မဟုတ်လား မြေး”

ဒေါ်စိန်ရွှေ အသံတုန်ယင်စွာ မေးတော့ ပခုံးတွန့်ကာ တည်ကြည်ခန့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်သည့် သဘော။
ဒေါ်စိန်ရွှေကလည်း ဒါကို သဘောပေါက်ကာ

“ဘွားကို ဒီလိုလုပ်နေတော့ မင်းဘာအကျိုးအမြတ်ရသလဲ မြေး။ မင်းပဲမကောင်းတဲ့အတတ်တွေ တတ်ပြီး ဆုတ်ယုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော်အောင်နေနေတာ ဘွား။ ဘာဖြစ်မှာ ညာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ဂရုစိုက်၊ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် နေချင်သလို နေမှာပဲ”

“သား ဘွားကို အဲလို မပြောရဘူးလေ”
ညှော်ခန်းထဲ ကသုတ်ကရက် ဝင်လာကာ ဒေါ်ခွဲကေခိုင် အထိတ်တလန့်ပင် ဟန့်တားမိသည်။

စုပုံချစ် မရှိကတည်းက သားကြီးပုံစံက ထောင့်မကျိုးပါ။ ဘာကြောင့် အခွဲတိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနှင့် မပြောသာလို့ မပြောရတာ မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်း ဒေါ်စိန်ရွှေက မိမိဟန့်တားတာကို ကြိုက်ပုံမရပါ။ ဆိုဖာခုံပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ ဟန့်တားလိုက်သည့် မိမိကို မျက်ခုံးပင့်၍ကြည့်ပြီး

“ငါ့မြေးနဲ့စကားပြောနေတာ ညည်း ဘာလို့ဝင်လာတာလဲ ခွဲကေခိုင်”

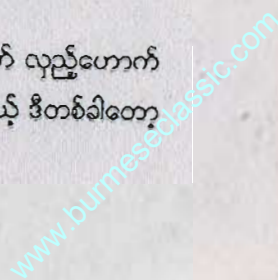
“မေမေမြေးက မေမေ့ကို ပြန်ပြောနေတာ နားမခံသာလွန်းလို့ ပါ မေမေရယ်၊ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလိုတွေလုပ်နေတာ ကောင်းသလား”

“ငါ့မြေးကို ငါ ဆုံးမပါမယ်၊ ညည်းသာ ညည်းယောက်ျားကို နှင်အောင်ထိန်း၊ ပွဲရုံလာလိုက်ရင် ဖင်ပူအောင် မထိုင်ဘူး၊ လှစ်ခနဲဆို ပျောက်သွားပြီ၊ ငါ့ငွေတွေ ယူပြီး လောင်းကစားသွားလုပ်နေတာ ငါ မသိဘူးများ ထင်နေလား”

“သူလည်း မေမေ့သားပဲ မေမေ ဆုံးမမှပေါ့၊ နွဲ့က အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ နွဲ့မသိဘူး”

“အေး မသိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နင်တို့တွေ ငါသေမှ သိမယ်၊ မိန်းမက ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ လင်ကလည်း ဘာစီးပွားရေးမှ အလေးအနက် လေ့လာရမှန်းမသိဘူး၊ ပေါ့ပေါ့မန ပေါ့ပေါ့စား တစ်နေ့ခွေးဖြစ်မယ့်ဟာတွေ”

မြေးကိုပြောမရတော့ ဒေါ်စိန်ရွှေ ချွေးမဘက် လှည့်ဟောက်သည်။ မှန်ရာကိုတောင်ပြောခွင့်မရှိသည့် ဘဝဆိုပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့

အတိုက်အခံလုပ် ပြောကြည့်ဖို့ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒါတွေက မိမိ ဖန်တီးခဲ့တာတွေ မဟုတ်ပါ။

“မေမေသားနဲ့ မေမေမြေးက မေမေအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ မေမေ ခွင့်ပြုတဲ့အတိုင်း နေကြတာပါ။ ဆိုးတာကောင်းတာ နွဲ့တာဝန် မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ”

“ဘာအော့”

“နွဲ့ပြောတာ မှားလို့လား။ နွဲ့က အဖြည့်ခံသက်သက်ပါ မေမေ၊ ကိုယ်လင်သားနဲ့ ကိုယ့်သားကို ဒီလိုနေပါ ဒီလိုထိုင်ပါလို့ နွဲ့ ပြောခွင့် မသာပါဘူး။ သားသမီးကိုတောင် မဆုံးမရဲတဲ့ အမေပါ”

“ညည်းက ဘာတွေကိုနာကြည်းနေတာလဲ နွဲ့ကေခိုင်၊ ငါက ရော ဘာတွေမှားနေလို့လဲ၊ ညည်းတို့ လိုအပ်သလို ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်နေ တဲ့ ငါက ဘာတွေမှားနေလို့လဲ၊ သားရော ချွေးမရော မြေးရော တောင့်တ မှုကင်းအောင်၊ ပြည်စုံအောင် ငါ ပံ့ပိုးနေခဲ့တာပါ”

“အဲဒီအတွက် နွဲ့အမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ သားတွေ အတွက်ပဲ နွဲ့စိတ်မကောင်းတာ”

“ဘာတွေ ချို့တဲ့နေလို့ ဘာတွေစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာလဲ ပြောဆို ဆုံးမတယ်ဆိုတာ အချိန်အခါကြည့်ရသေးတယ်။ အခု သူက စုပုံချစ်လေးကို လွမ်းနေတာလေ၊ စိတ်ဖြေလို့ရအောင်ဆိုပြီး သူ လုပ်ချင် တာတွေ လုပ်ကြည့်နေတာ၊ ငါက ဇွတ်အတင်းအကျပ် အမိန့်ပေး တားဆီးလို့ ရမလား၊ မအေဖြစ်ပြီး နားလည်မှု မရှိလိုက်တာအေ”

အပြစ်က မိမိဘက်လှည့်လာပြီ။ သားကြီးဘက်က ကာကွယ် ပေးနေသည်။

ဘာများ စောဒကတက်ရဦးမှာလဲ။

သားကြီးကတော့ မိမိရှေ့မှာတောင် ဆေးလိပ်သောက်မပျက်ပါ။

ကိုယ်ကသာ မမြင်အောင် ကြိုးစားရုံပဲပေါ့။

“မေမေ ဆေးသောက်ချိန်ရောက်နေပြီ နွဲ့ ဆေးသွားယူလိုက်ဦး မယ်”

“နေပါစေ ငါ့အတွက် တကူးတက လုပ်မနေပါနဲ့၊ အိမ်ဖော်တွေ ရှိနေတာ ခိုင်းလို့ရပါတယ်၊ ညည်းသာ ညည်းယောက်ျား ညည်းနက်တဲ့အထိ ပြန်မရောက်သေးတာ၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ စုံစမ်းကြည့်ဦး”

“လောင်းကစားပိုင်းရယ်၊ စားသောက်ဆိုင်ရယ်၊ ကာရာအိုကေ ရယ် တစ်ခုခုပေါ့ မေမေ၊ အိမ်မှန်းရာမှန်းသိရင် သူ ပြန်လာချင်တဲ့အချိန် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

“အေး လွတ်ထား၊ လွတ်ထား၊ မိန်းမတွေ အထိန်းသိမ်းမတတ် ရင် ယောက်ျားတွေပိုပြီး ပျက်စီးတတ်တယ် လေလွင့်တတ်တယ် သိလား”

ဘယ်မှာထိန်းသိမ်းချိန်ရှိလို့လဲဟု မမေးချင်တော့ပါ။ သားငယ် လေးကို လှေကားထစ်မှာ မြင်လိုက်ရသည်မို့ စကားပိုင်းက ဖြည်းလေးစွာ ထထွက်လာခဲ့သည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ သားငယ်”

ကပိုကရို ညအိပ်ဝတ်စုံလေးနှင့် တည်မြဲခန့်က မအေလက်ကို

၄၆

လုံမ

နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းဆွဲပြီး

“ခန့်လေး ပန်းချီဆွဲရင်းနဲ့ ဗိုက်ဆာလို့ ဆင်းလာတာ မေမေ”

“ဟင် သားငယ်က ဘာပုံတွေဆွဲနေတာလဲ”

“ချစ်ချစ် အဲ ဟိုခေတ် နိုင်ငံခြားသွားတုန်းက ခန့်လေး လေယာဉ်ကွင်း လိုက်မပို့ရလို့ ဟိုခေတ်ကို ခန့်လေး တာ့တာပြနေတဲ့ပုံ ဆွဲထားတာလေ၊ မေမေ ကြည့်ဦးမလား”

“မကြည့်တော့ပါဘူး သားငယ်ရယ်၊ သားငယ် ဗိုက်ဆာတယ် ဆို မေမေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ၊ ဒေါ်ချိုကြီးကို ခေါက်ဆွဲပဲ ပြုတ်ခိုင်းလိုက်တော့ မယ်”

“လာပါ သားရယ်၊ ဒေါ်ချိုကြီးတို့လည်း အိပ်ချင်ရောပေါ့၊ မေမေ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

သားငယ်လက်ကို ဆွဲ၍ မီးဖိုခန်းဘက် ခေါ်လာခဲ့သည်။ မိခင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် သားတွေအပေါ် အမြဲလိုလို နွေးထွေးမှုတွေ ပေး ချင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သားငယ်ကသာ မိမိရဲ့အနားမှာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့ နေပေမယ့် သားကြီးက ဘွားအေမှ ဘွားအေ။

ကျန်တဲ့လူတွေအပေါ် မခင်တွယ်တတ်တာလား၊ သွေးသားရင်း ချာလို့ မသတ်မှတ်တာလား မသိ။

အနေဝေးကာ သွေးစိမ်းလွန်းသည်။ အဆိုးဆုံးက သားငယ်

ပျို၊ စာပေ

လေးအပေါ် အနိုင်ကျင့်လွန်းတာပါပဲ။

အခုဆို သားငယ်လေးက မိန်းမစိတ်လုံးလုံး ဝင်နေပြီး နေတာ ထိုင်တာကိုက ကနွဲ့ကလျာနွဲ့။

အရွယ်လေးနည်းနည်းရောက်လာလေ၊ အလှအပ မက်ကာ ပိုဆိုးလာလေ။

ဒါကို ဖအေကရော ဘွားအေကရော ဘာမှမပြော။

မိမိလို မှီခိုသူတစ်ယောက်အနေနှင့်ရော ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ လင်ယောက်ျားရဲ့ ဦးဆောင်မှုမရှိ၍ ယောက္ခမ ချက်နှာကြည့်နေရသော ဘဝက သားသမီးကိုတောင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မဆုံးမရဲပါ။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရိုးအေးထုံအလွန်းကာ ပြင်ပဗဟုသုတ လည်း နည်းပါးသူမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတိုက်အခံလုပ်ပြီး စိတ်အပင်ပန်း မခံချင်။

အခုလို သားတွေတောင်းဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဖြည့်ဆည်းပေးရ တာလေးကိုသာ ကျေနပ်နေလျက်...။

“သားငယ်လေး ခဏပဲစောင့်နော်၊ အိမ်မှာ ကြက်သားပေါင်း လည်း ရှိတယ်၊ ကြက်ဥလည်း ဖောက်ထည့်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သားငယ်က စားပွဲပေါ် မေးလေးထောက်၍ မအေလုပ်ကိုင် ပေးတာကို စိတ်ဝင်တစား ထိုင်ကြည့်နေသည်။ အားလုံးပြီးတော့ ပြင်သစ် မကြာပန်းကန်လေးနှင့်ထည့်ကာ တူရော ဖွန်းခက်ရင်းရော လှလှပပ

ပျို၊ စာပေ

www.burmeseclassic.com

သေချာပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

သားငယ်က အလှအပ ကြိုက်သည်မဟုတ်လား။

အနံ့လေးက မွှေးကာ စားချင်စဖွယ်လေးမို့ သားငယ် အားရ ပါးရ စားတာ ထိုင်ကြည့်ရမည်။

“မေမေတို့က အဲလိုကြေးလား၊ သူ့သားငယ်အတွက်ပဲ လုပ် ပေးနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေမေတို့ကို မချစ်တာ၊ ပေးစမ်း ဟိတ်ကောင် အဲဒါ ငါစားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်လာကာ စာညှိမြခန့် စားဖို့လုပ်နေသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ကိုဆွဲ၍ တည်ကြည့်ခန့် ထိုင်နံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“သားကြီး စားချင်ရင် မေမေ ထပ်လုပ်ပေးမယ်လေ သားချဲ့ သား ညီလေးက ခိုက်ဆာလို့တုံး သူ့အရင်စားပါစေ”

“ကျွန်တော်လည်း ခိုက်ဆာလို့ ဝင်လာတာပဲ၊ မေမေတို့ အဲလို ခွဲခြား ခွဲခြား မလုပ်သင့်ဘူး၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ကိုပါ ခိုက်ဆာလား လို့ လာမမေးသင့်ဘူးလား”

“သား ဘွားဘွားနဲ့ စကားပြောနေလို့ မေမေ လာမမေးတာပါ သားရယ်၊ ခုနကတောင် သားတို့ စကားပြောနေတဲ့အချိန် မေမေ ဝင် လာလို့ဆိုပြီး မေမေကို ဆူလိုက်သေးတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒီ အဘွားကြီးကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“အို သားကြီး ကိုယ့်အဘွားကို အဲလို မပြောရဘူးလေ၊ ငရဲ

ကြီးတော့မှာပဲ သားရယ်၊ ဘွားက သားကို သိပ်ချစ်တာပါ”

“ဘာကိုချစ်တာလဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာ လိုက်လျောရမှာပေါ့၊ အခုတော့ အလကားပဲ”

“အေး အေးပါကွယ်၊ မေမေ ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ သား ငယ်လေး ကိုကို စားမယ်ဆို ကျွေးလိုက်တော့နော်၊ မေမေ နောက်ထပ် မြန်လုပ်ပေးမယ်”

သားကြီးနှင့် အတိုက်အခံ မဖြစ်ချင်တော့ သားငယ်ဘက် လှည့် လေပြည်ထိုးချောမြူရသည်။ သားငယ်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြီး မျှန်းတုံးခပြန်ပေမယ့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ သူ့အစ်ကို စားနေ တာကို ခဏကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။

ဒီသားငယ်လေး ရင်ထဲလည်း ခံစားမှုတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မည် စပျိုး၊ ခေါက်ဆွဲထပ်ပြုတ်ဖို့ ပြင်နေရာမှ ပင့်သက်မောတို့ဖြင့် ခြေကုန်လက် ပမ်းကျကာ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဘဝလေးကို စိတ်ကုန်စပြုလာသည်။

မိသားစုဆိုတာ ဘာတွေများ အဓိပ္ပါယ်ရှိလို့လဲ။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီတွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလို့ ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေသာ အလီလီ ပြောင်းလဲလာပေမယ့် လူတွေရဲ့စိတ်က နူးညံ့ခြင်း လို့ ပြောင်းလဲမလား။

အိပေခွဲ ဂွေဆုံးသူ ရှင်သန်သူနှင့် အခြေအနေအကြောင်း မကြောင်းက မထင်မှတ်တာတွေ အမှတ်မထင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီးနောက် အရာ မျက် အရင်အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

“ဟိတ် ခန့် နေဦးလေ၊ နင်ကလည်း ပြန်ရတော့မယ်ဆို ရှေ့ နောက်မကြည့်ဘူး ဇွတ်ပဲ ဟွန်း”

အချိန်က ညကိုးနာရီခွဲကျော်နေပြီမို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်း နေသော တံညှိမြခန့်လက်ကို အထွန်းမက နောက်က ပြေးဆွဲသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟယ်၊ နောက်က ကျားလိုက်တာ ကျ နေတာပဲ”

“မေမေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ပေါ့ဟဲ့၊ အရင်နေ့တွေက ညကိုးနာရီခွဲ ရင် အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဒီနေ့ဆိုမှာ ဧည့်များတာနဲ့ နောက်ကျနေတာ”

“နင်ကလည်းဟယ် စိတ်ပူမှာစိုးလည်း ဖုန်းကြိုဆက်လိုက် ပြီးရော”

“ဒေဝါလီခံလိုက်ရတဲ့အိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ် ဖုန်းရှိမှလဲ အထွန်း ရဲ့၊ ဘွားဘွား ဆုံးပြီးကတည်းက ဖေဖေတို့ စီးပွားရေးအကြောင်း နား မလည်လို့ ဒီလိုဘဝ ရောက်သွားတာလေ၊ အကြွေးရှင်တွေလိုက်တာနဲ့

ကိပ်ပေါ်က ဘာမှမယူနိုင်ဘဲ ခုန်ဆင်းပြေးလာခဲ့ရတာ”

“အခုထိလည်း နင့်အဖေနဲ့အစ်ကိုက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြ သေးဘူးလား”

“ဖေဖေက အရင်းအနှီးလည်း မရှိဘူး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူးဆိုပြီး မလုပ်ဘူး၊ အစ်ကိုက ဒီလိုဘဝရောက်သွားတာ ရှက်လို့ မဆုံးသေးဘူး၊ အရင်ချိန်က အခြေအနေမျိုးလိုပဲ နေချင်တယ် စားချင် တယ်၊ အခုလက်ရှိ အခြေအနေကို လက်မခံနိုင်သေးဘူးပေါ့၊ တက္ကသိုလ် ကိုတောင် အဝေးသင် မတက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒေးတက်တာ၊ ငွေကလည်း လုံးဖြုန်းသလား မမေးနဲ့၊ ရှာလို့ကို မလောက်ဘူး၊ ငါ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်ပြင်ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်နေရတာ ကြည့်ပါလား”

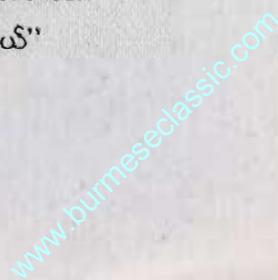
တည်မြဲခန့်က မျက်နှာလေးကို တို့ပပ်နှင့်ရိုက် ရင်ကလေးကို မကု၍ ပြော၏။ ဝင်းဝါနေသော အသားအရေနှင့် မှန်ဖွေးနေသည့် မျက်နှာလေးက မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်လိုပါ။

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးမို့ နှုတ်ခမ်းနီလေးသာ ဆိုးထားလိုက် လျှင် ပုရိသတွေ ငေးဝိုင်သွားအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်ပြင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မမထားက တည်မြဲခန့် ကို လက်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအလုပ်ပြင်ဆိုင်ကို ခန့် ရောက်လာတာကတော့ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်လောက်ကပါ။

“အထွန်း ငါ ဆယ်တန်းမဖြေရတော့ဘူးဟယ်”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘွားဘွားဆုံးပြီးကတည်းက ငါတို့အိမ် စီးပွားရေးတွေ ကျ သွားတာ နှင်သိတယ် မဟုတ်လား။ ဖေဖေကလည်း စီးပွားရေးကို မလုပ်တတ်ရတဲ့အထဲ လောင်းကစားကလည်း မလျှော့ဘူးလေ။ အခု အကြွေးတွေဝိုင်းပြီး အကြွေးရှင်တွေကို အိမ်ကြီးနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေပါ ထိုးအပ်လိုက်ရတယ်”

“ဟယ် အဲလိုဆို နှင်တို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ”

“ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးမှာ အိမ်ငှားနေရတာပေါ့ဟယ်။ အလုပ်အကိုင်လုပ်ဖို့လည်း အရင်းအနှီးမရှိ၊ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း မရှိနဲ့ တော်တော် အခြေအနေဆိုးနေတယ်။ မေမေကတော့ သူပိုင်ပစ္စည်းလေးကို ရောင်းပြီးကျောင်းဆက်ထားပေးမယ် ပြောပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း နေပေါ့ဟယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မရှိလည်း ပညာ တတ်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုကိုက ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပြီးမှ ဒီနှစ်အောင်လာတော့ တက္ကသိုလ်တက်ချင်တယ်တဲ့လေ။ ဖေဖေကလည်း ဒီပစ္စည်းရှိတာ ဖွက် ထားရမလားဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းရင်းနဲ့ မေမေပစ္စည်းလေးကို လှူယူသွား တယ်။ အဲဒီတော့ ကိုကို တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ငါ အလုပ်လုပ်မှဖြစ်တော့ မယ်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်။ ဒါဆိုလည်း ငါ အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်သင်ကနေစပြီး ဝင်လုပ်ကြည့်လေ။ မမထားကို ငါ ပြောပေးမယ်။ ငါတို့လိုလူမျိုးတွေအတွက် အလုပ်ပဲ အဆင်ပြေတယ်”

“အေး အေးပါ ငါ့ကို အလုပ်ရအောင် ပြောပေးပါနော်။ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ် အထွန်းရယ်”

ဒီလိုနှင့် အလှပြင်ဆိုင်ကို ခန့် ရောက်လာခဲ့ပြီး အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူ၍ အလှပြင်ဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့်တောင် ရာထူးတက်နေပါပြီ။

“ဟဲ့ ဟိုမှာ လိုင်းကားလာနေပြီ။ ငါ့လက်ကို ဆွဲပြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ ခန့်ရဲ့ လာလေ သွားမယ်”

“နေပါဦးဟယ်။ နှင် အရင်လိုနေရင် လိုင်းကားမစီးနဲ့တော့။ ငါ တက္ကစီကား ငှားပေးလိုက်မယ်။ ငါ့အိမ်က နှင်အိမ်လောက် မဝေးတော့ လမ်းမှာ ဆင်းနေလိုက်မယ်”

“ဟယ် တကယ်နော် အထွန်းမ”

“ငါက ညာပိုမလားဟဲ့ ကောင်မစုတ်ရဲ့၊ လာ တက္ကစီ ငှား မယ်”

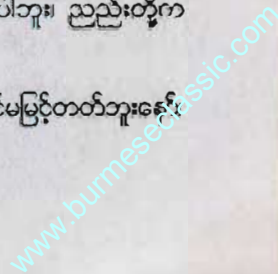
နှစ်ယောက်သား ခုန်ပေါက်ကာ တက္ကစီကား တစ်စီး လက်ပြ တား၍ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကားသမားကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ။

“ဦးလေးကြီးနော် မီးတိုက် အချဉ်မဟုတ်ဘူး၊ ဝဲစားတဲ့ မျက်လုံး ကြီးနဲ့ မကြည့်နဲ့”

“ဟောဗျာ အဲလို သဘောမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညည်းတို့က အရမ်းလှနေလို့”

“အဲလို မြှောက်ပြောလည်း မီးတိုက် ဘဝင်မမြင့်တတ်ဘူးနော်”

စေတနာရှိရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးသွားလို့ရတယ်။ ဟင်း ဟင်း”

ခန့်တို့ရဲ့ အိမ်ကလီ အသံကြောင့် ကားသမား ဦးလေးကြီး မျက်နှာလွှဲကာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ဘာအမြတ်မှ မရတဲ့ သူ အိတ်စိုက်ရ မှာ နှမြောရှာမှာပေါ့။

“ဟဲ့ ခန့် နင့်အစ်ကို မိန်းမခိုးပြေးပြီး တစ်လတောင်မရှိသေး ဘူး။ အိမ်ပြန်ရောက်နေတာ ဘယ်လိုသဘောလဲ”

“မိန်းကလေးဘက်က သဘောမတူလို့ပေါ့ဟယ်။ စီးပွားရေး အဆင်မပြေတာရော၊ ကိုကိုလက်ကြောမတင်းတာရော သိသွားပြီလေ။ အဲဒါနဲ့ ပြန်အပ်တဲ့နေ့မှာပဲ လက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ခွဲလိုက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း အပင်ပန်းခံ ငွေရှာပြီး ကျောင်းထားပေးမနေနဲ့ တော့လေ။ နင့်အတွက် နင့်အစ်ကို ဘာကောင်းကျိုးပေးဖူးလို့လဲ။ တက္က သိုလ်တက်တာလည်း တစ်တန်းကို နှစ်နှစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းတီးနေ တာ”

“ဒါက ငါနဲ့မတူတဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ အခွင့်အရေးလေ။ သူက ခုချိန် ထိ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ခွင့်ရနေသေးတယ်။ ငါကတော့ အဖြည့်ခံသက် သက်ပဲ။ ဒီဘဝမျိုးရောက်နေတာ သူ့ကြောင့်လို့လည်း အပြစ်မတင်ချင် တော့ပါဘူး။ မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူနိုင်တာပဲ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်”

“နင့်စိတ်က အရမ်းမွန်မြတ်တာပဲ ခန့်ရယ်။ တချို့က ငါတို့လို လူမျိုးတွေကို အရမ်းအထင်သေးချင်ကြတယ်။ ရခဲတဲ့ ယောက်ျားဘဝ

ကို တန်ဖိုးဖျက်နေကြတာ၊ အချောင်ရလို့ လုပ်စားနေကြတာ၊ AIDS ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်တွေ ဘာညာ စုံနေတာပါပဲဟယ်။ အခြေ အနေအရ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို နားလည်မပေးကြဘူး တကယ်ပဲ”

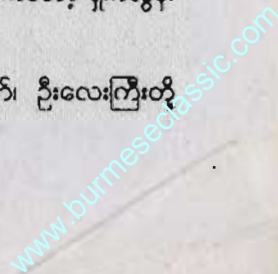
သူတို့နှစ်ယောက် မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့် ပြောနေတာတွေ နား ထောင်ပြီး ကားသမား ဦးလေးကြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှည့်ကြည့် လာကာ

“ညည်းတို့ပြောတာ နားထောင်ကြည့်တော့လည်း လေးစားသင့် သားပဲကွ။ မင်းတို့က ဒီလိုဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မီးကတော့ မျိုးရိုးလိုက်တာပါ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်က နတ် ကတော်လေ။ မီးက နတ်ပွဲတွေ လိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဝါသနာပါသွားတာ။ ခန့်ကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုက ညီမလေးလိုချင်တာနဲ့ ပုံသွင်း လိုက်တာတဲ့။ သူ့စိတ်က အရမ်းကြီးမပါပေမယ့် အခုကျတော့ အလှပြင် ဆရာမဘဝနဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူနေရတာပေါ့”

“အင်း ဒါလည်း ဘဝဝဋ်ကြွေးပဲ။ ဒီဘဝမှာလည်း ပြုပြင်ပြောင်း လဲနိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါ။ နောင်ဘဝအတွက်လည်း ဆုတောင်းကြ။ ယောက်ျားဘဝဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဘဝဖြစ်ဖြစ် တန်ဖိုးရှိအောင် နေတတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဦးရဲ့သမီး တစ်ယောက်ဆို ယောက်ျားစိတ်ပေါက်လို့ ယောက်ျား ဝေးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းရင်းနဲ့ ဗိုက်ကြီးလာတယ်။ နောက်တော့ ရှက်လွန်း လို့ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတယ်”

“ဪ သနားစရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ဦးလေးကြီးတို့

မိသားစု အရမ်းနုမြောကြမှာပေါ့။”

ဦးလေးကြီးက ကားအရှိန်လျှော့မောင်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပဲကွယ်၊ နုမြောတာ သနားတာ ပေါ့။ သူ့အမေဆို ခုချိန်ထိ ဖြေမဆည်နိုင်ဘူး။ သူ့အဖြစ်ကြောင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာဆိုပြီးတော့ပေါ့။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူက သားယောက်ျားလေးလိုချင်တာလေ၊ နောက်ထပ်လည်း ကလေးမရနိုင်တော့ သမီးလေးကို သားယောက်ျားလေးလို ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီအမှုအကျင့်တွေက ကြီးလာတော့ မဖျောက်နိုင်တော့ဘူး။ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းထားတယ်၊ လျှောက်လည်တယ်၊ သောက်စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပဲလေ၊ သဘာဝကို လွန်ဆန်လို့မှ မရတာ။ သောက်စားထားတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ စိတ်ရိုင်းဝင်တော့ အမှားအယွင်းဖြစ်တာပေါ့။”

“အင်းပေါ့ တွေးကြည့်ရင် ကြောက်စရာကြီးနော်၊ မီးတော့ ဗိုက်ကြီးမှာ အရမ်းကြောက်တာပဲ”

“ဪ နင်က ယောက်ျားလေး။ ဗိုက်ကြီးမလားဟဲ့၊ ပြောလိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မယ်”

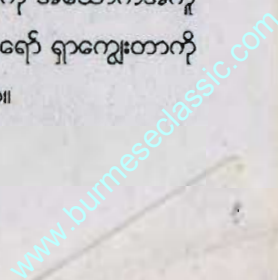
သူတို့အဖြစ်ကို ကားသမားကြီးက ပြုံးရယ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြုံးရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရောက်လျှင် ထိုအပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်ရမှာ အသေအချာ။

အခန်း (၈)

“ရှင် ဘာတွေသေချာနေတာလဲ၊ လုပ်သမျှလည်း တစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘူး။ ရှင်ကျွမ်းကျင်တာ လောင်းကစားပဲ မဟုတ်လား။ အခုလို ဖြစ်နေချိန်မှာ အိမ်ထောင်တာဝန်တော့ ကျေသင့်နေပြီ”

“ငါလည်း လုပ်သင့်တာတော့ လုပ်နေတာပဲ၊ မဖြစ်လာတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ၊ ငါလိုကောင်က သူများအောက်ကျိုခံပြီး နေရမှာလား။ လူတွေက အရင်က ဆက်ဆံတာနဲ့ အခုဆက်ဆံတာ စာခြားစီ၊ စိတ်ဓာတ်တွေများ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေ မသိသေးသော ဦးစိုးခန့်ကို ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မတန်မရာလို့ မတွေးလျှင် အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို အထောက်အကူ မရနိုင်ဘူးလား။ ခုတော့ သားငယ်လေး မတော်တရော် ရှာကျွေးတာကို သားအဖနှစ်ယောက်လုံး မျှိုကျနေတာ အံ့သြစရာ။

“ရှင် ခုလောက်ဆို ကိုယ့်တဝကိုယ့်အခြေအနေ သိသင့်နေပါပြီ ကိုစိုးခန့်ရယ်၊ မေမေရှိနေတဲ့ အချိန်က အခြေအနေမျိုး ဟုတ်သေးလို့ လား၊ စီးပွားရေးကို သင်ယူလေ့လာမှုမရှိ၊ အာရုံဝင်စားမှုမရှိလို့ ကျွန်မ တို့မိသားစုတွေ အခုလို ဖြစ်နေကြတာ သိရဲ့လား”

“မင်းရော အဲဒီအချိန်က ဘာတွေလုပ်နေခဲ့လဲ၊ အိမ်အကူ အလုပ်သမားတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်၊ ဘာဗဟုသုတ မှ မရှာဖွေခဲ့ဘဲနဲ့ အခုမှ မင်းသားငယ် ရှာကျွေးနေတာဆိုပြီး အသံ ကောင်းမဟုတ်နဲ့ နွဲ့ကေခိုင်၊ တည်မြဲခန့်ကလည်း ငါ့သားပါပဲ၊ သားက ဖအေကို လုပ်ကိုင်ကျွေးတာ ဘာတွေ အကုသိုလ်များ ငရဲရလို့လဲ”

“ဪ ဝါကတော့ ဒါပေါ့၊ ပြောမှပြောတတ်သေးတယ်၊ သား ငယ်လေး ဒီဘဝရောက်ရတာ ရှင်တို့သားအဖကြောင့် သိရဲ့လား၊ မိန်းမ လျှာဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်များ သိမိငယ်လိုက်မလဲ”

“သူ့ဝါသနာနဲ့သူပါကွာ၊ မင်းက မလိုအပ်တာတွေ သိပ်ပြော လွန်းတယ်၊ မင်းရော သူ့ရှာကျွေးတာကို အိမ်မှာအခန့်သား ထိုင်စားနေ တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မယ်မယ်ရရ ဘာတွေများ လုပ်ဖူးလဲ”

“ဟင်”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ထပ်မံအံ့ဩပြန်သည်။ မိမိကိုတောင် အပြင် ထွက် အလုပ်မလုပ်လို့ အပြစ်မြင်နေပါရောလား။ ဇနီးမယားတာဝန် အိမ်ထောင်တာဝန် သူမ ဘာတွေများ လစ်ဟင်းဖူးလို့လဲ။

ပြည့်စုံနေသည့် အချိန်တွင်ကရော အဆင်မပြေသည့် ခုအချိန်

မှာရော မိမိဘက်က ဘာဝတ္တရားမှ မပျက်ကွက်ဘူးပါ။ အပြင်ထွက် စီးပွားမရှာ၊ ငွေမရှာတတ်တာက လွဲလို့ပေါ့လေ။

“ကျွန်မကို အပြင်ထွက် ငွေရှာစေချင်နေတာလား ကိုစိုးခန့်”

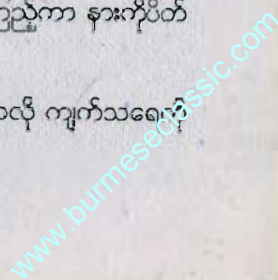
တအံ့တဩနှင့် တိုးတိတ်စွာမေးမိတော့ အရက်ခွက်ကို ကောက် မော့ပြီး ဦးစိုးခန့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းကို လက်မထပ်ခင်အချိန်က မင်းအဆင့်အတန်းကို မင်း သိပါတယ်၊ ငါနဲ့ရပြီးမှ ငါ့မေမေကြောင့် မင်း ရွှေပေါ်မြတင် နေခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတော့ ဘာအလုပ်ဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့က အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ပြီးသားနေ လိမ့်မယ်၊ ဒေါ်စိန်ရွှေသား ငါနဲ့က ဘာအလုပ်မှ သဟဇာတ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းသား တစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်ကျွေးနေတာကို မျှိုမကျချင် မင်း လည်း ထွက်လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဒါပဲရှိတော့တယ်”

“ပြောရက်လိုက်တာ တာဝန်မဲ့လိုက်တာ ကိုစိုးခန့်ရယ်၊ ရှင် အပေအတေ ပျော်သလို နေခဲ့ပေမယ့် ဒီလို သံယောဇဉ် ကင်းကင်းပြော ထွက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ရှင်အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ လင်ယောက်ျား ကောင်း ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ကိုစိုးခန့် သိရဲ့လား”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် အသံကုန်ဟစ်အော်ပြီး ချိုးပွဲချင်နေချိန်မှာ တည် ကြည်ခန့် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ကာ နားကိုပိတ် ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့၏။

“အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရင် နားရှော့ခံရိုက်ခံရသလို ကျက်သရေကို”

မရှိတူး။ အိမ်ဆူလို့လာဘတ်တိတ်နေတာ။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။”

“ဖြစ်နေတာက မင်းအမေ၊ အရက်သောက်နေတာတောင် အရသာပျက်တယ်။ ဟို ဂန်ဒူးမကလည်း အရက်ဝယ်ခိုင်းလိုက်တဲ့နေ့မှ နောက်ကျနေတယ်။ ပြန်လာမှ မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် ဆုံးမ ပစ်လိုက်ဦးမယ် တောက် တစ်ယောက်မှ ထောင့်မကျိုးဘူး။”

ဦးစိုးခန့်က ကုန်နေသော အရက်ပုလင်းကို မြှောက်ကြည့်ပြီး တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် အိမ်အောက်ဆင်းသွားသည်။ တည်ကြည်ခန့်က ထမင်းစားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကို လှန်လှောကြည့်ကာ

“တစ်ခါလာ ဘဲဥကြက်ဥ တစ်ခါလာ ငါးဟင်းနဲ့ ကြက်သား၊ ဝက်သားက ကျိန်စာသင့်နေလို့လား။ အရင်ထက်စာရင် အဆင်ပြေလာတာကို ဘာလို့ မချက်ရတာလဲ”

“ဪ သားငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း လုပ်စာရှိတာ၊ အဆင်ပြေလာတယ်ဆိုတိုင်း လျှာကိုအလိုလိုက်ပြီး သုံးဖြုန်းပစ်လို့ ဖြစ်မလားကွယ်။ ဈေးဖိုးကိုချွေတာပြီး အနည်းအကျဉ်းပိုတာလေးကိုလည်း စုဆောင်းဦးမှပေါ့”

“အဲလို စုဆောင်းတော့ရော သေတော့ ကိုယ့်နောက်ပါမှာဖို့လား၊ ဘွားဘွားကိုပဲကြည့်၊ သူသေတော့ သူရှာခဲ့တာတွေ ဘာတွေသယ်သွား၊ နိုင်လို့လဲ။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေအတွင်းတောင် အကုသိုလ်တွေ ချန်သွားသေးတယ်”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ တည်ကြည်ရယ်၊ မင်းအဘွား ထားခဲ့တာ

တွေ မတည်မြဲတာ မင်းအဖေကြောင့်ပါ။ မင်းအဘွား သေချိန်မတန်ဘဲ သေခဲ့ရတာလည်း မင်းကြောင့်မဟုတ်ဘူးလား။ စိတ်သောကတွေပေး၊ စိတ်ဝေဒနာတွေပေးလို့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေများပြီး အသေစောခဲ့ရတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ သူ့ဘာသာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေတာ၊ ကိုယ်နဲ့ပိုင်အဝေးကြီးပဲ”

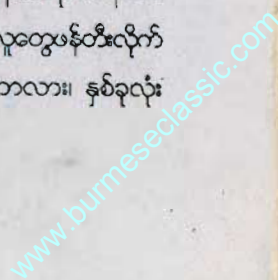
“မင်းအခုထိ မင်းအဘွား မေတ္တာကို နားမလည်တာ အံ့ဩပါရဲ့ တည်ကြည်ရယ်။ စုပုံချစ်တို့နဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်မသွားရကတည်းက မင်း ဆိုးသွမ်းပုန်ကန်နေခဲ့တာလေ။ ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်က ငါ့မြေးလေး မခံစားနိုင်လို့ပါလေလို့ သူ့ဖြေနေခဲ့ပေမယ့် အရွယ်လေးရလာပြီး ဒီထက် ပိုဆိုးလာတော့ သူ့နှလုံးသားက ဘယ်လိုလုပ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတော့မလဲ”

“အဲဒါ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူပါ”

“အေး ဟိုက သူ့အကြောင်းတရားနဲ့ သူသွားပြီပဲ ထားပါ။ မင်းက စေတနာ မေတ္တာ နားမလည်လို့ စော်ကားခဲ့လို့ ဒီလို ဘဝမျိုး မရောက်သွားခဲ့တာဟဲ့ သိရဲ့လား တည်ကြည်ခန့်ရဲ့”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ရင်တွေ အဆမတန် နာကျင်လာပြီး အသံကုန်ဖောက်ကာ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်မိသည်။ တည်ကြည်ခန့်က ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘဲ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ပြုန်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ

“ဒီဘဝရောက်တာ ဒဏ်ခတ်ခံရတာလို့ ကျိန်စာတိုက်နေတာလား မေမေ၊ ကံကြမ္မာကို လူတွေက ဖန်တီးတာလား။ လူတွေဖန်တီးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုယ့်အပေါ် တန်ပြန်သက်ရောက်ခဲ့တာလား။ နှစ်ခုလုံး

မှန်တယ်ဆိုလည်း ဘာတော့ မသေလောက်သေးပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့ ကျွန်တော် ဘာကောင်ဆိုတာ မေမေတို့ လက်တွေ့သိစေရမယ်”

“ဒီလို စိတ်မျိုးနဲ့ မင်းဘာမှ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး တည်ကြည်ခန့် ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့လူက တက္ကသိုလ်တစ်တန်းကို နှုတ်ခွာ မဖြေဘူးကွ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခိုးပြေးပြီးမှ တာဝန်ပဲ့ ထွက် ပြေးလာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါက သူ့မိဘတွေ တင်စီးတာကို မခံချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဘာကောင်လဲဆိုတာသိရင် သူတို့ တစ်နေ့နေ့ ခူးထောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘာမှမရှိတော့တာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက် အထင် ကြီးနေတာ၊ ဘာအစွမ်းအစများ ပြစရာရှိလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး တည် ကြည်ခန့်”

မဲ့ရွဲနာခေါင်းရှုံ့ကာ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ခန်းခန့် မေးတော့ တည် ကြည်ခန့် ခေါင်းဆတ်ခန့် မတ်လာသည်။ ပြီးတော့ အမိပွယ်ဖော်လို့ မရအောင် လျှို့ဝှက်စွာ ပြီး၏။

“ပျိုခေတ် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ကြားတယ်၊ အရမ်း လည်း ကြီးပွားချမ်းသာလာတာတဲ့၊ ဘွားဘွားက ကျွန်တော်တို့ အရွယ် ရောက်လာရင် လက်ထပ်ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားရှိပြီးသားလေ၊ ဟား တည်ကြည်ခန့်အတွက်က စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့နေဖို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်၊ မင်းလောင်းဖြစ်ဖို့လည်း ကျောက်ဖျာပေါ် တောင်တက်ထိုင် စရာမလိုပါဘူး၊ ကုသိုလ်ကံက ကောင်းပြီးသား”

ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ပစ်ထိုင်ချပြီး တည်ကြည်ခန့် ကူခြေမရ အပျော်လွန်ကာ ပြောနေသည်။ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးကာ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး တည်ကြည်ခန့် အနားဝင်ထိုင်၍

“စုပုံချစ်လေးနဲ့ မင်းတွေ့ပြီးပြီလား”

“ဪ သတင်းကြားတာပါဆိုနေ၊ အရင်က လုပ်ငန်းပျက်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့ ဦးထင်ကျော်နဲ့ ဒေါ်ယမင်းပျိုတို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ကုမ္ပဏီအကြီးကြီးထောင်ဖို့ ပြန်ရောက်လာတော့မယ်တဲ့၊ သေချာတဲ့ သတင်းရပ်ကွက်က အတိအကျကို သတင်းရထားတာ၊ အခုချိန်ဆို ရောက်ရင်တောင် ရောက်နေလောက်ပြီ”

“တကယ်လို့ ရောက်လာပြီပဲထားပါ၊ မင်းကို စုပုံချစ်က လက် ထပ်မယ်ထင်လား”

“ဟာ လက်ထပ်ရမှာပေါ့၊ ဘွားဘွားက သူ့မိဘတွေကို ငွေ ချေးပေးလိုက်တာ မနည်းဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပျိုခေတ်လည်း ကတိစကား မတွေ့ ရှိပြီးသား”

“အေး မင်းက လူပျိုလူလွတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်လလောက် ပေါင်းသင်းလက်မှတ်ထိုးထားပြီးမှ ကွဲ လွှားတဲ့ တစ်ခုလပ်လေ၊ ပျိုခေတ်ရော သူ့မိဘတွေရော ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါက မေမေတို့သာ မပြောရင် သူ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”
“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော် မိန်းမယူဖူးတာကို”

“ဟင်”

တည်ကြည်ခန့်က ဒီကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားချင်ဟန် တူသည်။ အကောင်အထည်ပြုစရာ မရှိလို့ မသိဘူးဆိုရင်တောင် လူသတင်း၊ လူချင်းဆောင်မို့ ခဏတာပဲ လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မင်္ဂလာမဆောင်လို့ လူအများမသိပေမယ့် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်တာသိသော လူတချို့က ဒီအတိုင်း ပါးစပ်ပိတ်နေကြပါ့မလား။

ဒီလို ဉာဉ်ဆိုးရှိသော သားကို ဘာကြောင့်များ မွေးခဲ့မိပါလိမ့်။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် နာရီကို မော့ကြည့်မိတော့ သားငယ်လေး အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်ထက် အနည်းငယ် နောက်ကျနေသည်။

ဆိုင်မှာ ဧည့်သည်တွေ များလို့လား။

လမ်းမှာတစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လား။

မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေ သိတတ်လွန်းသော သားငယ်လေး ဘေးမသိရန်မခ ချောချောမောမော အိမ်ပြန်ရောက်လာပါစေ...။

အခန်း (၉)

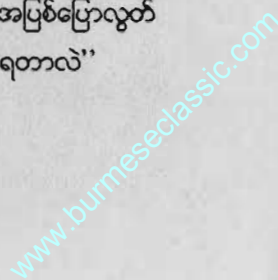
“မေမေ”

“ဟော သားငယ်လေး။ အိမ်ပြန် နောက်ကျလိုက်တာကွယ်။ မေမေ စိတ်ပူနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုင်မှ ဧည့်သည်များလို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ မေမေပဲ။ အခုတလော မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံပွဲတွေရော၊ မိတ်ဆက်ပွဲ၊ ပရိုမိုးရှင်းပွဲနဲ့ နားရတယ်ကို မရှိပါဘူး မေမေရယ်။ အခု ခန့်တို့ သူဌေးက မိန်းမကို ဘောက်ဆူးများများ ပေးလိုက်လို့ ဖေဖေအတွက် အရက်အကောင်းစား ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဖေဖေရောဟင်”

မအလက်ကိုဆွဲပြီး စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး တည်မြဲခန့် မေးသည်။ ဒေါ်ခွဲကေခိုင်က မလိုလားစွာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲပြီး

“အရက်ကုန်နေတာ သားပြန်မလာလို့ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားလေရဲ့လေ၊ ပြန်လာရင် မူးနေမလားတောင် မသိဘူး။ အပြစ်ပြောလွတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ တကူးတက ဝယ်လာရတာလဲ”

“ဪ မေမေရယ်၊ ဖေဖေလည်း အရင်တုန်းကလို အရက် အကောင်းစား၊ သောက်ချင်ရှာမှာပေါ့၊ အခု အရက်ကြမ်းတွေ သောက်ပြီး မတင်းတိမ်လို့ အရက်သမားကြီး ဖြစ်နေတာ ခန့်စိတ်မချမ်းသာလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ကိုကိုရော အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား၊ မေမေ”

“ရောက်ပြီလေ ဘဲခွဲညဟင်း ချက်ထားလို့ဆိုပြီး ထမင်းစားပွဲ မှာ ကင်္ဂါကဂျောင်ကျ စိတ်ဆိုးနေလေရဲ့”

“ဟုတ်လား ကိုကိုအတွက်လည်း လမ်းထိပ်က ကြက်သားဟင်း ဝယ်လာခဲ့သေးတယ်၊ မေမေအတွက်က အိုဗာတင်း ကုန်တာ မေမေ မပြောလို့ ဒီနေ့မှ ဝယ်လာခဲ့ရတယ်၊ ခဏလေးနော် မေမေ ကိုကိုအတွက် ဟင်းပွဲပြင်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

အလိုက်သိ နားလည်လွန်းသော သားက မိန်းကလေးတစ် ယောက်သဖွယ် စေ့စပ်သေချာကာ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။ ဟင်းပွဲပြင်ပေးနေသော တည်မြဲခန့်ကို တည်ကြည်ခန့်က အလိုမကျစွာ မျက်နှုံးပင့်ကြည့်ပြီး

“အချိန်မရှိမှ ဝယ်လာတော့ ငါတို့က ဘယ်အချိန်စားရမှာလဲ၊ အဲလိုမဖြစ်အောင် နောက်ဆို အိမ်စရိတ်ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပေးဖို့ မမေ့နဲ့”

“ခန့် တတ်နိုင်သလောက် ရှာပေးထားပါတယ် ကိုကို ဖေဖေကို ရော ကိုကိုရော အသုံးစရိတ်သပ်သပ်ပေးရတော့”

“ဟိတ်ကောင် ဘာကိုမှ ခွဲခြားပြမနေနဲ့၊ မင်း ရှာကျွေးနေတယ် ဆိုပြီး ပါဝါပြတာလား၊ ဖေဖေလည်း အလုပ်ရှာနေတာ၊ ငါလည်း ကျောင်း

မပြီးသေးလို့ကွ သိရဲ့လား၊ ဘွဲ့ရတာနဲ့ ငါ့အတွက် အလုပ်မရှာဘူး”

“ခန့်က ဘာပြောနေလို့လဲ ကိုကိုရယ်၊ ခန့်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်နေရတယ်ဆိုပြီးတော့လည်း မငြိုငြင်ပါဘူး၊ အခုလည်း ခန့်က စေတနာနဲ့ ကိုကိုတို့အတွက် ဝယ်လာတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ သားကြီးရယ်၊ သားငယ် အလုပ်ချိန်က ပုံမှန် မရှိလို့ နောက်ကျတာကို ဘာလို့ အပြစ်တင်နေတာလဲ၊ ဝယ်လာတာကို စားချင်လည်းစား၊ မစားချင်လည်း ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပေါ့”

“မေမေက ဘာလို့ ရှေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီးဝင်ပြောရတာ လဲ၊ သူ့လုပ်စာ စားနေတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့က သူ့မျက်နှာကြည့် စားရမှာလား၊ မသေချာရင်လည်း မကျွေးနဲ့၊ တည်ကြည်ခန့်တို့က ဘယ် တော့မှ အောက်ကျိုခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

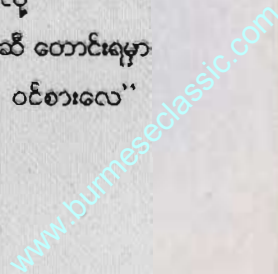
“တည်ကြည်ခန့် မင်း”

“ကဲ တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ ဘာမှပြောမနေပါနဲ့၊ ဘုရားခန်း မှာ သွားနေလိုက်တော့နော် မေမေ၊ ကိုကို ထမင်းစားပြီးရင် ခန့် သန့် မှိုင်းရေး လုပ်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

မေမေကို ဘုရားခန်းဘက် ဆွဲပို့ပြီးမှ ထမင်းစားပွဲရှိရာ တည် မြဲစဉ် ပြန်လာခဲ့သည်။

“ရော့ ကိုကို ကိုကို အသုံးစရိတ်လို့နေမှာစိုးလို့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း လိုနေတာ၊ မင်းဆီ တောင်းရမှာ စားနာလို့ မင်း ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဝင်စားလေ”

ငွေနှစ်သောင်း လက်ထဲရောက်သွားတော့လည်း တည်ကြည်ခန့်
လေသံရော အမူအရာရော ပြောင်းသွားသည်။ ကိုကို့ဆီက ချိုသာသော
အသံကို ကြားချင်လျှင် ဒီလိုငွေများများပေးနိုင်မှ အဆင်ပြေသည်။

“ကိုကိုလည်း စားလေ၊ ခုနက ဘဲဥဟင်းနဲ့မို့ မကြိုက်လို့
မစားဘူးမဟုတ်လား၊ ခန့် ခူးပေးမယ်နော်”

“အေး မင်းနဲ့လက်ဆုံစားရတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ခန့်လည်း ကိုကိုနဲ့ အဲလို လက်ဆုံစားချင်
တာပါ”

ကိုကိုတက်က ပျော့ပျောင်းလာသည်နှင့် ခန့် စေတနာ သဒ္ဓါ
တွေ ပိုနေမိသည်။ အသားကောင်း ဟင်းကောင်းရှိသမျှက ကိုကို
ပန်းကန် ထဲမှာပါ။

“စုပုံချစ် အဲ ပျိုခေတ်တို့ ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်း
မင်းကြားပြီးပြီလား”

“ဟင် မကြားသေးဘူး၊ ပြန်လာတော့မယ်တဲ့လား၊ ကိုကိုက
ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့အဖေ အင်္ဂလန်ကိုသွားရင်းနဲ့
ပျိုခေတ်အဖေနဲ့ တွေ့လာခဲ့တာ၊ သူတို့လည်း မြန်မာပြည်မှာ လုပ်ငန်း
အကြီးကြီး လုပ်ဖို့ ပြန်လာတော့မှာလို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို
အသေအချာ ရောက်နေမှာ”

“ရောက်ပြီဆို ခန့်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်မှာပေါ့၊ ပျိုခေတ်က တို့ကိုကို

ကို အရမ်းခင်တာပဲ ဥစ္စာ”

“ငါကိုက ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်နေတာ၊ သူ ဘယ်လို
လုပ် စုံစမ်းဖို့ လက်လှမ်းမီမလဲ”

“ဟုတ်သားပဲနော်၊ ခန့်တို့က လူမသိ သူမသိ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရောက်နေတာ ပျိုခေတ်စုံစမ်းဖို့ ခက်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်
နေပြီဆိုရင် တစ်နေရာရာမှာ ဆုံဖြစ်ကြမှာပါ”

“အေး ငါလည်း မြန်မြန်ဆုံရပါစေလို့ ဆုတောင်းနေတယ်၊
ဒါမှ ဒီဘဝက ကျွတ်မှာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့”

“ပျိုခေတ်နဲ့ ငါနဲ့လက်ထပ်ရမယ်လေ၊ ဘွားဘွားက သူတို့
မိသားစု နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့အတွက် ငွေတွေအများကြီး ထုတ်
ချေးထားခဲ့တာ”

“အဲဒါက ဘွားဘွားမသေခင်ကတည်းက အရစ်ကျနဲ့ ပြန်
ဆပ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ နောက်ပိုင်း ဂျပန်ကနေ အင်္ဂလန်ကို ပြောင်း
သွားမှ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ”

“အေးလေ အဲဒါကြောင့် ငွေတွေကျန်ဦးမယ် ပြောတာပေါ့၊
မကျန်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲလို ငွေတွေထုတ်ချေးစဉ်ကတည်းက
ပျိုခေတ်နဲ့ငါ့ကို အရွယ်ရောက်ရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ ဘွားဘွားနဲ့ သူ့မိဘ
တွေ ကတိစကားရှိပြီးသား၊ ပျိုခေတ်လည်း အဲဒီအချိန်က ငါနဲ့လက်ထပ်
ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

ကိုကိုက တဖက်သတ် ဇွတ်အတင်း သေချာနေသည်။ အိမ်ထောင်ကွဲ တစ်ခုလပ်ဆိုတာကို မေ့ထားတာများလား။ ပျိုခေတ်သာ အခုချိန်ထိ အပျိုစင်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင် ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်နစ်နာနိုင်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ ကေသရီက ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး အခု တရားဝင် မကွာရှင်းရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ကိုကို”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခိုးပြေးတုန်းက ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလိုက်တာပဲရှိတယ်၊ လူသိရှင်ကြား မင်္ဂလာဆောင်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုလည်း သူ့မိဘတွေကြောင့် သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီကိစ္စ ရှော့(စ်)မရှိပါဘူးကွာ၊ လူအနည်းအကျဉ်းသိတာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်စရာမလိုပါဘူး”

“အဲဒါတော့ မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“မကောင်းစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘွားဘွား အကူအညီနဲ့ သူတို့ဒီလို ဘဝမျိုး ပြန်ဖြစ်တာ၊ ဘွားဘွားကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်၊ အဲဒီကျေးဇူးတရားတွေကြောင့် ပျိုခေတ်က ငါ့ကို လက်မထပ်လို့ကို မရဘူး”

တည်မြဲခန့် ရှေ့ဆက်ပြောလည်း ကိုကိုက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်တော့မည် မထင်။ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိနေလျှင် ဘာကြောင့်များ ဘာရဏီနှင့် လက်ထပ်နေရသေးလဲ။ မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပြီး ပျိုခေတ်ကိုပဲ သစ္စာရှိရှိ စောင့်သင့်သည်။

ပျိုခေတ်မျက်နှာလေးကို ခန့်မှန်းမြင်ယောင်ကြည့်ပြီး ကိုကိုနှင့်

မဆုံဆည်းပါစေနဲ့ဟု တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဆုတောင်းမိ၏။ ဒါက ပျိုခေတ်အပေါ်ထားမိသော သံယောဇဉ် စေတနာစိတ်သက်သက်။

ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့ ပျိုခေတ်ဘဝ နစ်နာစရာတွေများ ပေလိမ့်မည်။

“ဪ ဒုက္ခပါပဲ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတဲ့လူက ငေးငိုင်းသွားပြန်ပြီ နှင့်အောက်ကလူကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ အာရုံမရတာနဲ့ သရဲရုပ်ပေါက်သွား ဦးမယ် ကြည့်လုပ်”

မမထားက အနီးကပ်လာပြီး သတိပေးပြန်၏။ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်တာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပင်။

အလှပြင်ပေးနေရသော တစ်ယောက်ကို အပြန်ဆုံးလက်စသတ် ပြီးချိန်မှာ မမထားက သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းဘက် ခေါ်လာသည်။

“ထိုင်စမ်းပါဦး ခန့်၊ အရင်က ဘာကိစ္စရှိရှိ အမြဲတက်တက်ကြွ ရွှင်လန်းနေတာပါ။ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မမထားကို ပြောပြစမ်း၊ ဘာတွေအခက်အခဲ ဖြစ်နေလဲ၊ အိမ်စပေါ်တင်ဖို့ လိုလို့လား။ တခြားကိစ္စ အတွက် ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေတာလား။”

“မ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမထား၊ အိမ်ကကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ကြောင့်ပါ”

“သူငယ်လေးတွေ အသည်းပေါက်လေးတွေကို ပြောတာလား”

“အာ မမထားကလည်း ခန့် အဲဒါမျိုးတွေ စိတ်ဆင်စားပါဘူး”

အဲဒါတော့ ဟုတ်သည်။ ခန့်က တခြားအခြောက်တွေလို ဘာ ဘာညာညာ အရှုပ်အရှင်မရှိ၊ သူ့မိသားစုအတွက်သာ အလုပ်ကို ပင်ပန်း တကြီး ကြီးစားနေရှာတာ။

“ဟဲ့ စိတ်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့အလုပ်ထဲမှာ ခါး စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေတယ်နော်၊ မျက်နှာကလည်း မသာမယာနဲ့၊ ဒီနေ့ အထူးဧည့်သည်ချိန်းထားတာ၊ ဒီလိုနေလို့ ဖြစ်မလား”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

မမထား ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သတိပေးမှ တည်မြဲခန့် ကိုယ် စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်ပြီး စုစည်းမိအောင် ကြိုးစားရသည်။ ကိုကိုဆီက ပျိုခေတ် သတင်းကြားပြီးနောက်ပိုင်း သူ့စိတ်တွေ ဘာကိုမှီးရိမ်ကြောင့်က နေမှန်း မသိဘဲ လန်းဆန်းမှုမရှိပါ။

ကိုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသည့်အတိုင်း လုပ်မည်ဆိုလျှင် ပျိုခေတ်အတွက် မတရားတာ အသိသာကြီးပင်။ ဒါကိုရော ပျိုခေတ် သိပါ့မလား။

ငယ်စဉ်က ပေးခဲ့သော ကတိသစ္စာတွေ ခုချိန်ထိ တည်

ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်အပေါ် ကြိုးစားရိုးသားသော ခန့်ကို အားကိုးမိပြီး လိုအပ်သမျှ ကူညီပေးနေမိတာပါ။

“ဒါဆိုလည်း မမထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဖွင့်ပါလား ကွယ်၊ ကူညီလို့ရရင်လည်း ကူညီရတာပေါ့”

“ဒါက မမထား ကူညီပေးလို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက် နေတယ်လေ၊ နောက်မှ ခန့်ဘာသာ ဖြေရှင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ခြောက် ဒါနဲ့ မမထား လက်ခံထားတဲ့ အထူးဖည့်သည်ဆိုတာက”

“မမထား မိတ်ဆွေပါ။ နိုင်ငံခြားက ပါတနာတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီ ခွဲ လာဖွင့်တာ၊ ကုမ္ပဏီခွဲဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည်မှာတော့ အကြီးကြီးပေါ့၊ ဖွင့်ပွဲမှာ အင်တာတိုင်းမန့် ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍတွေလည်း ပါတယ်၊ ဟိုက ပစ္စည်းတွေကို မော်ဒယ်တွေနဲ့ ရိုးပြမှာလေ၊ ကိုယ်က မိတ်ကပ်ဘက်မှာ တာဝန်ယူပေးရမယ်”

“မမထားနဲ့ အရမ်းခင်လို လက်ခံလိုက်တာလားဟင်”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မမထား အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားသွား တုန်းက မြန်မာပြည်သားအချင်းချင်း တွေကြုံလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားတဲ့ သဘောပါ။ နောက်ပိုင်းတော့ သွားတဲ့အချိန်တိုင်း စားအိမ်သောက်အိမ် လိုဖြစ်ပြီး မိသားစုလို ဖြစ်သွားတယ်၊ သူတို့မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လာ တော့ မမထားက မိတ်ဆွေကောင်းပီပီသသ အကူအညီပေးရမှာပေါ့ ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမထား၊ မိတ်ဆွေဆို ခန့်တို့မိတ်ဆွေပါပဲ၊ ခန့်

အကောင်းဆုံး ကြိုးစားလုပ်ပါ့မယ်”

ခန့်အပြောကြောင့် မမထား မျက်ဝန်းများ လက်တောက်လာ ကာ ခန့် ပခုံးလေးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

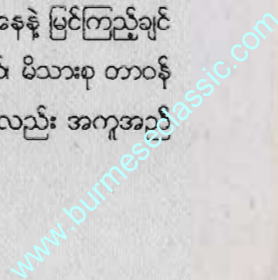
“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ မမထားက ခန့်ကို ယုံကြည်အားကိုးပါ တယ်၊ ခန့်က ဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ပညာပိုင်း မှာလည်း မမထား လွှဲလို့ရတဲ့ဆရာတစ်ဆူ အနေအထားထိ ဖြစ်နေ တော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေ့မျိုးမှ ခန့်က ဒီလိုဖြစ်နေတော့ မမထားက ရိုးရိမ်နေတာ”

“မရိုးရိမ်ပါနဲ့ မမထား၊ ခန့်က အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကို ခွဲခြားထားပါတယ်၊ ခန့်ကို ယုံပါ”

“အေးပါကွယ် မမထားကလည်း လစာအပြင် ခန့်ကို ထိုက် ထိုက်တန်တန် ဘောက်ဆူးပေးဦးမှာပါ၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုတာ လည်း အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောထားဦးနော်၊ တော်ကြာ ခန့်အမေက စိတ်ပူမယ်၊ အဖေနဲ့အစ်ကိုက ဆူပူသောင်းကြမ်းနေဦးမယ်”

အထွန်း ဖောက်သည်ချထားတာမို့ မမထားက သဘောပေါက် နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ခန့်ကို ကိုယ်ချင်းစာကာ အခက်အခဲတွေကို နားလည်မှုနှင့် ဖြေရှင်းပေး၏။ တစ်ခါတလေဆိုလျှင်

“ခန့်ရယ်၊ ခန့်ကို ယောက်ျားလေးစစ်စစ်အနေနဲ့ မြင်ကြည့်ချင် လိုက်တာ၊ ခန့်က စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ်၊ မိသားစု တာဝန် ကိုလည်း ယူနိုင်တယ်၊ သူများအပေါ် ရိုးရိုးသားသားလည်း အကူအညီ

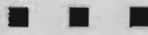

ပေးတတ်တယ်။ ဘာအရှုပ်အရှင်မှလည်း ရှော့(ခ)မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အလှပြင်ဆိုင်မှာ ခန့် တတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့လုပ်စားဖို့ဆိုတာလည်း ယောက်ျားလေးအစစ်ဆိုရင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မိန်းကလေးတွေက အလှပြင် တာလေ။ ယောက်ျားအစစ်က သူတို့မျက်နှာကို ကိုင်မှာကို ဘယ်ခံချင်ကြ ပါ့မလဲ။ ရှက်ကြမှာပေါ့နော်။ ဒီလိုအလုပ်က ဒီလိုပုံစံနဲ့ပဲ သဟဇာတဖြစ် တော့ ခန့်ကို မမထား အရမ်းနုမြောတာပဲကွယ်”

ဒါဟာ မမထား တဖွဖွပြောတတ်သည့် စကား။ ထိုစကားမျိုး ကိုကြားရတိုင်း ခန့်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရသည်။ တကယ်တမ်းက မိန်းမဆန်ဆန် ကနွဲ့ကလျ မနေချင်ပါ။ ငယ် ငယ်က ကိုကို စိတ်ကြိုက် ခိုကို ဖြစ်စေချင်သလို နေခဲ့ရသည်ကစ၍ ထိုလိုင်းဝင်သွားရပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ဆန္ဒက ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိမထားမိခဲ့။

အသက်ကြီးလာလို့ နားလည်မှုနှင့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာမယ့် ဆိုတော့လည်း အခွင့်အရေးကမသာ။

မိသားစုအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းဖို့ အထွန်းကို အကူအညီ တောင်းမိရာက ဒီဘဝထဲက ရုန်းထွက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မပိုင်တာမို့ ဒီဘဝမှာ ဒီအတိုင်းပဲ...။

အခန်း (၁၀)

“မမထား ဧည့်သည်လာပါတယ်”
“ဪ အေး အေး ဧည့်ခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ပါကွယ်”
မမထားနှင့် စကားပြောနေဆဲမှာ ဧည့်သည်လာနေသည်ဆို သော အထွန်း စကားကြောင့် မမထားရော ခန့်ရော ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား ရသည်။
“မမထား ဧည့်သည်ဆို၊ ခန့်အပြင်ထွက်ပေးရမလားဟင်”
“ဘာထွက်ရမလဲ၊ မမထားက ဒီနေ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ ချိန်းထားတော့ မမ ပြောထားတဲ့ဧည့်သည်ပဲဖြစ်မှာပါ။ ခုနက မမထား ပိတ်ဆွေဆိုတာလေ။ သူ့ပွဲအတွက် သေချာသိအောင် လိုအပ်တာ လာ ပေးတာဖြစ်မယ်”
“ဪ ဟုတ်ကဲ့ အခုလို ဂရုစိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့”
“ဟော ညီမလေး ရောက်လာပြီလား၊ လာ ညီမလေး”
“ဟင်”

www.burmeseclassic.com

အရမ်းကျော့ရှင်းကာ ကြော့ရှပ်လေးလို လှပလွန်းသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့ ခန့် အံ့သြသွားရသည်။ မမထား မိတ်ဆွေဆိုလို့ မမထား အရွယ်လောက်ပဲ ထင်နေတာ။

အခုတော့ ခန့်နဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက်သာရှိသော မိန်းကလေးက နုပျိုသစ်လွင်၊ ခေတ်နှင့်အညီ ဒီဇိုင်းမိုက်မိုက်လေးပါလား။

မိန်းကလေးက ခန့်ကို သေချာမကြည့်။ မမထားကိုသာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖော်ရွေစွာ အပြုံးလက်လက်ကလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ဝင်ထိုင်သည်။

“ပျိုခေတ် ဒါက မမတို့ဆိုင်က အကျွမ်းကျင်ဆုံး အလှပန်တီးရှင် တည်မြဲခန့် တဲ့၊ ခန့်လို့ ခေါ်မှ ကြိုက်တာနော်၊ နာမည်ခေါ် မမှားစေနဲ့၊ စိတ်ကောက်သွားဦးမယ်”

“ဟင် ခန့် ခန့် တည်မြဲခန့်”

“ပျို ပျိုခေတ် နင် ပျိုခေတ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

မမထား မိတ်ဆက်ပေးစဉ်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်နေကြတော့ မမထား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ပျိုခေတ်နဲ့ခန့်က သိနေကြတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခန့်က ပျိုခေတ်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလို ဒီဇိုင်းမျိုးဆိုပေမယ့် အရပ်ကြီးထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ထွားလာတော့ မနည်းရပ်ဖမ်းကြည့်ရတယ်၊ နင် ဘာမှမပြောင်း

လဲသေးပါလား ခန့်၊ အခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံရမယ်လို့ မထင်ဘူး၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်”

“ငါ ငါလည်း ဒီလိုပဲ ပျိုခေတ်၊ နင် အရမ်းလှလာတယ်နော်၊ မမထားကသာ နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်မပေးရင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ နင်က သူ့ဌေးမကြီးအဖြစ်နဲ့ ပြန်လာတာလား”

“ဟင့်အင်း မိဘတွေရဲ့ လက်ဝေခံပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဖေဖေမေမေတို့မရှိမှတ် အမွေဆက်ခံမှာပေါ့၊ နင်ရော အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နင့်မိဘတွေရော စီးပွားရေး အဆင်မပြေဘူးလား၊ ငါတို့ကလည်း ဟိုနိုင်ငံဒီနိုင်ငံ ပြောင်းနေတော့ နင်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ၊ နင့်အဘွားမိုင်တုံ ပွဲရုံကလည်း ဖုံးဖုံးလို့မရတော့ဘူးလေ၊ အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“ဟယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး မေးတာတွေက စုံနေတာပဲ၊ မန့် ဘယ်ကစဖြေမလဲ ညီမလေးရဲ့၊ ခန့် ဘယ်လောက် ခေါင်းစားသွားလဲ ကြည့်ပါဦး၊ မျက်နှာလေးကို ငယ်လို့”

ပျိုခေတ်ရဲ့ အငမ်းမရ မေးခွန်းများကို ဖြေဖို့ ခန့် အင်အားမရှိပေ။ အနှစ်နှစ် အလလ ကွဲကွာနေသော ပျိုခေတ်ကို အမှတ်မထင်မတွဲရတာ ဝမ်းသာပေမယ့် ဘဝကို အရှိအတိုင်းပြောချဖို့ ဆွံ့အနေတာကိုကိုအကြောင်းပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေမိလို့ပင်။

“ခန့် နင်ရော ဘာလို့ ဒီလိုကြီး နေနေတာလဲ၊ ငယ်ငယ်က နင့်အစ်ကို အနိုင်ကျင့်လို့ မိန်းမလျာပုံစံ ပေါက်နေပေမယ့် ကြီးလာတော့

www.burmeseclassic.com

ပြောင်းလဲမယ်ထင်နေတာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး ခန့်ရယ်၊ တကယ် မိန်းကလေး ကျနေတာပဲ၊ နင် အဲလိုကြီး နေတာ မရှက်ဘူးလား။”

“ဟို အဲ အဲဒါက”

ရေပက်မဝင်အောင် ပြောနိုင်လွန်းသော ပျိုခေတ်စကားတွေ ကြောင့် တည်မြဲခန့် အနေကျို့ သိမ်ငယ်နေမိသလိုပင်။

ထိုခံစားမှုက ပျိုခေတ်ရှေ့မှာမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ရှက်စိတ်တို့ တိုးဝင်လာတာပါ။

“ညီမလေးက ခန့်အကြောင်း အရမ်းကိုသိချင်နေတယ် ထင် တယ်၊ စကားကို မချွေတာတတ်တဲ့ ခန့်က စကားနည်းလွန်းနေတာ အဖြေရခက်လို့နေမှာ၊ နောက်တော့ မမ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါ့ မယ်ကွယ်၊ အခု လုပ်ငန်းကိစ္စလေး တိုင်ပင်လိုက်ရအောင်နော်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ခန့်တို့မိသားစုနဲ့က တကယ် ဆွေရင်း မျိုးရင်း မိသားစုလို နေခဲ့ကြတာဆိုတော့ ပျိုခေတ် အရမ်းဝမ်းသာနေ လို့ပါ၊ ပျိုခေတ်နဲ့ မော်ဒယ်တွေကို ခန့် မိတ်ကပ်လိမ်းပေးမှာမဟုတ်လား၊ နောက်လည်း ပျိုခေတ်အတွက် ခန့်ကို ဒီဇိုင်းအဖြစ် ခေါ်ချင်တယ်၊ မမ ကူညီပါနော်”

“ဟင် ညီမလေးက ဘာလုပ်ဦးမှာလဲကွဲ့။”

“ဪ မမ မသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ ပျိုခေတ်က နိုင်ငံခြားမှာ အနုပညာကျောင်းပြီးခဲ့တယ်၊ အခု မြန်မာပြည်မှာ မော်ဒယ်လုပ်မလို့လေ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီအတွက်တော့ ပင်တိုင်မော်ဒယ်ပေါ့၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ကုမ္ပဏီ

နှစ်ခုကလည်း ကမ်းလှမ်းထားတယ်လေ”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ မမနဲ့မတွေ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်အတွင်းမှာ ညီမလေးက တော်တော်ကြီးစားခဲ့တာပဲ၊ ဒီမှာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ် ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရှိလား ညီမလေး”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ အဲဒါကို အရမ်းကြီး ဝါသနာပါလို့ အဲဒီ ကျောင်းကို တက်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူများနိုင်ငံမှာ ကျောင်းစာ ကပြင် လေ့လာချင်တဲ့သဘောပါ၊ ဒီရောက်မှ ဖေဖေတို့က တိုက်တွန်းတာ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီအောင်မြင်ဖို့ မိဒီယာနဲ့ အင်တာတိန်းမန့်က အရေးကြီးတယ် တဲ့လေ၊ သူများတွေလည်း အဲလို ထိုးဖောက်နေကြတာလို့ ပြောတယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍလေးနဲ့မှ လူတွေ ဖိတ်ဝင်စားကြတာ၊ ဒါလည်း ခေတ်ရေစီးကြောင်းပေါ့ ညီမရယ်၊ ဒီလိုက နေ စင်ပေါ်ရောက်သွားပြီး အောင်မြင်ရင်တော့ မမတို့ကို မေ့မသွားနဲ့ နော်”

“ဪ မမကလည်း မေ့စရာလား”

မမထားကိုပြောရင်း တည်မြဲခန့်တက် လှည့်ကြည့်မိတော့ တည် မြဲစိတ်ဆိတ်လွန်းနေသော ခန့်က ပျိုခေတ်ကို အားကျစွာ ငေးကြည့် နေသည်။

“ခန့် နင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ”

“ပျိုခေတ်ကို အားကျလို့ပါ၊ ဘဝအနိမ့်အမြင့်က အရမ်း အံ့သြ ကောင်းတာပဲနော်၊ ပျိုခေတ်တို့က အရမ်းမြင့်ပြီး ခန့်တို့က”

“ခန့်တို့ အဆင်မပြေဘူးလား ဟင်၊ ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ”

“နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပါ။ အခုက လုပ်ငန်း၊
ချိန်ဖြစ်နေတော့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့နော်”

“ဪ အင်း ညနေခြောက်နာရီပွဲစမှာဆိုတော့ အစအဆုံး
ပွဲပြီးတဲ့အထိ အကူအညီပေးနိုင်မလားလို့ပါ။ အခု အလှပြင်သွားပြီး
ကိုယ့်အလှည့်မရောက်မချင်း ပတ်(ပ်)ရိုက်နေရတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးလေ”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါ ညီမလေးရယ်၊ မမက ခန့်ကို ပွဲပြီး
တဲ့အထိ နေပေးဖို့ မှာထားပါတယ်။ တပည့်လေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း
ထည့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ညီမလေး လိုအပ်သမျှ မမ ကူညီမှာပါ။ ညီမလေး
မိဘနှစ်ပါးရဲ့ကျေးဇူးတွေက မမအပေါ်မှာ အများကြီးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပျိုခေတ်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုနေ့က ပျိုခေတ် နောက်ကိုလိုက်ပြီး ပျိုခေတ်တို့ရဲ့ အောင်မြင်
တိုးတက်နေသော အခြေအနေကို ပိုပြီးသိခွင့်ရခဲ့သည်။ စီးပွားပျက်ပြီး
ပြေးသော ပျိုခေတ်တို့ ဒီလိုကြီးပွားချမ်းသာပြီး ပြန်လာတာ အံ့လည်း
အံ့သြမိသလို ဝမ်းလည်းဝမ်းသာမိသည်။

တကယ် အလုပ်လုပ်သည့်လူတွေအတွက် ကျန်းမာရေး၊ ပျက်စီး
တယ်ဆိုတာလည်း ခဏတာ အခိုက်အတန့်ပေါ့။

သူတို့မိသားစုမှာတော့ ဘဝင်မြင့်သော ကိုကိုနှင့် အလုပ်အပေါ်
ကြိုးစားလေ့လာမှုမရှိ အောက်ခြေလွတ်နေသော ဖေဖေကြောင့် မြေပေါ်
မှာ လမ်းလျှောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ အမြင့်ကို မျှော်မှန်းနိုင်တော့မှာ မ

ဟုတ်ပေ။

ဒါလည်းကံကြမ္မာပေပဲလား။

အခန်း (၁၁)

“ကံကြမ္မာလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ အလွယ်တကူတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားခဲ့ရတာပဲ၊ လူဆိုတာ အလုပ်နဲ့ကိုယ့်ပညာကို တန်ဖိုးမထားရင် ကျရှုံးမှု တာရှည်တာပေါ့၊ မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့ အဘွား ဆုံးသွားကတည်းက နလံမထူနိုင်ဘဲ ဒေဝါလီခံလိုက်ရတာ မဟုတ် လား”

“ရှင် အဲ ဗျာ အန်ကယ်က အဲဒါတွေ သိနေတယ်”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟင်၊ ပျိုခေတ်ကိုတောင် ဘာမှ ပြောမပြပါလား”

ဦးထင်ကျော်ရဲ့ အတိအကျ စကားကြောင့် တည်မြဲခန့်ရော ပျိုခေတ်ရော အံ့ဩတကြီး ပြန်မေးမိကြသည်။ ဦးထင်ကျော် ပုံစံက တည်မြဲခန့်တို့ကို အထင်သေးရှုတ်ချချင်နေသလိုပင်။ ပွဲပြီးလို့ ပျိုခေတ်က ဝမ်းသာအားရ မိတ်ဆက်ပေးချိန်မှာ တစ်ချိန်က မိသားစုလို ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသလို

မဟုတ်ဘဲ မတော်လို့ အသိအမှတ်ပြုရုံလောက်သာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။
ထိုင်ပါ ထပါ ခရီးဦးကြို မရှိ၊ သတိတရ အမှတ်တရ နွေးထွေး မှုမျိုးလည်း မရှိ။

သာမန် ဧည့်ဝတ်ကျော်ရုံလောက်သာမို့ ပျိုခေတ်က အားနာကာ တည်မြဲခန့် လက်ကို ဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးမှ အရေးတယူ ပြန် မိတ်ဆက်ပေးတော့ တိုက်ရိုက်ထိပါးနိုင်သော စကားကို ခပ်ထေ့ထေ့ ပုတ်ခတ်ပြီး ပြောသည်။ ဒါက အခြေအနေ အနိမ့်အမြင့်ကြောင့် ပြောင်း လဲသွားခြင်းလား။

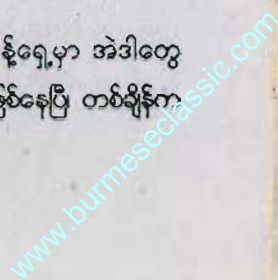
အဆင့်အတန်း ခွဲလိုတာအထိတော့ မဖြစ်သင့်ပါ။ အခုလည်း ခန့်တို့ မေးခွန်းအဆုံးမှာ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြုံးလျက်

“သမီးကို ပြောပြရအောင် ဝမ်းသာရမယ့်သတင်းကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ နိမ့်ရာက မြင့်သွားတာ လူကြားလို့ ကောင်းတယ်၊ မြင့်ရာက နိမ့်ပြီး လူဖြစ်ရှုံးတာတော့ ဘယ်လိုမှကို မဖြစ်သင့်တာ”

“ဒါကတော့ ဖေဖေရယ်၊ ပျိုခေတ်တို့လည်း ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ”

“တူလို့လား သမီး၊ အခု ဖေဖေတို့ အခြေအနေကို ကြည့်စမ်း၊ အရင်ကထက်တောင် အောင်မြင်တိုးတက်နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကံမကောင်းတစ်ချက်၊ အလူးအလိုနဲ့ခံလိုက်ရပေမယ့် နလံပြန်ထူအောင် ကြိုးစားနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဖေဖေရယ်၊ ထားပါတော့ ခန့်ရှေ့မှာ အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ အားငယ်နေတဲ့သူကို ဖိအားပေးသလိုဖြစ်နေပြီ တစ်ချိန်က

မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေပဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ခန့်ဘွားဘွား အကူအညီပေးခဲ့လို့ ပျိုခေတ်တို့လည်း ဒီလိုမျိုး ပြောင်းလဲလာနိုင်တာ မဟုတ်လား၊ တခြား အကြောင်းပဲ ပြောပါ ဖေဖေ”

“အေးလေ ဖေကြီးကလည်း ခန့်လေးတောင် မျက်နှာငယ်နေ ပြီး ပြောသင့်တဲ့အချိန်မှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုမှ တွေ့တုံး ဆုံ တုံး နှုတ်ဆက်စကားလေး ဘာလေးပဲ ပြောစမ်းပါ”

ဒေါ်ယမင်းပျိုနှင့် ပျိုခေတ်ဝင်ပြောမှ တင်းမာနေသော ဦးထင် ကျော် မျက်နှာက ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ကော်ဖီခွက်လေးကို ခန့် ရှေ့ တိုးရွှေပေးပြီး

“အေးကွာ အန်ကယ်က မင်းအဖေနဲ့ အစ်ကိုကို အားမရဖြစ် မိလို့ပါ။ အဘွားဆုံးလည်း လုပ်ငန်းကို ကြီးကြီးစားစား လုပ်သင့်တာပေါ့။ အခုတော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ ကောင်း လဲ။ အခု ရပ်ကွက်ငယ်လေးမှာ ချို့ချို့တုံတုံ နေရတယ်ဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“မင်းအဖေ အခုထိ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်သေးဘူးလား”

“ဖေဖေလည်း အလုပ်ကောင်းတစ်ခုတော့ ရှာနေပါတယ်။ မ တွေ့သေးတာနဲ့”

“ရတဲ့အလုပ်က မတန်ဘူးလို့တွေးပြီး ရွေးနေမှာပေါ့။ နဂို ကတည်းက ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်ဆိုတော့”

အဲလို မဟုတ်ပါဘူးလို့ ခန့် အတိုက်အခံလုပ် မပြောရဲ့။ ဦးထင်

ကျော် အရာရာ ကြိုသိနေတာပဲ အံ့သြစရာ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားကျေးဇူး ကြောင့် ဒီလိုမျိုး တိုးတက်အောင်မြင်လာတာမို့ ပြောချက်တွေက ငဲ့ညှာ မထက်ထားမှုမရှိဘူးဟု ထင်မြင်ယူဆမိသည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် တောင် ပစ်ပစ်ခါခါ သူ့စိမ်းဆန်လွန်းရတာလဲ။

ပျိုခေတ်ကတော့ အရမ်းကို အားတုံအားနာ ဖြစ်နေသလိုပါ။

“ခန့်တို့ အခြေအနေက အဲလိုတောင် ဖြစ်သွားတာလားဟင်။

ပျိုခေတ် အဲလောက်ထိ သိမထားလို့ပါ။ လိုတဲ့အကူအညီရှိရင် ပြောပါနော်။ ဟို ကို ကိုကိုရော ဘာတွေလုပ်နေလဲဟင်။ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်တွေ ဘာတွေဝင်နေရောပေါ့။ မိသားစုပေါ် တာဝန်ကျေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် အင်း ကောင်း ကောင်းပါတယ်”

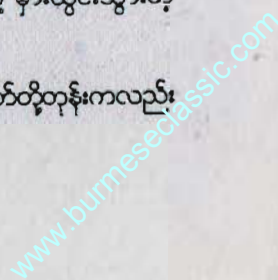
“ဘာကောင်းတာလဲကွ၊ မင်းအစ်ကို အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီဆို”

“ဟင် ဖေဖေပြောတာ ဟုတ်သလား ခန့်၊ ကိုကို အိမ်ထောင် ကျသွားပြီလား”

အရာရာ ကြိုသိနေသော ဦးထင်ကျော်က အတိအကျ စုံစမ်း ထားသလိုပင်။ ဘာကိုများ ဖုံးကွယ်ထားလို့ရဦးမှာလဲ။

“ဟုတ်တယ် ပျိုခေတ်၊ ကိုကို အိမ်ထောင်ကျသေးတယ်။ အခု တော့ အိမ်ထောင်ကွဲသွားပါပြီ။ အိမ်မှာပဲ အတူတူနေကြတယ်လေ။ စီးပွား ရေးကျ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ အခိုက်အတန့် မှားယွင်းသွားတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဪ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ။ ပျိုခေတ်တို့တုန်းကလည်း

ငယ်သေးလို့ ကြီးကြီးမားမား မခံစားတတ်ဘူးဆိုပေမယ့် စိတ်တော့ ပင်ပန်းခဲ့ရတာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က ကိုကို့ရဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုတွေကြောင့် ပျိုခေတ် ဝမ်းမနည်းတတ်ခဲ့တာ ပြောရရင် ကိုကိုက ပျိုခေတ်ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပဲ။ ပျိုခေတ် လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့လို့လေ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ တည်ကြည်ခန့်လေးက အရမ်းကို သိတတ်တာ။ သူ့ဘွားအေဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းပြီး မေမေတို့ မိသားစု လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်။ သမီးအပေါ်သံယောဇဉ်ကြီးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

သားအမိနှစ်ယောက် ထိုစကားတွေ ပြောနေတာကို ဦးထင်ကျော် ဘဝင်ကျ ကျေနပ်ဟန်မတူ။ မျက်မှောင်ကြီးကျူပြီး

“ခန့်ပြန်ဖို့ အရမ်းနောက်ကျနေပြီ။ ပြန်ချင် ပြန်တော့လေ”

“အို ဖေကြီးကလည်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ငါက စိုးရိမ်လို့ ပြောတာပါ။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်လည်လာချင်လည်း လာပေါ့။ ဒီနေ့ အန်ကယ်တို့လည်း ကုမ္ပဏီ ဖွင့်ပွဲနဲ့ ပင်ပန်းနေတာဆိုတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခန့် နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်။ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် နော်”

“အေး မင်းလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ သိပ်တော့ အထာမကျဘူးကွ။ ယောက်ျားက ယောက်ျားလိုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ခန့် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ အိမ်အပြင်

ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းထဲအရောက်မှာ အပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားရ၏။ တန်ဖိုးကြီး ရေမွှေးရနံ့လေးကိုပါ ရှုရှိုက်လိုက်ရတာမို့ ပျိုခေတ် ဆိုတာ သေချာသိလိုက်သည်။

“ခန့်”

ခေါ်သံကြားမှ ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ရပ်လိုက်၏။ ပျိုခေတ်က ခန့် ရှေ့တည့်တည့် ခြေစုံရပ်ကာ

“ဖေဖေ ပြောတာတွေ စိတ်မဆိုးလိုက်ပါနဲ့ နော် ခန့်။ ပျိုခေတ် တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေက မပြောသင့်တာတွေ အရမ်းကြီး ပြောလွန်းတယ်”

“ဟင့်အင်း ပြောသင့်လို့ပြောတာပါ။ ခန့် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်။ အန်ကယ် အရင်ကနဲ့မတူဘူးနော်။ အရမ်းပြောင်းလဲသွားသလားလို့ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေချင်းမှ မတူဘဲလေ။ ခန့် နားလည်ပါတယ်”

“အဲလိုကြီး မဟုတ်ပါဘူး ခန့်ရယ်။ ဖေဖေက ခန့် ဖေဖေနဲ့ ကိုကို ကြိုးစားမှုမရှိတာကို စိတ်တိုနေတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီလို ချို့တဲ့တဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်သွားလို့လေ။ တကယ်ဆို ဆင်ပိန်ရင် ကျွဲလောက်ကျန်ပြီ။ အဆိုးဆုံးထိ ရောက်မသွားသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“ခန့်တို့မိသားစု ညံ့ဖျင်းတာ တာဝန်ခံပါတယ်။ ခန့်ကတော့ တယ်သက်ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်ဘူး။ ကိုယ်ဖြည့်ဆည်းနိုင်သလောက်ပဲ ဖြည့်ဆည်းသွားတော့မယ်”

“ပျိုခေတ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခန့်ရယ်၊ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက် ကတည်းက ခန့်တို့ ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲဆိုတာ စုံစမ်းနေတာပါ။ ဒီလို ပုံစံမျိုးနဲ့ အခြေအနေဆိုးသွားတာ ပျိုခေတ် တကယ်မသိတာပါ။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောပါနော်၊ ပျိုခေတ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်။ ဟိုလေ ခန့်တို့ မိသားစုနဲ့လည်း တွေ့အောင် ပျိုခေတ် လာခဲ့ပါဦးမယ်”

“ဟင့်အင်း မ လာခဲ့ပါနဲ့ ပျိုခေတ်”

“ဟင် ဘာလို့လဲ ခန့်ရဲ့”

ခန့် ပျာပျာသလဲ အထိတ်တလန့် တားဆီးလိုက်တာမို့ ပျိုခေတ် နားမလည်တတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ခန့် သူစိမ်းဆန်လွန်းတာလား၊ သိမ်ငယ်နေတာလား။

“ခန့်တို့ မိသားစုအခြေအနေကို လက်တွေ့မြင်ရင် ပျိုခေတ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ခန့်နဲ့တွေ့ချင်ရင် မမထားဆိုင်ကို လာလို့ ရတာပဲ”

“ကိုကိုနဲ့လည်း တွေ့ချင်သေးတာပေါ့ ခန့်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ခန့် ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ လက်ဆောင်ပေးချင်သေးတယ်”

“ဟို အဲလိုတွေ မလိုပါဘူး ပျိုခေတ်ရယ်၊ တမင်သက်သက် ကြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ တိုက်ဆိုင်မှ ကြုံမှပဲ”

“ခန့်က သူစိမ်းဆန်တာလား”

“အရင်ကတည်းက တရင်းတနှီးမှ နေခွင့်မရှိခဲ့တာဘဲ ပျိုခေတ် ရယ်၊ အခုထိ ပျိုခေတ်ကို ခန့် အရမ်းခင်ပါတယ်။ ခြံထိ လိုက်မကူနဲ့”

တော့နော်၊ ခန့် သွားတော့မယ်”

စကားစတွင်တွင်ဖြတ်ကာ ခန့် ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဟိုအရင်ချိန်က ခန့်တို့အိမ်ထက် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသော ပျိုခေတ်တို့ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ခန့် ကြာရှည်မနေချင်ပါ။

မြင့်ရာက နိမ့်ကျသွားသည့် အခြေအနေကို နာနာကျင်ကျင် မခံစားခဲ့ရပေမယ့် ဘာကြောင့် ပျိုခေတ်ရှေ့မှာ အနေကျင့်သိမ်ငယ်နေမိ မှန်းမသိ။

ကိုကိုနဲ့ဆိုပြီး ပျိုခေတ် ကံဆိုးခြင်းနေ့ရက်တွေ ရင်ဆိုင်ရမှာကို လည်း ဘာကြောင့် စိုးရိမ်နေမိမှန်းမသိ။

သံယောဇဉ်ဆိုတာ အဖြူ အမည်း ခွဲခြားဖို့ခက်ခဲသည်။ ခြပ်မဲ့ အရာဝတ္ထုများလား။

အကောင်အထည်ဖော်မပြနိုင်သော ကြိုးတစ်မျှင်က...။

အခန်း (၁၂)

“ဘာကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့ မမထားကို အပြင်မှာ ချိန်းလိုက်ရတာလဲ ညီမလေးရယ်၊ အစားအသောက်တွေ မှာထားလိုက်တာလည်း အလျှံပယ်ပဲ၊ ဆိုင်ကို လာလိုက်ရင် မမထားက ပြုစုမှာပေါ့”

“မမထားဆိုင်ကို မလာတာက ခန့် အကြောင်းမေးချင်လို့ပါ မမထား၊ ညက ခန့်တို့အကြောင်း စဉ်းစားပြီး တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရဘူး၊ ခန့်က သူ့အိမ်ကို မလာစေချင်လို့လား၊ မသိဘူး။ လိပ်စာလည်း မပေးဘူး၊ မမထားရဲ့၊ ခန့်တို့အကြောင်း မမထား ဘယ်လောက်သိထားလဲဟင်၊ ပျိုခေတ်ကို ပြောပြပါလား၊ ပျိုခေတ် ရင်ထဲမကောင်းလွန်းလို့ပါ”

“မနက်စာ ဝယ်ကျွေးပြီး ညီမလေးကတော့ ထောက်လှမ်းပေးလုပ်နေတာလား၊ အင်တာနက်ပေါ် တင်ချင်လို့ သတင်းယူနေတာလား ညီမလေး”

အရယ်အရွှန်းနှင့် မမထား စနောက်နေပေမယ့် ပျိုခေတ်မပြုံး ရယ်နိုင်ပါ။ ခန့် ပြန်သွားကတည်းက ရင်ထဲမှာ နေမထိထိုင်မသွား

ဘာတွေ အံ့ဖွဲ့ကျန်ခဲ့မှန်းမသိ။

“ပျိုခေတ် အတည်မေးနေတာပါ၊ ခန့်က မမထားဆီ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ သူတို့အကြောင်း မမထား ဘယ်လောက်သိထားလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့လိပ်စာ”

“နီး နီး ခဏလေး ညီမလေး၊ ခန့်က မမထားကို တောင်းဆိုထားတယ်၊ ခန့်တို့အိမ်လိပ်စာကို ပျိုခေတ် တောင်းရင် မပေးပါနဲ့တဲ့”

“အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“မမထား၊ နားမလည်ဘူး၊ ညီမလေးတို့က အရမ်းခင်ခွဲကြတဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေဆို၊ တစ်ယောက်အခက်အခဲ ဖြစ်ရင် တစ်ယောက်က ဖေးမကူညီရမှာပေါ့၊ အခု ခန့်က အဲဒါကို လက်မခံချင်တာလား၊ သူတို့အနေအထားကို သိမိငယ်နေတာလား မသိဘူး”

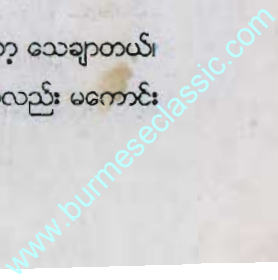
“ခန့်က ပျိုခေတ်ကိုတောင် ရှောင်ချင်နေတာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပျိုခေတ်လာရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့၊ ပျိုခေတ်က အရမ်းလှလာတယ်၊ ကြည့်လို့တောင် မဝဘူးတဲ့လေ”

ပျိုခေတ် ရင်ထဲ လိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ယောက်ျားစစ်စစ်က ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ဒီရင်က ဘာကြောင့် လှုပ်ရှားသွားမှန်းမသိပေ။

“အဲလိုပြောပြီး ဘာကြောင့် အိမ်လိပ်စာကျ မပေးတာလည်း မသိဘူး၊ သူ့မှာ တခြားအကြောင်းရှိလို့နေမယ်နော်”

“သူ တစ်ခုခုကို စိုးရွံ့ပြီး သိမိငယ်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း အာရုံမရ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မျက်နှာလည်း မကောင်း

ဘူး ညီမလေး။ အရင်ကဆို ခန့်က အရမ်းပေါ့ပါးတတ်ကြတာ။ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားမှုရှိတယ်။ လေ့စားတယ် ဒါကြောင့်လည်း မမထားက သူ့ကို အားကိုးနေမိတာပေါ့။”

“အင်း ဟုတ်ပါပြီ ခန့်အကြောင်း အဲလောက်ပဲ သိတာလား။ သူ့မိသားစုအကြောင်းရော”

“အဲ သူ့မိသားစုအကြောင်းဆိုမှ သတိရတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ အစ်ကိုက သူ့ကို အနိုင်ကျင့် နှိပ်စက်နေပြန်ပြီ ထင်တယ်”

“ဘယ်လို”

မမထား စကားက သူမနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားလို ဖြစ်နေသည်။ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုကိုက ခန့်ကို အနိုင်ကျင့်နေကျ မဟုတ်လား။

“ခန့်က မိသားစုအပေါ် အရမ်းသိတတ်ပါတယ်။ အခုလည်း ဘယ်သူမှ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စားဝတ်နေရေးရော အားလုံးပဲ အိမ်အသုံးစရိတ်ရော အပြည့်အဝတာဝန်ယူနေရတာ။ အမေဆိုတာက ထားလိုက်တော့လေ။ အစ်ကိုနဲ့အဖေက ရေသာခို အခွင့်အရေးမယူလွန်းဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲနော်၊ ခန့် သနားပါတယ်”

“ဒီထက်ပို သနားစရာကောင်းတာက လုပ်ကိုင်လည်းကျွေးရတယ်။ အပြစ်ပြောခံရတာလည်း မလွတ်ဘူး။ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပေါ့မလုပ်ချင်ဘဲ မမထားဆီ ရောက်လာတယ်။ ပြောရရင် မိန်းမလျာ ဖြစ်ဖူး”

ရတာတောင် သူ့တို့ယ့်သူ ရှက်နေရှာတယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ငယ်ငယ်ကလည်း မိန်းကလေး အကျိုတွေ ဝတ်နိုင်းရင် မဝတ်ချင်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုကို ကြောက်လို့ ဝတ်ရင်းနဲ့ ဝီလိုခုံစံ ပြစ်သွားတာ”

“အဲဒါ ပြောတာ၊ အစ်ကိုကို အနစ်နာခံရင်းနဲ့ သူကသာ လူညွန့်တုံးလာတယ်။ အစ်ကိုက အသုံးအဖြုန်းလည်း မလျော့၊ ဘွဲ့လည်း မရသေးဘူးလေ”

“ဟင် ဘွဲ့တောင် မရသေးဘူး”

ပျိုစေတီ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရပြန်သည်။ ဒီလောက်တောင် ကိုကိုက ညံ့ဖျင်းသည်လူလား။ တကယ်ဆို ခန့်ကို အားနာပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငိုညှာပြီးတော့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားရင် ကြိုးစား။ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်ချင်လည်းလုပ်ပေါ့။

အခုချိန်ထိ ခန့်အပေါ် အနိုင်ကျင့်နေလာခဲ့သည်တဲ့လား။ မမထားက ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ မုန့်စားလိုက် လုပ်ပြီးမှ မျက်နှာကို ရှုံ့တာ

“တကယ် အံ့သြတယ် သိလား။ သူတို့ အခြေအနေက သူများထက်ပိုပြီးပျက်စီးထက်တောင် စိုးသေးတယ်။ ဒါတောင် လေးလေး၊ ဟိုနတ် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ နေကြတယ်လေ။ ခန့် ဘဝကတော့ သူတို့တွေကို ဖြည့်ဆည်းရင်းနဲ့ နစ်မွန်းတော့မှာ”

“သူ့အစ်ကိုက ဘယ်လို အိမ်ထောင်ကျပြီး ဘယ်လိုကွဲသွားတာ

လဲဟင်”

“အပျော်ရည်းစားထားရင်းက အလွန်အကျွံတွေဖြစ်၊ နိုးပြေးကြတာ နေမှာပေါ့၊ ကောင်မလေးဘက်က ချမ်းသာလို့ ပိုင်းလုံးလုပ်ချင်တာလည်း ပါမှာပါ။ ဒါကို ဟိုဘက်က သိပြီး တစ်လအကြာမှာ ခွဲလိုက်တယ်လေ၊ ခွဲတယ်ဆိုတာကလည်း ဟိုဘက် ဒီဘက် ညှိနှိုင်းမရကြလို့ ပေါက်ကွဲပြီး ပြတ်ဆဲကုန်ကြတာပဲ၊ တည်ကြည်ခန့်က သူလိုချင်တာ မရရင် အလျှော့မပေးတာ”

မမထား စကားတွေ နားထောင်ပြီး ပျိုခေတ် အသက်ရှူလို့ မရအောင်ပင် မောပန်းလှသည်။ ခန့်အတွက် သူမ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးလျှင် အဆင်ပြေမလဲ။

“မမထားကို ပျိုခေတ် တစ်ခုလောက် အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ပြောလေ ညီမလေးရဲ့၊ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမထား ကူညီပါမယ်လို့ ပြောထားသားနဲ့”

“ဟိုလေ ဒီလိုပါ မမထား၊ ခန့်ကိုလေ ပျိုခေတ်အတွက် ပင်တိုက်မိတ်ကပ်ဆရာ ဒီဇိုင်းနာအဖြစ် ပေးပါလားဟင်”

“ဪ အဲဒါလား”

မမထား တွေခနဲ ငေးငိုင်သွား၏။ ပြီးမှ ခပ်လွင့်လွင့်လေး ပြုံးလိုက်ကာ

“ညီမလေးက ခန့်ကို တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးသားပဲ၊ ခ

အတွက် မမထားဆီမှာထက် အဆင်ပြေမှာဆိုတော့လည်း မမထား မထားဆီးချင်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့မိသားစု အဆင်ပြေနိုင်တဲ့အထိ ပျိုခေတ် ပံ့ပိုးကူညီနိုင်မှာပါ။ ခန့်ကိုလည်း ဒီလိုဘဝကြီးနဲ့ မနစ်မွန်းစေချင်ဘူး။ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားအောင်လည်း ကြိုးစားမယ်”

“အဲလောက်ထိ စဉ်းစားထားရင် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မမထားလည်း တစ်ဖက်က တတ်နိုင်သလောက် ပံ့ပိုးပါမယ်၊ ခန့်က မမထားကို အကျိုးပြုထားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခန့်တို့အဘွားကလည်း ပျိုခေတ်တို့ မိသားစုအပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ပျိုခေတ်တို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ပြန်ဖြစ်လာတာ ခန့်အဘွား ငွေတွေအများကြီး ကူညီခဲ့လို့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုကိုကလည်း ပျိုခေတ်ကို အရမ်း သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တယ်”

“ကိုကို ဆိုတာ”

“တည်ကြည်ခန့်ကို ပြောတာပါ။ တခြားသူတွေ အတွက်တော့ မသိဘူး၊ ပျိုခေတ်အပေါ်တော့ ကိုကိုက အရမ်းဖြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့သူပါ။ ဘွားဘွားက ကိုကိုနဲ့ပျိုခေတ်ကို အရွယ်ရောက်ရင် လက်ထပ်ပေးစားဖို့ တောင် စီစဉ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင် အဲလို ဇာတ်လမ်းတွေတောင် ရှိခဲ့တာလား၊ အခု တည်ကြည်ခန့်က မိန်းမရပြီးပြီဆိုတော့ ညီမလေး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

မမထား စကားကြောင့် ပျိုခေတ် ခစ်ခနဲ ရယ်ချလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

မမထားက ကော်ဖီခွက်ကို အဆုံးသတ်ကောက်မော့ပြီး တစ်သျှူးစလေး နှင့် ပါးစပ်တွေ တို့သုတ်နေရင်းက

“ဘာရယ်တာလဲ၊ မိန်းမရသွားတယ်ဆိုလို့ လွမ်းနာကျနေမယ် ထင်ကာ”

“မမထားကလည်း ပြောတော့မယ်၊ ကလေးဘဝက ကိစ္စက အလေးအနက် တရားဝင်ဖြစ်ပါ့မလား၊ လွမ်းနာကျရအောင်လည်း ပျို ခေက်နဲ့ကိုကိုက ဘာမှမှ မဆိုတာ၊ ငယ်ငယ်က ကိုကိုအပေါ် တွယ်တာ ခွဲတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါကလည်း ကလေးသဘာဝ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့ သူ ဂရုစိုက်တဲ့သူကို လက်သာယာ တွယ်ကပ်ချင်တဲ့ သဘောပဲ မဟုတ် လား”

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေ့ ပြန်ဆုံမှ ဘယ်လို အလွမ်းသယ်မလဲဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“နောင်ဘဝမှပဲ စောင့်ကြည့်တော့ မမထားရေ၊ ဒီဘဝ အတွက် တော့ ဘယ်လိုမှကို မဖြစ်နိုင်တော့တာ၊ ပျိုခေတ်က အချစ်နဲ့ရေစက် မရှိဘူးလေ”

ကတိစကားတစ်ခုလို ပြောလိုက်မိပေမယ့် ရင်ထဲ တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြင့် ဘာအရာဝတ္ထုမှန်းမသိ အဖုအထစ်ဖြစ်နေ သည်။

အသက်ရှူလို့မဝသည့်ကြားက ခန့် မျက်နှာကို တိတ်တခိုး မြင်ယောင်မိပြန်၏။

ရောင်စုံမျက်နှာနှင့် ကာလာတင်ထားသော နှုတ်ခမ်း။ တောင့် ဟင်းသန်မှာသည့် ကိုယ်ပေါ်က မိန်းမအဝတ်အစားများကို ဖယ်ကြည့် လိုက်လျှင် တည်မြဲခန့်က...။

အခန်း (၁၃)

“ခန့် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မမထား ထပ်မေးမှ ခန့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် သက်ပြင်းချမိပြန်၏။ ဒါက ဝေခွဲရ ခက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်မို့ပါ။

“မမထား တိုက်တွန်းတာက ခန့်အတွက်ပါ။ မမထားဆီမှာ လုပ်နေတာထက် သုံးဆလောက် ပိုရမယ်။ ခန့် မိသားစုအတွက် အဆင် ပြေမယ်။ ခန့် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အိမ်ဝယ်ဖို့ကိစ္စလည်း အမြန်ဆုံး အကောင် အထည်ပေါ်နိုင်မယ်။ ပြီးတော့ ပြည်ပြည်ဝဝ ထောက်ပံ့နိုင်ရင် ခန့်အဖေ နဲ့ အစ်ကိုက ခန့်ကိုပိုပြီး ကြည်ဖြူလာနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“မမထားဆီမှာထက် သုံးဆလောက် ပိုရမယ့်ငွေက ဘယ် အတိုင်းအတာထိ အဆင်ပြေနိုင်မယ်ဆိုတာ ခန့် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

မမထားကို ခြေစုံကန်သွားရာရောက်မှာလည်း စိုးတယ်၊ ပြီးတော့ ပျိုခေတ် ဆီမှာ ခန့်အလုပ်လုပ်ရင် ကိုကိုက ပျိုခေတ် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လာ တာ အမြန်ဆုံး သိသွားနိုင်တယ်”

“သိသွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ ခန့်ရဲ့၊ ခန့်က ဘာကြောင့် လန့် နေတာလဲ၊ ဖုံးကွယ်ထားလို့ရတဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ၊ ပျိုခေတ်တို့က လူမသိ သူမသိ ပုန်းကွယ်နေတဲ့ လူတွေမဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်ကမ္ဘာလုံး သိအောင်၊ ပျိုခေတ်က အနုပညာနဲ့ ထိုးဖောက်မယ်၊ ပျိုခေတ် မိဘတွေက စီးပွားရေးနဲ့ ထိုးဖောက်မယ်၊ သိစေချင်လို့ပဲ၊ မီးယာတွေကတစ်ဆင့် မိတ်ဆက်ပွဲ စာနယ်ဇင်းတွေဆုံပွဲ လုပ်ပြီးပြီဦးစွာ”

“ဟုတ်သားပဲနော်၊ ဒါဆို ကိုကို သိနေလောက်ပြီပေါ့”

ခန့် အသံက စိုးထိတ်မှုများဖြင့် တိုးတိတ်တိမ်ဝင်သွား၏။ ဒါကို ခန့် မေ့လျော့နေသည်။ ဂျာနယ်တွေ သတင်းစာတွေက တစ်ဆင့် ကိုကို သိနိုင်သည်ပဲ။

“ခန့်ကို မမထား နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ တစ်ချိန်က မိတ်ဆွေ တွေဆိုပြီး အိမ်က မိသားစုနဲ့ ပျိုခေတ်ကို ပေးမတွေ့ချင်တာကို ပြောတာ၊ ပျိုခေတ်က ခန့်တို့မိသားစုကို အရမ်းကို ကူညီချင်နေတာ”

“ပျိုခေတ် စေတနာကို ခန့် နားလည်ပါတယ်။ အဲဒီ စေတနာ ကို ကိုကို အခွင့်အရေးယူမှာ စိုးရိမ်တာ”

“ဪ”

မမထား နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ တည်ကြည်ခန့်

ရိုးပြေးသွားသော မိန်းကလေးလို ဖြစ်မည်စိုး၍ နေမည်။

“ဒါပေမဲ့ မမထား တစ်ခုပြောချင်တယ် ဂန့်၊ ဒါက ပျိုခေတ် ဆုံးဖြတ်ရမယ့်ကိစ္စလို့ ထင်တယ်၊ ပျိုခေတ်က ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ စဉ်းစား ဉာဏ်ရှိတယ်၊ ခန့်က ဒါမလုပ်နဲ့ဆိုလည်း သူ လုပ်ချင်လုပ်မှာပဲ၊ အခု တောင် ခန့်က လိပ်စာမပေးနဲ့ဆိုပြီး မမထားဆီ တောင်းနေတာ၊ ကူညီ သင့်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး သူ့ဆန္ဒက ပြင်းပြနေတာလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် တားဆီးလို့ရမှာလဲ”

“ခန့် ဘာလုပ်ရမလဲ မမထား”

“ပျိုခေတ် ဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်ပါ၊ သူ့အတွက် လုပ်ပေးရင်း၊ ခန့်လည်း နာမည်ရအောင်မြင်နိုင်တာပေါ့”

“မမထား ဒီလောက်တောင် တိုက်တွန်းနေမှတော့ ခန့် လုပ်ပါ မယ်၊ မမထားရယ်၊ ဒီကအပြန် မေမေ့ကိုလည်း တိုင်ပင်လိုက်ပါမယ်”

“အေးပါ တိုင်ပင်လို့ အဆင်မပြေဘူးဆိုလည်း စိတ်ကူးပြောင်း မသွားနဲ့ဦးနော်၊ မမထားက ပျိုခေတ်ကို ကတိပေးပြီးပြီ ပျိုခေတ်အနားကို ခန့်ကို ပို့ပါမယ်လို့ ခန့်လက်ခံတာ သိရင် ပျိုခေတ် အရမ်းပျော်သွားမှာ သိလား”

ခန့်လည်း ပျော်တာပါပဲလို့ မမထားကို ပါးစပ်က ဖွင့်ထုတ် မပြောဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းအသေးစားလေး မွှေသလို သိဉ့်သိဉ့်လှုပ် ခတ် ဗလောင်ဆူနေသည်။

အတက်အကျ မငြိမ်သက်သော ရေလှိုင်းတစ်ခုကို တစ်စုံတစ်

ရာကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ရခက်စွာ မတင်မကျ ဖြစ်နေဆဲပင်။ ပျိုခေတ် အနားကို မသွားရဘူးလား။ သွားမှာလား...။

အခန်း (၁၄)

“သွားရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ကိုယ်အောင်မြင်တိုးတက်နိုင်တဲ့ နေရာကို သွားရမှာ၊ နောက်ဆံတင်းတာ၊ မပြတ်သားတာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ သားက ခိုင်ခန့်တောင့်တင်းနေမှ မေမေတို့ မှီခိုလို့ရမှာပေါ့”

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း မေမေ့ကို ပြောပြစဉ်မှာ မေမေ့ရဲ့ တိုက်တွန်းစကားတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသွားခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဖေဖေနှင့်ကိုကို မရှိချိန်မို့လည်း မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ဖြစ်တာပါ။

ခန့်ဘက်က ငြိမ်သက်နေတော့ မေမေက လက်ခံသည်ဟု ထင်သွားကာ

“ပျိုခေတ်တို့ ဒီလို အခြေအနေထိ တိုးတက်ကြီးပွားလာတာ အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ကိုယ့်ထက်အရင် စီးပွားကျတဲ့သူတွေကမှ အောင်မြင်လာသေးတယ်၊ မင်းအဖေခန့်အစ်ကိုကတော့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တာနဲ့

ဒီဘဝက လွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

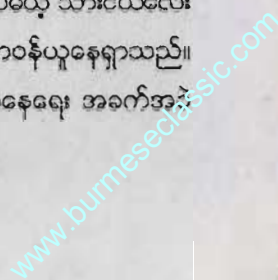
“ကိုယ့်ကုသိုလ်ကံနဲ့ကိုယ်ပေါ့ မေမေရယ်၊ သူတို့ကို အပြစ်လည်း တင်မနေပါနဲ့တော့၊ အမြင့်မှာလည်း ထည်ထည်ဝါဝါ မော်ကြွားပြီးနေရတဲ့ ဘဝကနေ ဒီလိုအောက်ဆုံးကို ရောက်သွားတော့ နေသားမကျသေးလို့လည်း ဖြစ်မှာပါ”

“ဘယ်အချိန်ထိလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ နေသားမကျ ဖြစ်နေဦးမှာလဲ၊ အလုပ်မလုပ်ချင်တဲ့သူဟာ၊ ငွေရှိရုံ မရှိရုံ အရည်အချင်းမရှိတဲ့ လူငိုဦးတစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်သက်လုံး မှီခိုသူဘဝကလည်း လွတ်မြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ခန့် ရှိနေသေးတာပဲ မေမေရယ်၊ ခန့် လုပ်ကျွေးမှာပေါ့၊ ဒီလို လုပ်ကျွေးခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား မေမေရဲ့၊ အခုဆို ပျိုခေတ် အနားမှာ နေရရင် ပိုပြီးတောင် အဆင်ပြေလာဦးမှာ၊ ဒါက ကိုကိုနဲ့ ဖေဖေ့ကို လုပ်ကျွေးရတဲ့ အကျိုးကို ပြန်ခံစားရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မေမေ”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညှိတ်ပြီး ခန့်ကိုယ်လေးကို ဆုပ်ဖက်လိုက်သည်။ သဘောထားပြည့်ဝသော အရမ်းသိတတ်နားလည်သော သားလေးပါ။

သားကြီးက အားကိုးအားထား ပြုလို့မရပေမယ့် သားငယ်လေးက မိသားစုအပေါ် အပြည့်အဝ စောင့်ရှောက် တာဝန်ယူနေရှာသည်။ သားကြီးပညာရေးနှင့် မိသားစု စားဝတ်နေရေး အခက်အခဲ

ကြောင့် ပညာရေးလည်း ဆုံးခန်းမတိုင်ခဲ့။

တကယ်ကို အနစ်နာခံ ဖြည့်ဆည်းပေးနေပါလျက်နှင့် အကောင်းမမြင်။ ဒါကို အမေလုပ်သူက မခံမရပ်နိုင် ရင်နာလွန်းလို့ ပြောမိတာတောင် သားငယ်က ပြန်ဖြေသိမ့်နေတော့ မိမိက ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။

သားငယ်ရဲ့ နားလည်မှုကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်ပေါ့။

သားငယ် ဆံပင်လေးတွေကို အပြုံးနှင့်ပွတ်သပ်ရင်းနှင့် နဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းမွှေးနေချိန်မှာပင် တည်ကြည်ခန့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟား သာသာယာယာပါလား။ သားနှစ်ယောက် မွေးထားပြီး တန်းတူဆက်ဆံ မခံရတာတော့ ရင်နာဖို့ကောင်းတယ်”

“ဝင်လာတာနဲ့ ဘာတွေ ပြဿနာရှာပြန်တာလဲ တည်ကြည်ရယ်၊ ဒါက မင်းညီလေးလေ။ မင်းလည်း ကိုယ့်ရဲ့သွေးသားရင်းမို့ ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံသင့်တာပဲ”

“ဒီအရွယ်ကြီးမှာ ဒီလို တဖွဲ့တနွဲ့လုပ်နေစရာ လိုလို့လား။ အဲလိုလုပ်ရင် သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေလို့ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ဖားတယ် ထင်သွားပါဦးမယ် တည်ကြည်ခန့်က ဒီလိုနေမယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

တလွဲတွေးနေပြန်သော တည်ကြည်ခန့်က ဆက်တီခုံလေးပေါ် ထိုင်ချတာတောင် တင်းမာနေသော မျက်နှာနှင့်ပါ။

ဖအေတူသားက အရက်နဲ့လေး တသင်းသင်းနှင့်။ သူ့ရာရည်ကြောင့် ပို၍ ရဲတင်းရိုင်းပျနေသော တည်ကြည်ခန့်ကို ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင်

မျက်စောင်းဝင့်လိုက်ကာ

“မင်းက ဘာတွေစွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်မှာမို့ အခြေကြီးနေရတာလဲ ခုချိန်ထိ ညီလေး ပင်ပန်းတကြီး ငွေရှာနေတာကို အားနာရမှန်းမသိဘူးတောင်မရသေးတဲ့ လူက”

“ကျွန်တော့်ကို မှီချိုးမျှစ်မချိုး မပြောနဲ့ မေမေ အဲလိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို အထင်မကြီးလို့လည်း ကျွန်တော် အမြင့်ရောက်တဲ့နေ့ မေမေတို့ကို ဆွဲတင်ဖို့ မစဉ်းစားတာ”

“အမယ်လေးတော် တော်တော် ကောင်းစားဦးမှာပါ။ ကျုပ်တို့ အတွက် ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောင်းလဲအောင် ကြိုးစားပါ။ အံ့ပါရဲ့ သူ့ထောက်ပံ့မှုများ စားနေရင် မအေကို အိမ်ရိပ်တောင် အနင်းခံမယ် မထင်ဘူး။ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး အသွေးတူ စိုစိုက်တူပါ မှီခိုစားနေတာတောင်မှ”

“ဟာ မ ပြောပါနဲ့ မေမေရယ်”

ခန့် အလျင်အမြန် မေမေပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ရသည်။ ကိုကိုက ခန့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် စိမ်းနေအောင် စိုက်ကြည့်ပြီး ဗြဲနီးခနဲ အကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲ၍

“အဲဒါ မင်းကြောင့် အပြောခံရတာ၊ အပြောခံရတာကွ”

“အမယ်လေး ဟဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ တည်ကြည်ခန့်ရဲ့ ပြောတာက ပါလေ၊ ငါ့ကိုလုပ်ပါ ထိုးပါ၊ မကျေနပ်သေးရင် အသေသတ်ပစ်လိုက်ပါ”

• မျက်နှာကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဆင့်ထိုးခံလိုက်ရတော့ ခန့် ယှဉ်

www.burmeseclassic.com

နဲ့ပြီလဲသွားသည်။ မေမေက ဇွတ်အတင်း ခန့်ကို ဖက်တွယ်ကာ ကာကွယ်ပေး၏။

ကိုကိုက ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ကျေနပ်သေးပုံ မပေါ်ပါ။

“မိန်းမလို့ မိန်းမ ချွဲနဲ့ပွတ်သပ်နေတဲ့ အခြောက်မကိုမှ မေမေက အကောင်းထင် အဟုတ်မှတ်နေတာ မဟုတ်လား။ သားသမီးချင်း အတူတူ ငွေရှာနိုင်တဲ့သူမှ ဦးစားပေးတာ အဲဒါ မိဘလား။ အဲလိုတွေ လုပ်နေလို့ ဒီကောင် ရောင့်တက်နေတာ သိရဲ့လား။”

“တည်ကြည်ခန့်ရယ်၊ သူက မင်းကို ဘာတွေများ ပြောနေလို့လဲ။ တကယ် အနစ်နာခံ သည်းခံပြီးတော့ မင်းတို့ကို ရှာကျွေးနေတာပါ။ ဒီအဝတ်အစား ဒီပုံစံကြီးကို သူ ဝါသနာပါလို့ ဝတ်စားနေတာ ထင်သလား။ ညီမလေးလိုချင်လှချင်လှလို့ နင် တောင့်တတဲ့အတိုင်း နင် ပြုပြင်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့ဘဝ နစ်မွန်းနေရတာဟဲ့ တည်ကြည်ခန့်ရဲ့။”

“ဟား သူ ညံ့ဖျင်းလို့ ယောက်ျားမဖြစ်တာလေ။ ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်က ညီမလေးလိုချင်လို့ လုပ်ခဲ့တာ မှန်တယ်။ ကြီးလာတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက်လို့လား။ သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုနေနေ လျစ်လျူရှုထားတာ။”

“ဟုတ်ပါတယ် နင် လျစ်လျူရှုထားတဲ့အချိန်တွေမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ကျားကျားလျားလျား ကျင့်ကြံနေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခြေပျက်အနေပျက် စီးပွားပျက်သွားတဲ့အချိန်မှာ နှင့် ပညာရေး၊ အိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးအတွက် ဒီပုံစံနဲ့ ငွေရှာခဲ့ရတာ နင်မသိဘူးလား။”

ခန့်က လက်ကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲထားပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဟန့်တားနေသော်လည်း ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ပေါက်ကွဲလို့ကောင်းနေသည်။

ဒီရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နာကျင်နေလွန်းလို့ပါ။ သားငယ်လေး နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ပူးယောင်ပေါက်ပြဲ သွေးစွန်းသွားတာ အသည်းထဲက ဆတ်ဆတ်ခါ နာသည်။

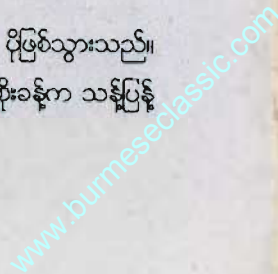
ဘာမှပြန်မပြော ငြိမ်ကုပ် သည်းခံနေတာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရ၏။ ဒါတောင်မှ တည်ကြည်ခန့်က ဒေါသမပြေစွာ

“ငွေရှာနည်းက ဒီတစ်နည်းပဲရှိသလား။ ဒီပုံစံနဲ့ ငွေရှာတာကို ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်လို့ ဖြစ်မလား။”

“ဟဲ့ ပညာမတတ်ဘဲ နင်တို့ သုံးဖြုန်းလို့လောက်အောင် ငွေရနိုင်တဲ့အလုပ် ဘယ်မှာရှိသလဲ ပြောစမ်းပါ။ ဒီလိုအလုပ်ကလည်း ဒီလိုပုံစံနဲ့လုပ်မှ ငွေများများရလို့ နင်တို့အတွက် လုပ်နေတာ။ ဒါကိုတောင် နင်က အပြစ်မြင်နေသေးတာလား တည်ကြည်ခန့်ရဲ့။ အမယ်လေးနော် ဝါကိုသာ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့လား။ နင်တို့နဲ့ နေရတာ အကုသိုလ်များလွန်းလို့ပါ။”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေကြတာလဲ။ အိမ်ဝင်လာရင် ငှက်ဆိုးထိုးသံက အရင်ကြားရတယ်။ ကျက်သရေကို မရှိဘူး။”

ဦးစိုးခန့် ရောက်လာတော့ အိမ်က ဆူဆူညံညံ ပိုဖြစ်သွားသည်။ အရင်လို ခွဲညားသော ဥပဓိရုပ် မရှိတော့သော်လည်း ဦးစိုးခန့်က သန့်ပြန့်

ထည်ဝါစွာ ရှိနေဆဲပင်။

အားလုံးကို ခြုံငုံကြည့်ပြီး အလိုမကျမှုတွေလည်း အပြည့်။

ဒါပေမဲ့ အရက်နဲ့လေးကတော့ တည်ကြည်ခန့်လှိုင်ပင် သင်းဖြူ။

“ငွေမရှိရင် အိမ်ဆုတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားကွ၊ ငါ့အမေ ရှိတုန်းက ငြိမ်ကုပ်နေတဲ့ မိန်းမက အခုတော့လည်း သားတွေနဲ့ လင်ကို ပြောရမယ်ဆို ကက်ကက်လန်လို့ပါလား”

“ကိုကိုခန့် ရှင် အရည်ဝင်လာရင် အိပ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်နော်၊ ကျွန်မကို လာပြီး ပုတ်ခတ်ဝေဖန်မနေနဲ့”

“ဘာကွ”

“အရင်တုန်းက ငြိမ်နေတယ်ဆိုတာ သားတွေ သိပ်ချစ်လွန်းတဲ့ ရှင့်အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာကြောက်လို့ သိရဲ့လား၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့ ရှင့်ကို သည်းခံပေါင်းသင်းမိခဲ့တာကိုက ကျွန်မ အမှားသိရဲ့လား၊ သားသမီး မမွေးခင်ကတည်းက ရှင့်အကြောင်းသိပြီး ကွာခဲ့ရမှာ”

“အေး အခု ကွာချင်လည်း ကွာလို့ရတယ်လေ၊ ငွေကြေးမချမ်းသာတော့ အချိုးပြောင်း မိုက်ခိုင်းလာတဲ့ မင်းလို မိန်းမမျိုးကို ငါကလည်း မပေါင်းချင်ပါဘူး”

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်မ သားငယ်လေးကို ခေါ်ပြီး ကျွန်မ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမယ်”

“ဘာ မင်းက သူ့ကိုခေါ်သွားရင် ငါတို့က ဘယ်သူ့လုပ်စာကို စားရမှာလဲ၊ မင်းက ငါတို့ကို သက်သက်မဲ့ အကောက်ကြပြီး ချိုးတာပေါ့”

ပျော်စရာသား

လေ၊ တောက် ငါကွာ ဒီမိန်းမကို အသေသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟာ မ မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ဒီတစ်ခါ မေမေ့ကို ရိုက်မှာနိုး၍ ဖေဖေလက်ကို ခန့် ပျာပျာသလဲ ထဆွဲလိုက်ရသည်။

ဒီလောက် ပြဿနာရှာနေတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ခန့် သဘောပေါက်သည်။ ပျိုခေတ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တော့မှာမို့ ကျန်ငွေလစာအားလုံး မမထား ထုတ်ပေးလိုက်၍ စလင်းဘတ်ထဲမှာ ငွေတော်တော်များများ ပါသည်။

ဒီငွေကို မျှပေးလိုက်မှ ဖေဖေရော ကိုကိုရော အစွယ်ကျိုးစိတ်ပြောင်းသွားတော့မှာ။

“ဟို ဖေဖေရယ် မေမေ့ကို ဘာမှပြောမနေပါနဲ့နော်၊ ခန့်လေ ဖေဖေ့ကို ဖေဖေ သုံးချင်ရာသုံးဆိုပြီး ပိုက်ဆံ အပ်မလို့ပါ”

“ဟိတ်ကောင် ဖေဖေ့ကိုပဲ ပေးလို့ရမလား၊ ငါလည်း ကျောင်းမှာအုပ်အပ်ဖို့ ငွေလိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို့ကိုလည်း ပေးမှာပါ၊ ရော့ ရော့ ဒီမှာ” ငွေငါးသောင်းဆီ လက်ထဲ ရောက်အောင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အေး ငါ့သားလေး ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ၊ ငွေများများ ရှာနိုင်ပါစေကွာ”

“ဖေဖေ ဆုပေးတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆုပေးရမှာပေါ့၊

ပျော်စရာသား

ယောက်ျားချောချော တောင့်တောင့် ခန့်ခန့် ရပါစေကာ ဟုတ်ပြီလား။

ငွေတွေကိုင်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ထသွားမှ ခန့်လက်ကို မေမေက ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ပြီး

“ဘာလို့ အဲလောက် ငွေတွေအများကြီး ပေးလိုက်ရတာလဲ၊ အိမ်စပေါ်ထပ်တင်ဖို့ သား ငွေစုရဦးမယ်ဆို”

“ခန့်မှာ စုထားတဲ့ငွေနည်းနည်း ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါက မမထား ထုတ်ပေးလိုက်တာပါ။ ပျိုခေတ်ဆီ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း ဒီထက်ပိုများပါ မေမေရဲ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ သားရယ်၊ ငွေဘယ်လောက် ပေးပေးလည်း သားကို အကောင်းထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထဲငွေရတဲ့အချိန်လေးပဲ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိကြတာ”

“အဲဒီအချိန်လေးမှာ ခန့် စိတ်ချမ်းသာရတဲ့အတွက် ခန့် ယံပင် ပန်းပန်း လုပ်ရတာကို ကျေနပ်မိပါတယ် မေမေ မေမေလည်း ပြုံးတော့ နော်၊ ဒီမှာ မေမေအတွက် ဆေးဖိုးနဲ့ ဒီဒီအသုံးစရိတ်”

“သားငယ်ရယ်”

ငွေငါးသောင်း လက်ထဲရောက်လာလို့ ဦးဖိုးခန့်နှင့် တည်ကြည် ခန့်တို့လို မပြီးပျော်နိုင်ပါ။ သားငယ် နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းက သွေးစတွေကို ဖွဖွသုတ်ပေးရင်း ရင်မှာမချီအောင် နာကျင်နေရသည်။

ဒီဝဋ်ကြေးက ဘယ်တော့မှလည်း လွတ်မြောက်မည် မထင်၊ နောင်ဘဝတွေမှာ အနာအကျင် ကင်းပါစေ သားရယ်။

အခန်း (၁၅)

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းက အနည်းငယ်ကွဲကာ နာကျင်ရောင်ကိုင်း နေတာမို့ အသံထွက် ညည်းညူမိသည်။ ဒီပုံစံနှင့် ပျိုခေတ်ကို တွေ့လို့ ဖြစ်ခဲ့ပါလား။

ပျိုခေတ် အခန်းကို ရောက်မှ ခြေထောက်တို့က တုံ့ဆိုင်း လေးကန်နေသည်။ ကြော်ငြာရိုက်ကူးမည့် ရှောင်အဖွဲ့သားတွေကို လက် ကိုင်ပဝါလေးနှင့်ကွယ်ကာ ရှောင်ရှားလာနိုင်ခဲ့ပြီးမှ အခုမှ အခက်တွေ့ နေရသည်။

နှုတ်ခမ်းကို ပလာစတာ ကပ်လို့လည်းမဖြစ်။

ပျိုခေတ် မေးလာရင်ရော ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အခန်းထဲဝင်လေ ခန့်”

“ဟင်”

ပျိုခေတ်ကို အခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ထင်ကာ ဝရန်တာဘက် ကနေ ဖုန်းကိုင်ကာ ထွက်လာပြီး သူ့နောက်မှာပါလား။

ကတုန်းကယင်နှင့်ပင် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့တော့ ပျိုခေတ် လည်း နောက်က လိုက်ဝင်လာသည်။

ကိုယ့်မျက်နှာကို မမြင်အောင် တစ်ခုခုနှင့် ဖုံးကွယ်ထားလို့ရ လျှင် ကောင်းမည်။

အခုတော့ လက်ကလေးနှင့် မသိမသာ ကွယ်ထားရ၏။

“ဒဏ်ရာကို မမြင်စေချင်တာလား။ ရှက်နေတာလား ခန့်”

“ဟင် ဟို ဟို ပျိုခေတ် သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“မမထား ဖုန်းဆက်ပြောလို့ အခုပဲ သိလိုက်ရတယ်၊ ကိုကိုက အရမ်းလွန်တာပဲ၊ တစ်လျှောက်လုံး ခန့် အဲလိုပဲ သည်းခံလာခဲ့တာလား”

ခန့် ငြိမ်နေတော့ ခန့် လက်တွေ့ကို ပျိုခေတ် ဆွဲရုန်းဖယ်ချ သည်။ မျက်နှာလေးကလည်း တင်းမာနေကာ

“ခန့် ဘာလို့ အဲလောက်ကြီး ပျော့ညံ့နေတာလဲ၊ ခန့်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ခွန်အားတွေ သတ္တိတွေ မရှိတူလား။ အမြဲတမ်း သည်းခံလိုက်လျောနေတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းအစ အရည် အချင်း မရှိလို့လား။ ဟုတ်လား ခန့်”

“မ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုနဲ့အဖေ ဖြစ်နေတာ ခန့်က ဘာပြန် လုပ်ရမှာလဲ၊ ငရဲကြီးမှာပေါ့ ပျိုခေတ်ရဲ့”

“ကိုယ်က မှန်နေရင် ငရဲကြောက်နေလို့ ဖြစ်မလား။ တုံ့ပြန်သင့်

ပျိုခေတ်လေး

မင် တုံ့ပြန်ရမှာပေါ့။ ခန့်က ဘာမှားနေလို့လဲ၊ ဘာတွေအပြစ်လုပ်ထားလို့ လဲ”

“မလုပ်ပေမယ့် တုံ့ပြန်ရန်များတာပေါ့ ပျိုခေတ်ရယ်၊ ပြဿနာ ကလည်း အမြဲတမ်း ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငွေပေးလိုက်ရင် အချိုးပြောင်းသွားရော မဟုတ်လား”

“ဟင် ပျိုခေတ်က အဲဒါတွေလည်း သိနေတယ်”

“အထွန်းကို ရင်ဖွင့်နေကျ မဟုတ်လား။ အထွန်းဆီကို စုံစမ်း လို့ ခန့်အကြောင်း အကုန်သိပြီးပြီ၊ ခန့် အဲလောက်ပဲ ပျော့ညံ့ရသလား စဉ်းရယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ရှာကျွေးရတယ်၊ အနိုင်ကျင့်လည်း ခံရတယ်၊ မန့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မနာကြည်းဘူးလား။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ နေလို့ ဒီလို အနိုင်ကျင့်ခံရတာလို့ရော မတွေးမိဘူးလား”

ပျိုခေတ်က အသံစွာစွာလေးနှင့် ခန့်ဘက်က မခံမရပ်နိုင်စွာ ကော်ဟစ်မေးနေမိသည်။

ခန့် တုံ့ထိုတာပေ တိတ်ဆိတ်နေတော့ ပိုပြီး အသည်းယားလာ နှုတ် ဖြစ်နိုင်လျှင် ခန့်ကိုယ်ပေါ်က မိန်းမအဝတ်အစားတွေကို ဆွဲရုန်း မှုတ်ပစ်ချင်လှသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါ ခန့်ရဲ့၊ ဒီအတိုင်း ဒီပုံစံအတိုင်း နေတော့မှာ

လား”

“မ မနေပါဘူး”

“မနေဘူးဆိုလည်း ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားပီပီသသ

တုံ့ပြန်ပါတော့၊ တိုက်ခိုက်ပါတော့လား။ အခု အဲဒီ မိန်းမအင်္ကျီတွေချွတ်၊ မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်တွေဖျက်”

“ဟမ် ဟို အ အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ ခန့်အလုပ်က ဒီပုံစံနဲ့မှ လိုက်ဖက်တာ၊ မိန်းကလေး အများစုက ယောက်ျားစစ်စစ်ကြီး တွေက သူတို့မျက်နှာကိုင်ပြီး အလှပြင်ပေးမှာကို ရှက်ကြ ကြောက်ကြ တယ်တဲ့၊ ခန့် ဒီလိုပုံစံနဲ့နေလို့ မမထားဆီမှာ အောင်မြင်လာပြီ၊ ခန့် လစာကောင်းကောင်း ရနေတာပေါ့၊ မမထားက ခန့်ကို ဆရာအဖြစ် ထားပြီး ဆိုင်ခွဲဖွင့်ဖို့တောင် စီစဉ်နေတာ”

“ခန့်က အဲဒီလိုကနေရတဲ့ ငွေကို မက်နေတယ်ပေါ့”

“မက်တယ်ဆိုတာလည်း ကိုကို ပညာရေးနဲ့ အိမ်ရဲ့ စားဝတ် နေရေး မပြေလည်မှုတွေကြောင့်ပါ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခန့် ဒီလို မနေချင်တာ ပျိုခေတ်လည်း သိမှာပါ။ ကိုကိုကြောင့်”

“အဲဒီ ကိုကိုကြောင့် ဆိုတာကြီးကို မပြောစမ်းပါနဲ့၊ လာ ဒီမှာ ထိုင်”

ပျိုခေတ်က စိတ်မရှည်သလို သူမရှေ့က ကြိမ်ဆက်တီခုံလေး မှာ ဆောင့်ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ မိတ်ကပ်လိမ်းရမှာကို မေ့လျော့လောက်အောင် သူမ စိတ်တွေ ပြင်းထန်နေသည်။

“ဒီမယ် ပျိုခေတ် ပြောတာ သေချာနားဝင်အောင် နားထောင် အခု ခန့်က မမထားဆီမှာ မလုပ်ရတော့ဘူး၊ တခြား မိန်းကလေးတွေ စိတ်ကြိုက် ဒီပုံစံလည်း နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ပျိုခေတ်အနားမှာ”

နေရမှာ ရှင်းပြီလား”

“ရှင်း ရှင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့တွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ခန့်ကို မမထားဆီမှာထက် လစာပိုရမယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ခန့် ဘာကို တွေဝေနေတာလဲ၊ ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ ပျိုခေတ် ဆန္ဒကို လက်မခံချင်တာလား ခန့်”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ပျိုခေတ်ရယ်၊ ခန့်က ဒီဘဝက လွတ်မြောက် ချင်နေတာပါ”

“လွတ်မြောက်ချင်ရင် ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ ခန့်၊ ဘာ ကိုမှ မတွေ့ဝေခွဲ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြောက်နဲ့၊ လုပ်သင့်တာကိုလုပ် တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်”

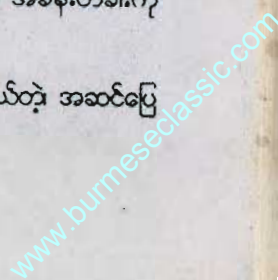
ပျိုခေတ်ရဲ့ တိုက်တွန်းအားပေးမှုက အားမာန်အပြည့်ဖို့ ခန့် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး လည်ပတ်စီးဆင်းနေသော သွေးတွေ တဖျဉ်းဖျဉ်း ဆူဝေလာသည်။

ပျိုခေတ် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေ စူးရှတောက်ပနေသည်ဖို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ ခိုင်မာလုံလောက်နေသည်။

ခန့် မေးကြောလေးတွေ တင်းရင်းလို့ နှုတ်ခမ်းဖျားတို့က အံ ကြိတ်ထားသည်ဖို့ တင်းတင်းစေ့နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရှုတင်မန်နေဂျာက ပျိုခေတ် အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ကာ

“မင်းသမီး အလှပြင်ပြီးရင် ဒါရိုက်တာက စမယ်တဲ့ အဆင်ပြေ

ရင် ထွက်လာခဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“အေး အဆင်မပြေဘူး၊ ဒီနေ့ ရှုတင်ဘရိတ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဒီနေ့ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ငါ ပေးမယ်”

“ဟာ မင်းသမီး”

“မကျေနပ်ရင် နောက်တစ်ယောက် ငှားလိုက်နော်၊ ဒီအလုပ် ထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ တောင်းဆိုနေတာ”

ရှုတင်မန်နေဂျာ ခေါင်းကုပ်ကာ လှည့်ထွက်သွားတော့ ပျိုခေတ် ကို နားမလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခန့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဘာလို့လဲ ပျိုခေတ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ခန့်ကို ယောက်ျားအင်္ကျီ အဝတ်အစားတွေ လိုက်ဝယ်ပေး မယ်လေ”

“ဒါများ ပျိုခေတ်ရယ်၊ ရှုတင်ပြီးမှဖြစ်ဖြစ်၊ မနက်ဖြန်မှဖြစ်ဖြစ် သွားလို့ရတာပဲ၊ ကြော်ငြာက ဒီနေ့တစ်ရက်နဲ့ ပြီးမှာမဟုတ်လား၊ ရှုတင် အဖွဲ့ကိုရော လုပ်ငန်းရှင်ကိုရော အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ လုပ်ငန်းရှင်က ဖေဖေမိတ်ဆွေ၊ ပျိုခေတ်ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်၊ ရှုတင်အဖွဲ့ကလည်း ကျေးဇူးတောင် တင်နေမှာပါ။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘဲ နေ့တွက်ခ ရလို့လေ၊ ကဲပါ အဲဒါတွေက ခန့်ကိစ္စလောက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ အခု ပလာဇာသွားမယ် လာ ထ”

ပျိုခေတ်က စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် စလင်းဘတ်အိတ် ကောက်

လွယ်ပြီး ခန့် မိတ်ကပ်သေတ္တာလေးကို ခန့်လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ဇွတ် ဆွဲခေါ်သည်။

အားလုံးက နာမည်မရ မအောင်မြင်သေးသော မင်းသမီးရဲ့ ရှုတင်ဖျက်မှုကို အံ့သြနေကြသည်နို့ ယောင်တောင်တောင် တအံ့တကြ လိုက်ကြည့်ကြသည်။

ပျိုခေတ်ကတော့ ဘယ်သူ့မှ ရမစိုက်ပါ။

ခန့်ကို ကားရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးကာ ကားပေါ်တက်စေပြီး လူမကိုယ်တိုင် ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ပလာဇာရောက်တော့လည်း ခေတ်လူငယ်တွေ ဝတ်သော ဒီ နိုင်းဆန်းဆန်း ခပ်မိုက်မိုက် အဝတ်အစားတွေကို သူမဘာသာ ရွေးချယ် ပြီး ခန့်ကိုယ်မှာ ကပ်ကြည့်လိုက်၊ နောက်ခန်းထဲ သွားဝတ်ခိုင်းလိုက်ဖြင့် မှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ခန့် ခုချိန်ထိ မဝံ့မရဲ အိုးတိုးအင်းတမ်း ဖြစ်နေဆဲ။

“ခန့် မျက်နှာက အရင်သွားသစ်လိုက်ဦး၊ ယောက်ျားလေးအင်္ကျီ

နဲ့ မိတ်ကပ်တွေက မလိုက်ဖက်ဘူး၊ ကြည့်ရဆိုးလိုက်တာ၊ ဩော် ဟိုဘက်မှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်းရှိတယ်၊ ဆံပင်ပါ ညှပ်ရမယ် လာ လာ”

ဂုတ်အောက်မှာ ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး ဝဲနေသော ဆံပင်များက ပိုးမွှေး သလို မွှေးလာခဲ့ရတာပါ။ အခြောက်မလို့ အခေါ်ခံရတာနှင့် ပန်ရအောင် ပြိုတော့ ဒီလောကမှာလည်း အပြိုင်အဆိုင် ရှိသည် မဟုတ်လား။

ဒေါင်းယောင်ဆောင်သော ကျီးတွေဆိုပေမယ့် အတူဆုံး အတူ

နဲ့ နိုင်သူက ပုရိသတွေ စိတ်ဝင်စားခံရသည့် စတားတွေပင်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်က အထာပေး ငေးကြည့်ပြီးဆို အချင်းချင်း နှာခေါင်းရှုံ့၊ မေးခေါ် လက်မထောင်ပြရတာ အမော။

ကိုယ့်ရင်ထဲက ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်မဝင်စားလည်း မော်ကြားနိုင်ဖို့ အထာလေးတွေတော့ လုပ်ရသေး၏။

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် နုနုဖတ်ဖတ်လေးဆိုလျှင် အချင်းချင်းရဲ့ အားကျအထင်ကြီးမှုကိုတောင် ခံရနိုင်သည်။

ဒီအရည်အချင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံသောသူက နာမည်ကြီး မင်း သား မင်းသမီးတွေရဲ့ ပင်တိုင်မိတ်ကပ်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတတ် ၏။ ဒါဆိုလျှင် ငွေကိုသုံးယူရုံပါပဲ။

“ခန့် အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင် ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ခန့် မျက်လုံး နီရဲနေတာကို မှန်ထဲကနေ မြင်လိုက်၍ ကျော့ကို ဗုန်းခနဲ ပုတ်ပြီး ပျိုခေတ် မေးသည်။ ခန့်က တွန့်ခနဲ လန့်ဖျပ်သွားပြီးမှ ခေါင်းရမ်းပြသော်လည်း ပျိုခေတ်က ခါးကိုထောက်ကာ

“ဒါပဲနော် ခန့်၊ နောက်နေ့ကစပြီး ဒီဘဝကြီးကို လုံးဝ မေ့ပစ် ရမယ်၊ သတိရသင့်တဲ့ အတိတ်မဟုတ်ပါဘူး။ ခန့် နောင်တမရဘူး၊ မဟုတ်လား”

“မ မရပါဘူး”

“အဲလို ပျောက်ပျောက် ကတုန်ကယင် မဖြေခန့် ခန့် ပြတ်ပြတ် သားသား မာမာထန်ထန် ပြောစမ်းပါ၊ အသံကအစ ပြောင်းလဲပစ်။

ဒါမှ ခန့်ကို ဘယ်သူမှ အနိုင်မကျင့်ရဲမှာ နားလည်လား ခန့်”

“အင်း ချက်ချင်းကြီး မဟုတ်တောင် အမြန်ဆုံးတော့ ခန့် ပြုပြင်လာနိုင်မှာပါ။ ဒီအတွက် ပျိုခေတ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ခန့်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခန့်ကို ကိုကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ပုံသွင်းနေတာကို ပျိုခေတ် မကြိုက်ပါဘူး။ ခန့်ကို လည်း ခင်ခင်မင်မင် ရင်းနှီးချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကို မလွန်ဆန်နိုင် ခဲ့ဘူး။ ကိုကိုကလည်း ပျိုခေတ်အပေါ် အရမ်းနွေးထွေးပြီး ကောင်းခဲ့တယ် လေ၊ အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းနိုင်လွန်းတော့လည်း ကိုကိုကိုပဲ တွယ်ကပ် နေမိတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တွေကတည်းက ခပ်ဝေးဝေးမှာ အထီးကျန်နေ ရတဲ့ ခန့်ကို သနားနေခဲ့တာပါ”

ဆံပင်တွေအပေါ် အာရုံမရောက်အောင် ပျိုခေတ်က နားနား ကပ်ကပ် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ သူမ ရင်ထဲက အမှန်တရားတွေ ထိုတာ ခန့် သဘောပေါက်သော်လည်း ထိုအချိန်က ခံစားမှုကတော့ ခန့် ရင်ထဲ သေရာပါ ဆွေးမြေ့နေဆဲပင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင် တတ်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်ထိ နာနာကျင်ကျင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ရှုမိန့်ကို စီးလိုက်တော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ကြွင့်ကြားလာသလိုပင်။

“ခန့်”

အဝတ်လဲခန်းထဲက ထွက်လိုက်သည်နှင့် ပျိုခေတ်က အဝေးကနေ အမောတကော ပြေးလာရသူလို လှိုက်မောနေသည့်စွာ ခပ်ညင်းညင်းခေါ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငိုကြည့်မဝဖြစ်နေသော ခန့်က ပြန်ထူးဖို့ မေ့လျော့နေ၏။

“ခန့် ခုံညားလိုက်တာ၊ ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ ခန့်ရယ်၊ ခန့် တကယ် ယောက်ျားကြီး ဖြစ်သွားပြီ သိလား။”

ပျိုခေတ် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရုံတင်မက၊ ရင်တွေပါ တလှုပ်လှုပ် တုန်ယင်နေသည်။

ခန့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ထက်အောက်စုန်ချည်ဆန်ချည် ခြုံငုံကြည့်လျက် ပိတ်မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလာ၏။ ခန့် တကယ် ယောက်ျားစစ်စစ် ဖြစ်ပါပေါ့လား။

“ဘာလို့ အဲလောက်ကြီး ကြည့်နေတာလဲ ပျိုခေတ်ရဲ့၊ ခန့် မနေတတ်တော့ဘူး”

“ဟမ်”

လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးယုက်ကာ ယမ်းနေတာက ကနွဲ့ကလျ။ စကားပြောတာက ပျော့စိပျော့ဖတ် ချွဲပျစ်ပျစ်။

“ခန့်”

အသံစူးစူးလေးဖြင့် ပျိုခေတ် သတိလက်လွတ် အော်ပစ်လိုက်တော့ အနီးအနားက လူတွေ ပြုံးစိစိ ကြည့်ကာ လန့်ဖျပ်ကုန်သည်။

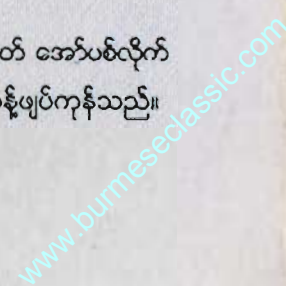
အခန်း (၁၆)

ဆံပင်ညှပ်ခြင်း၊ မျက်နှာသန့်ခြင်းကိစ္စတွေပြီးတော့ ဝယ်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေထဲက ခန့် အကြိုက်ဆုံး တစ်စုံဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ဖို့ ပျိုခေတ်က အမိန့်ပေးသည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်ရင်း ခန့် ကြက်သီးမြမြ ထလိုက်၏။ တိုက်ပဲနေသော ဆံပင်က ဂျယ်(လ်)ခေါင်းလိမ်းဆီကြောင့် ပြောင်လက်သေသပ် ပုံကျနေကာ၊ မဟာနဖူးပြေပြေနှင့်ဖို့ ခုံခုံညားညား ရှိနေသည်။

နဂိုကတည်းက ရိတ်သင်ခြင်းမရှိသော မျက်နှာများက ထူတန်းနေလျက် အရှိန်လွန်ကာ တင်းတင်းစေ့ထားမိသည့် နှုတ်ခမ်းများက ပိရိသေသပ် ထောင့်ချိုးညီနေ၍ ယောက်ျားပီသလာသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူလိုက်သည်။

စဉ့်ရှုပ်အနက်စင်း လက်စကနှင့် ဖြူလွှာနေသည့် စတိုင်ပန်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ပြောင်လက်နေသော လည်သာအနက်ရောင်

“လာ လာခဲ့ မြန်မြန်”

အဝတ်အစားအိတ်တွေ ကပျာကယာ စုရုန်းသယ်လျက် ဖျိုခေတ် နောက်က ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးလိုက်ရပြန်သည်။ ဖျိုခေတ်က စင်တာထဲက အအေးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားပြီး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်ကာ မျက်နှာလေးလည်း သုန်မှုန်နေသည်။

“အအေးမသောက်လို့ကို မရတော့ဘူး သိလား။ ခန့်ကြောင့်ရင်တွေ ပူနေပြီ၊ ဒီအသံနဲ့ ဒီပုံစံက ဘာလို့မပြင်သေးတာလဲ”

“စိတ်မကြီးပါနဲ့ ဖျိုခေတ်ရယ်၊ ရုတ်တရက်ကြီး ဖြောင်းလဲဒီက ဘယ်လွယ်မှာလဲ၊ အမြန်ဆုံးပြုပြင်ပုံမယ်လို့ ကတိပေးထားတာပဲ မဟုတ်လား၊ အရိုးစွဲလာတဲ့ ဒီအကျင့်စရိုက်တွေကို ခန့် တကယ် ဖွန့်လွှတ်မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါပဲနော် အမြန်ဆုံး မဖြစ်လို့ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ်၊ ဒီအဝတ်အစားတွေလည်း ကိုကိုကို ပေးမဝတ်နဲ့၊ ခန့်အတွက် သီးသန့်ဝယ်ပေးထားတာ”

“တစ်အိမ်တည်းနေပြီး အဲလိုလုပ်လို့တော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ကိုကိုက အရင်လို အဝတ်အစားကောင်း ထည်လဲမဝတ်နိုင်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံမကလို့ လဲသေချင်လည်းသေပစေပေါ့ဝတ်ချင်စားချင်ရင် အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ နားမလည်ဘူးလား၊ အငယ်ကို အနိုင်ကျင့် မှီခိုနေတာ သူ့ကိုယ်သူ မရှက်၊ ဖျိုခေတ်နဲ့တွေ့လို့ကတော့ ပြောကိုပစ်ဦးမယ်”

“မ မပြောပါနဲ့ ဖျိုခေတ်ရယ်၊ တွေ့လည်း မတွေ့ပါနဲ့”

“ဘာကို တွေးကြောက်ပြန်ပြီလဲ ခန့်၊ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ရှောင်နေလို့မှ မရတာ၊ ထိပ်တိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတဲ့အခါ တောင် ရှိချင်မှီဦးမယ်၊ ဖျိုခေတ်က ဘာအပြစ်မှ လုပ်မထားတာ၊ ဘာလို့ ရှောင်ရမှာလဲ”

ဖျိုခေတ် မေးခွန်းအတွက် သေချာရေရာသည့်အဖြေ ပေးစရာမရှိပါ။

လက်တွေ့မှာ ကိုကို ကြိမ်းဝါးမှုက ဖျိုခေတ် လက်ခံမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ ဖျိုခေတ် ရှောင်တိမ်းနိုင်လျှင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိ။

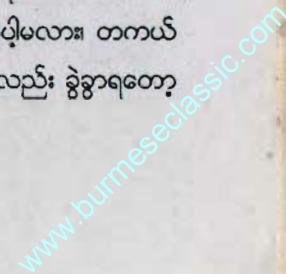
ဖျိုခေတ်လည်း ငယ်တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“ဟဲ့ တစ်ခုတော့ ဖျိုခေတ်ကို ခန့် သတိပေးချင်တယ်၊ ကိုကိုက အိမ်ထောင်ကျပြီးသား”

“အဲဒါ ဖျိုခေတ် သိပါတယ်၊ ကိုကို အိမ်ထောင်ကျတာ ဖျိုခေတ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟိုလေ အရင်က ဖျိုခေတ်နဲ့ ကိုကို အရွယ်ရောက်လာရင် လက်ထပ်ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိဝကားတွေ ရှိခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား”

“အမလေး ဒါများ ခန့်ရယ်၊ ကိုကိုလည်း ကိုကိုဘဝနဲ့ ကိုကို၊ ဖျိုခေတ်လည်း ဖျိုခေတ်ဘဝနဲ့ ဖျိုခေတ် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဝေးခဲ့ကြတာပဲ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ယောက်ျားလေး ဖြစ်တဲ့ ကိုကိုကတောင် ကတိဝစွာကို မတော်ထိန်းခဲ့တာ ဖျိုခေတ်က မျှော်လင့်နေပါ့မလား၊ တကယ်ဆို ငယ်ငယ်က ဖျိုခေတ် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ခွဲခွာရတော့

မယ့်အချိန်မှာ ကိုကို ဝမ်းနည်းမှာစိုးလို့ပါ။ လေးလေးနက်နက် ဒါ ဘာလဲ လို့တောင် တွေးမိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုဆို ပိုဝေးသေး။”

“အဲဒါကောင်းပါတယ် ပျိုခေတ်ရယ်၊ ခန့်က ပျိုခေတ်အတွက် စိုးရိမ်နေတာ”

ခေါင်းလေး ငုံ့လျှိုးကာ လေသံပျော့လေးနှင့် မပွင့်တပွင့် ပြောတော့ ပျိုခေတ်က မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာ ခန့် လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်သည်။

“အဲဒီ လေသံမျိုး မကြိုက်ပါဘူးဆို၊ အကျင့်ကို မြန်မြန်ဖျောက်နော်၊ လူပုံစံနဲ့ အသံက မလိုက်ဖက်သေးဘူး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဪ အင်းပါ ပျိုခေတ်ရဲ့ ခန့်လည်း ယောက်ျားစစ်စစ် ဖြစ်ချင်လို့ ကြိုးစားမှာပါ”

လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် မထိတထိ ပုတ်ခတ်ပြီး ခန့် ကတိပေးလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို ဒီပုံစံနှင့် ပြန်ဖို့တော့ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေဆဲပင်။

ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာတွေနှင့် သံသယဝင်ပေလိမ့်မည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း အသိပေးနိုင်အောင် အချိန်ဆွဲပြီး အနေအထိုင် ဆင်ခြင်မူပါ။

မေမေက ဝမ်းသာအားရ လက်ခံမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုက အတိုက်အခံ ရန်လုပ်အပြစ်ရှာမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ ပျိုခေတ် ပေးသော ခွန်အားတွေဖြင့် ရဲဆေးတင်ကာ...။

အခန်း (၁၇)

“ဟင် သားငယ်”

“ရှူး တိုးတိုး”

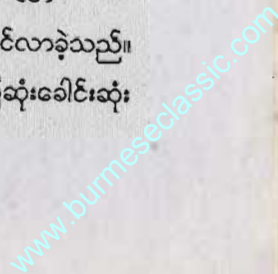
ယောက်ျားအဝတ်အစားများဖြင့် ကုပ်ချောင်းချောင်း ဝင်လာကာ တစ်မျိုးကြီးတော့ ဖြစ်နေမှာပါ။ မျက်လုံးတို့ကလည်း ဟိုဒီဝေဝဲကြည့်မျက် ဝနာမငြိမ်။

“ကိုကိုနဲ့ဖေဖေ ပြန်ရောက်ပြီလား မေမေ”

“မရောက်သေးဘူး သား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သား ဒီပုံစံ ဒီစတိုင်”

“သား အခန်းထဲရောက်မှ ပြောပြမယ် မေမေ လာ”

မေမေလက်ကို ဆွဲကာ အခန်းထဲ တရူးထိုး ဝင်လာခဲ့သည်။ မေမေက အံ့ဩနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခန့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး

ကြည့်ကာ

“ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ သားရယ်၊ မေမေက သားကို ဒီပုံစံမျိုး မြင်ချင်တာ၊ သား ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲ သွားတယ်၊ ဘယ်သူကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုတာ မေမေ့ကို ပြော ပါဦး သား”

“ပျို ပျိုခေတ်ကြောင့်ပါ မေမေ”

“ဟင်”

“ပျိုခေတ်က ဒီလိုနေရမယ်တဲ့၊ သူ အစစအရာရာ ကူညီပုံပဲ၊ ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့အတွက် မိန်းမလို နေစရာလည်း မလိုဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကြောက်ရွံ့သိမ်ငယ်စရာ မလိုဘူးတဲ့လေ”

“တကယ် အဲလိုပြောတာ ဟုတ်လား သား”

ခန့် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ခန့်ကိုယ်လေးကို ဝမ်းသာအားရ ထွေးဖက်ကာ

“သားရယ် မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒီဘဝက လွတ်မြောက် ဒေသင် ကူညီတာ ပျိုခေတ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ် သား၊ ဒါနဲ့ သား အလုပ်က ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ၊ အဆင်မပြေရင်တော့ သားအဖေ အစ်ကိုက ပြဿနာရှာမှာ”

“အဲဒီအတွက်လည်း ပူစရာမလိုဘူး မေမေ၊ ပျိုခေတ်ဆီမှာ လုပ်ရတာဆိုတော့ ပျိုခေတ် ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ သား စိုးရိမ်တာ

တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ သား”

“ဒီကိစ္စ ကိုကိုသိသွားရင် ပျိုခေတ်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာ ပြီး ပတ်သက်မှာ၊ ပြီးတော့ ပျိုခေတ် ပြန်ရောက်တာ မပြောရကောင်း လားဆိုပြီး ခန့်ကိုလည်း ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်”

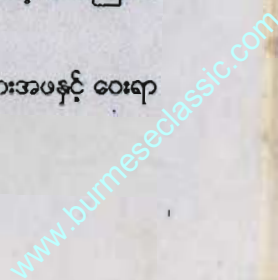
“အင်း အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်၊ သူက ပျိုခေတ်ကို အသည်း အသန် မျှော်လင့်ပြီး ဘာလုပ်ပြမယ်၊ ညာလုပ်ပြမယ် ကြိမ်းဝါးနေတာလေ၊ ပြောပြန်ရင်လည်း အခက်၊ မပြောပြန်ရင်လည်း အခက်နဲ့ တော်တော် ဖုက္ခပေးတဲ့ ကလေးပဲ၊ ဟို ပျိုခေတ်ကရော သားကြီးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေလား၊ ငယ်ငယ်က အရမ်း သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြတာ”

“တွေ့တော့ တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရင်က သံယောဇဉ်မျိုး နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ခန့်ကို အနိုင်ကျင့်တာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ပြောချင်နေတာ၊ ပျိုခေတ် အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် သားအပေါ် ကိုကို ပေါက်ကွဲ မှာ အသေအချာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မပြောနဲ့ပေါ့၊ သားရယ်၊ သူတို့ချင်း ထိပ်တိုက်ဆုံ လို့ မလွှဲသာမရှောင်သာဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်မို့ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင်ရဲ့ သက်ပြင်းချသံ ပြင်းရှုသွား သည်။ သားငယ်အတွက် စိတ်ချမ်းသာ ဝမ်းသာရပေမယ့် သားကြီးက စိတ်ဒုက္ခပေးဦးမှာ အသေအချာ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သားငယ်လက်ကိုဆွဲပြီး သူတို့သားအဖနှင့် ဝေးရာ

ကို ထွက်ပြေးချင်လှသည်။

ဟိုစဉ်ကတည်းက အလိုက်မသိ၊ မကြင်နာတတ်သော ယောက်ျားနှင့် အမိန့်အာဏာ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်တတ်သော ယောက္ခမရဲ့ အရိပ်အောက်က လွတ်မြောက်ချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သား နှစ်ယောက် မျက်နှာကြောင့် ဗီလိန်ဆန်သော အိမ်ထောင်ရေး ဝဲဂယက် က ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်သာခဲ့ပါ။

ခုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့။ ဆင်းရဲချို့တဲ့မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်း ရှောင်ပြေး တာမျိုး အပြစ်ပြောခံရတော့မည်။

သားကြီးနှင့် လင်ယောက်ျားအကြောင်း တွေးပြီး အသက်ရှု လို့တောင် မဝတော့ပါ။

“မေမေ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ခြေသံကြားတယ်၊ ကိုကို လား၊ ဖေဖေလား၊ မသိဘူး”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အပြင်ထွက်လာခဲ့လေ သားရဲ့၊ သား ထမင်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“သား မ မစားတော့ဘူး မေမေ၊ သား ဒီပုံစံကို တွေ့ရင် အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ယူပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းလိမ့်မယ်”

“အင်း သားလည်း ငယ်ကြောက်လို့ ဖြစ်နေတော့ အရာရာ စိုးရိမ်နေတာပဲ၊ နောက်ပြီးမှ သားအခန်းထဲ မေမေ ထမင်းလာပို့မယ်နော် သား”

မပို့နဲ့ပြောလည်း မေမေက ရအောင်ပို့မှာမို့ ခပ်လေးလေးသာ

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မေမေ အခန်းပြင်ရောက်မှ

“ခန့် ခေါင်းကိုက်နေလို့ စောစော အိပ်ရာဝင်တာလို့ ပြောလိုက် နော် မေမေ”

လှမ်းအော်လိုက်ရသည်။ တစ်မျိုးထင်ပြီး မေမေကိုပါ ရန်လုပ် နေမှာစိုးလို့ပါ။

ခေါင်းအုံးပေါ် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျကာ ပစ်လဲချလိုက်မှ လှုပ်ခနဲ ရင်တုန်စိုးရိမ်သွားရပြန်၏။ ဒီတစ်ည ရှောင်တိမ်းလို့ရပေမယ့် မနက်မိုး လင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံကြလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ညဉ့်နက်လာသော်လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမူကြောင့် အိပ်လို့ လည်း မပျော်၊ မေမေ လာပို့ထားသည့် ထမင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း မစားနိုင်ဘဲ အရုဏ်တက်မှာပင် ရေထချိုးလိုက်သည်။ စောစောအိမ်က ထွက်လျှင် ဘယ်သူနှင့်မှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတော့ဘူးပေါ့။

“သားလေး သွားတော့မလို့လား”

“ဟင် ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အဝတ်အစားလဲနေချိန်မှာ အခန်းထဲဝင်လာပြီး မေမေ မေး သည်။ ခန့်ခေါင်းညိတ်တော့ အကျိုးကြယ်သီးတွေ ကူတပ်ပေးရင်း

“ဒုက္ခကြီးလိုက်တာကွယ်၊ နောက်လည်း ရင်ဆိုင်ရမှာပဲဥစ္စာ၊ ရှောင်တိမ်းမနေပါနဲ့”

“ခန့် စိတ်မရဲသေးလို့ပါ မေမေ၊ အခု ဒီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရတာလည်း မလုံမလဲနဲ့”

“ကြည့်ကောင်းပါတယ် လိုက်ဖက်ပါတယ် သားရယ်။ ဒီလို ဝတ်လိုက်မှ သားက ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ခန့်ညားညားကြီး ဖြစ်လာ တာ။ မေမေကတော့ ပျိုခေတ်ကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်မှန်းကို မသိဘူး။ ပျိုခေတ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လိုက်တာ သားရယ်”

“ပျိုခေတ်ကလည်း အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပါ။ ခန့်က တားမေ့ တာ မေမေရဲ့။ နောက်တော့ တွေ့ခွင့်ရမှာပါ မေမေ။ ခန့် သွားပြီနော်”

ပါးလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းပြီး ကသုတ်ကရက် ပြေးထွက်သွား သော သားငယ်အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် သက်ပြင်းမောက် လေးလေးပင်ပင် ချမိသည်။

ရန်ရှောင်ချင်တာ ကောင်းပေမယ့် တစ်သက်လုံး ရှောင်တိုင်းရေ လို့မှ မဖြစ်တာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အချိန်ချိန်ဖြစ်ဖြစ် သားငယ်ဘက်က ရပ်တည်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။ ဘယ်နေ့ဆိုတာ မသိသော် လည်း...။

အခန်း (၁၈)

“ခန့် မမြင်ပါလား မေမေ”

မိန်းမနဲ့ထဲ ဝင်လာရင်း တည်ကြည်ခန့် မေးတော့ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ပန်းကန်ဆေးနေရာမှ လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ လမ်းထိပ်က ဝယ်လာသော မုန့်ဟင်းခါးကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပြင်ပြီး တည်ကြည်ခန့်ရှေ့ ချပေးလိုက် သည်။

အော့နင့်နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီမစ်နစ်ခွက်ပါ ဖျော်ပေးရ သည့်။ သားငယ်လေးဆို ဒီလိုမျိုး လုပ်ပေးစရာမလိုပါ။ မအေ ပင်ပန်းမှာ ပါးလို့ တစ်အိမ်လုံးစာ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပေးရှာတာ။

“မေမေ ခန့် ဘယ်သွားလဲလို့ ကျွန်တော် မေးနေတယ်လေ”

“ဘာလို့ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်မေးနေတာလဲကွယ်၊ သူ့အလုပ် ကိစ္စ အရေးကြီးလို့တဲ့ စောစောထွက်သွားတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၁၅၅

လုံ

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အသုံးလိုလို့ ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ မေးတာပေါ့၊ ညကတော့ ခေါင်းကိုက်သလေး၊ ဖင်ကိုက်သလေးနဲ့ အစောကြီးအိပ်ရာ ဝင်တယ်၊ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့မနီးခင် ထလစ်သွားတယ်၊ ပိုက်ဆံ ပေးရမှာစိုးလို့ ကူလီကူမာလုပ်နေတာဖြစ်မှာ”

“သားငယ်မှာ အဲလိုစိတ် မရှိပါဘူးကွယ်၊ မင်းနဲ့မင်းအဖေကို ဟိုနေ့ကပဲ အသုံးစရိတ် ပေးထားတယ်လေ၊ အဲဒါက ကုန်ပြီလား”

“ကုန်ပြီပေါ့၊ စာအုပ်ဝယ်ရ ဘာဝယ်ရနဲ့ ဘယ်အသုံးခံမှာလဲ၊ ဒါတောင် သူ့ကိုးညှာပြီး ချွေတာသုံးနေတာ၊ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ ပိုက်ဆံပါမသွားလို့ မကောင်းဘူး၊ မေမေမှာရှိရင် သားကိုပေးပါ၊ နောက်မှ ခန့်ဆီက ကျွန်တော် ပြန်တောင်းမယ်”

“အမယ်လေး ငါ့မှာအပိုရှိပါမလား၊ ခန့်ပေးတဲ့ပိုက်ဆံက အား လုံး စားဖို့သောက်ဖို့အတွက် ကစ်လစာ ဝယ်ထားရတာဟဲ့၊ မင်းတို့လို အလေအလွင့် သုံးဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခန့် ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာထား တာကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ သုံးနေတာ”

“ကျွတ် မေမေ ကန်ချက်တွေက မမိုက်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကရော ဒီငွေလေး မဖြစ်စလောက်ကို ဘယ်နေရာမှာ အလေအလွင့် သွားသုံးလို့ရမှာလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ် ရတယ်ဆိုတာ မေမေ သိလို့လား၊ အရင်တုန်းက ဘွားဘွားက ဘယ်လို ပေးခဲ့လဲ၊ ခုလိုအချိန်မျိုးဆို ဘွားဘွားကို အရမ်းသတိရတယ်”

တည်ကြည်ခန့် စကားကြောင့် ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် နှာခေါင်းရှုံ့မူ့

ဗျူးစာပေ

မင်ထွေထွေ ပြီးလိုက်မိသည်။ ဦးစိုးခန့် ဝင်လာတာကိုလည်း သတိမပြုမိ။

“ခုမှ သတိရနောင်တရနေလို့ အပိုပဲ တည်ကြည်ခန့်၊ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေတုန်းက မင်းရော မင်းအဖေရော စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခဲ့ကြလို့လား၊ တကယ်လို့ မင်းတို့အဘွား ရှိနေလည်း မင်းတို့သားအဖ နှစ်ယောက်လုံး မြေကြီးနဲ့ခြေထောက် ထိမှာကို မဟုတ်ဘူး၊ လက်ကြော တင်းတင်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရဘူး၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အလှုံ့ပယ်လည်း သုံးဖြုန်းလို့ရတယ်လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ နွဲ့ကေခိုင်၊ နားထောင်နေတာ အကောင်းမှတ်နေလား၊ လင်နဲ့သားကို အထင်သေးရှုံ့ချပြောနေတာ မင်းကိုယ်မင်း မိခင်ကောင်း၊ ဇနီးမယားကောင်းလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့၊ ငါ့အမေသာ ရှိနေရင် မင်းလိုမိန်းမ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းပြေးရပြီ သိလား၊ အရင်ကတော့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ငြိမ်ကုန်နေပြီး တောက် မိန်းမတွေများကွာ”

မျက်မှောင်ကြီးကုပ်ကာ ပြောရင်း စားပွဲဝိုင်းမှာ ဦးစိုးခန့် ဆောင့် ခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ကြီးကို မကာ အိမ်နံရံကို လွှဲပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

“ခွမ်း”

ခွမ်းခနဲ အသံနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါးတွေ အိမ်ကြမ်းပြင်မှာ ပြန့်ကျဲသွားပြီး ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် လန့်ဖျပ်တုန်တက်သွားရ၏။ ပြီးမှ ဒေါသ ဖြစ်ရမှန်းသိကာ

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဒါ ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ဦးစိုးခန့်”

“မင်း မမြင်ဘူးလား၊ ဒီမုန့်ဟင်းခါးတွေ မစားချင်လို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ နေ့တိုင်း မုန့်ဟင်းခါး၊ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်နဲ့ ငါ့အမေရှိတုန်းက ဘယ်လိုစားခဲ့သောက်ခဲ့တယ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပေးရတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“သိလို့ လုပ်ပေးရအောင် ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ၊ ရှင်တို့ရှာထားတာ ဘယ်နှုတ်ပြားရှိလို့လဲ၊ သားငယ်လေး လုပ်ကျွေးနေတာ ငတ်ပြတ်ပြီ၊ မသေတာ၊ ဒါနဲ့များ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောနေရလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်တတ်စမ်းပါ”

“အာ ဒီမိန်းမ လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

“မြန်း”

“ခွမ်း”

ဦးစိုးခန့် တွန်းကန်ပစ်လိုက်၍ စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီခွက်တွေ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်တွေ အားလုံး ပြန်ကျွဲကျွဲအက်ကုန်သည်။

ခန့်ရှိလို့ ငွေပေးလိုက်လျှင် ဒီလို ကိစ္စတွေ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ တည်ကြည်ခန့် စိတ်ကုန်သလို မြန်းခနဲ ခုန်ထကာ

“နားကို ညည်းနေတာပဲဗျာ၊ အသုံးစရိတ် ပြတ်လို့ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ လာဖွဲ့နေတယ်၊ ကျွတ် ကိုယ့်ဘာသာ အပြင်သွားတာပဲ ကောင်းတယ်”

မြန်းခိုင်နှင့် အိမ်တံခါးကို ဆောင့်ကန်ဖွင့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမရောက်တော့လည်း မကျေမချမ်း ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို လွှဲကန်ပစ်၏။

ငွေမရှိလျှင် အရာရာ အဆင်မပြေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကျော်လင်းနှင့်သန်းစိုးက တည်ကြည်ခန့်ကို ပြုံးစိစိကြည့်ပြီး

“ဘာတွေ ကျိုးလာတာလဲ၊ မျက်နှာက မလန်းပါလား”

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိလာတာလား၊ တစ်ခုခုကို အစာမကြေ ဖြစ်လာတာလား”

“ရေပြတ်လို့ မပြေလည်တာ၊ အပေးအမေက အုံးစားနေတော့ ဝှမ်းလာတာပေါ့ကွာ”

“ဒီကောင်က အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ဘဲ အစောကြီး အိမ်က ထွက်သွားတာ ငါ မသိလိုက်ရလို့ပေါ့”

“ညက အမှတ်တရ ကျိုင်ရှာပြီး ငွေထွက်လာအောင် မလုပ်လိုက်ဘူးလား”

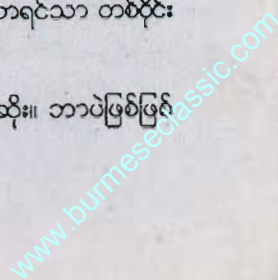
“ဒါဆိုလည်း ရေလျှံချင်ရင် ကြပေါ့ကွာ”

“ကားတစ်စင်းအောက် လှဲအိပ်လိုက်၊ ပြီးရင် လျော်ကြေးငွေကြားလိုက်ပေါ့၊ နည်းနည်းအနစ်နာခံလိုက်ရင် အိတ်ဖောင်းလာလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့ လုပ်နေကျလား၊ ယုံကြည်ရပါ့မလား”

“စမ်းကြည့်စမ်းပါကွာ၊ အရှုံးမရှိပါဘူး၊ လျှံလာရင်သာ တစ်စိုင်းမမေ့နဲ့”

ကျော်လင်းနှင့်သန်းစိုး အကြံအစည်က မဆိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဒီနေ့အတွက် ငွေလို့ပူက အရေးကြီးနေသည်မို့ လုပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့။ လိုအပ်မှုတွေ ချို့တဲ့နေသည့်အိမ်မှာ သူ မနေချင်။

ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေရင်းက အရာရာမပြည့်စုံတော့တာ ဘယ်လောက် ရင်နာဖို့ ကောင်းလဲ။

“ငါ လုပ်ကြည့်မယ်ကွာ၊ အောင်မြင်ရင် မမေ့ပါဘူး၊ ဘယ်နေရာမှာ အဆင်ပြေမလဲဆိုတာပဲပြော၊ ငါတို့ လမ်းထိပ်မှာပဲလား။”

“လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ သွားဝဲရင် ဓားတွေတုတ်တွေ အကျွေးခံရမှာပေါ့၊ နည်းနည်း အခြေအနေ ဖန်တီးလို့ အဆင်ပြေနိုင်တဲ့နေရာကို ငါတို့ အရောက်ပို့ပေးမယ်၊ အမှတ်တမဲ့ပဲဖြစ်ပစေနော်၊ သင်္ကာမကင်း၊ သံသယအဝင်ခံရရင်တော့ ဝှမ်းပြီ”

“အေးဆေးပါကွာ၊ အသက်နဲ့ရင်းရမယ့်နေရာကို သေချာအောင်လုပ်မှာပေါ့၊ ဘယ်သွားမှာလဲ ဒိုးရအောင်”

“အေး သွားမယ်”

ကျော်လင်းတို့နှစ်ယောက်က တက်ကြွစွာနှင့် သူ့ကို မြို့ထဲဘက် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ချွေးသံရဲရဲနှင့် လိုင်းကားတိုးစီးရတာကို သူ အမုန်းဆုံး။

“ရှေ့မှတ်တိုင်ပါတယ် ဆရာရေ”

သန်းစိုးက အသံကျယ်ကျယ်အော်လိုက်ပြီး မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟိုးမှာ တွေ့လား၊ အဲဒါ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူကုံထံ အသိုက်ကဝန်းနဲ့ မင်းသား မင်းသမီးတွေ ဈေးဝယ်တာတို့ စင်တာပဲ၊ ပွဲဖြစ်ရင် ကရိုးအခ မနည်းဘူး ရနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးမကန်းနဲ့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ငေါင်ပြီး ကျားပြီး မဆွဲတတ်မှာစိုးလို့ လိုက်ပို့တာ၊ ပွဲဖြစ်ဖို့ ငါတို့ အကူအညီလည်း လိုတယ်၊ မင်း ရေလျှံအောင် အရောက်ပို့ပေးရဦးမယ်လေ”

ကျော်လင်းတို့က အတိအကျကို တိုက်တွန်းနေကြသည်။ သူသာ ရဲရဲဝံ့ ဂျီဖို့လို၏။

“အနားတော့ မသွားနဲ့၊ လုံခြုံရေးတွေ ရှိတယ်၊ ဒီဘက်က ကားပတ်ထွက်တဲ့နေရာ၊ အဆင်ပြေဆုံးပဲ”

“ဟိုမှာ အနီရဲရဲ ပရာဒိုကားလေးတစ်စီး ထွက်လာတယ်၊ လှုပ်ရှားကြည့်၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့”

“အေးပါ စိတ်ချ”

ကျော်လင်းတို့ကို ကတိပေးလိုက်ပြီးမှ ပရာဒိုကားလေး အနားရောက်လာချိန်နှင့် မှန်းဆကာ အမှတ်တမဲ့ ပြေးထွက်လိုက်သည်။

“ကချီ ကချီ”

“ဟယ် မင်းသမီးကားနဲ့ တိုက်မိတာပဲ”

“ဟာ သွားပြီ ကြော်ငြာမော်ဒယ် မင်းသမီးလေးက တိုက်မိတာ”

“ဒလိမ့်ကောက်ကျွေးကို ပစ်လဲသွားတာ”

“ဘာဖြစ်သွားပြီလည်း မသိဘူး၊ လူငယ်လေးရှိသေးတယ်ဟဲ့ သနားစရာ”

ကားဒက်စတော့ တအားနင်းချသံ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဆက် တည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံတွေလည်း ဆူညံသွားသည်။

ဒီအထဲမှာ တကယ်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်အောင် ကျော်လင်၊ တို့နှစ်ယောက်အသံက အကျယ်ဆုံး။

ကားပိုင်ရှင် ကားပေါ်က ဆင်းလာချိန်ထိ သူ မျက်လုံးဖွင့် မကြည့်ဘဲ သတိမေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ကားပိုင်ရှင်က ခြေ လှမ်းမြန်မြန်နှင့်မို့ စိုးရိမ်တကြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေတာ သေချာ သည်။

“ဟယ် ကိုကို ကိုကို မဟုတ်လား”

“ဟင်”

ကိုကို တဲ့။

ပျိုခေတ်အသံ။

စီးပွားရေး မကျခင် နည်းနည်းအရွယ်ရောက်လာချိန်ထိ အင်တာနက်နှင့် စကားပြောနေကြ ဓာတ်ပုံလေးတွေ အီးမေးလ်ပို့နေကြ မို့ ကိုကို ဆိုသော နာမ်စားလေးကို ရင်းနှီးနေတာပါ။

နောက်မှ ပျိုခေတ်တို့က တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံ ပြောင်း၊ ကိုယ် တွေက စီးပွားရေးကျဖြင့် အဆက်အသွယ်တော်၊ ပြတ်သွားခဲ့တာ။

“ပျိုခေတ် တကယ်ဖြစ်ပါစေ”

ရင်ထဲက ကြိတ်ဆုတောင်းရင်း ရင်တွေ တလုပ်လုပ်ခါနေ သည်။ ဟိုနေ့ကပဲ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်လာခဲ့သေးတာ။ ရှုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ စိတ်မကူးသေးတဲ့ မော်ဒယ်ကြော်ငြာ မင်းသမီးလေးတဲ့။

ခေါင်းစီးစာလုံးအကြီးကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ မိတ်ကပ်တွေ ဆံပင်တွေ ပြင်ဆင်ခြယ်သထားလို့ မမှတ်မိနိုင်ဖြစ်နေသလို ဒီလို အနေ အထားမျိုးနှင့် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာမည်လို့လည်း မထင်။

ဘာကိုမှ အလေးအနက် စိတ်မဝင်စားတတ်သူပီပီ၊ အပြုံးလေး မတွေ့က ဆင်ဆင်တူနေတာတောင် ဂျာနယ်ကို ပစ်ချထားလိုက်ပြီး ဘီယာ သောက်မပျက်ခဲ့။

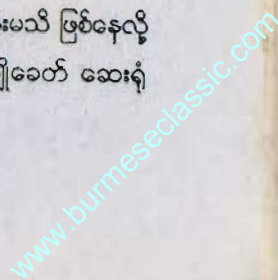
အခု ကြော်ငြာမော်ဒယ်မင်းသမီးလေး ဆိုတာ ပျိုခေတ် ဖြစ်နေ တာလား။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ချင်လှပြီဖြစ်ပေမယ့် ဟန်ဆောင်တာ သိသွားလျှင် ဒီလူအုပ်ကြီးက သူ့ကိုပိုင်းရိုက်ခံရမှာ။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်လို့ ဖြစ်မ လား၊ ဆေးရုံကား ခေါ်တာတို့ ဆေးရုံလိုက်ပို့တာတို့ တစ်ခုခုလုပ်မှပေါ့”

“ဟုတ်တယ် တော်ကြာ လူများလာပြီး ရဲတွေတာတွေပါ ရောက် လာရင် ပိုရှုပ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကြည့်လုပ်လေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ပျိုခေတ်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလို့ ပါ၊ ဒီလူကို ပျိုခေတ် ကားပေါ်တင်ပေးပါလားဟင်၊ ပျိုခေတ် ဆေးရုံ မော်သွားပါ့မယ်”

“အဲလို ခေါ်သွားပြီး ပြဿနာ မတက်ချင်တာနဲ့ လမ်းမှာချထား
ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျ။ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပြီ”

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်၊ ရှင်တို့က ပျိုခေတ်ကို တစ်ခု
လောက် ကူညီပါလား။ ဒီလူကိုရော ရှင်တို့ သိသလား”

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ပဲ မသိဘဲ နေမလားဗျ။ သူ့အမေ
ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ဒီမှာ ဆေးလာဝယ်တာ”

“ဟင် ဟုတ်လား။ ဒါဆို ပျိုခေတ် ဆေးလည်း ဝယ်ပေးလိုက်
မယ်၊ ကျန်တာကိုလည်း တာဝန်ယူပါတယ်၊ ပျိုခေတ်ကားပေါ် မြန်မြန်
တင်ပေးပါရှင်၊ ဂျာနယ်လစ်တွေ သတင်းသမားတွေ ရောက်လာရင်
အကျယ်ချဲ့လိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ကားပေါ်တက်”

တည်ကြည်ခန့် ကိုယ်ကြီးကို မ၍ ကျော်လင်းတို့ အမြန်လှုပ်ရှား
လိုက်ကြသည်။

အားလုံးပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာကနေ ပျိုခေတ် ကားလေး ရှေ့
ခနဲ မောင်းထွက်လိုက်၏။ ကားမောင်းရင်းနှင့် ဘယ်ဆေးခန်းမှာ အဆင်
ပြေနိုင်မလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။

စစ်လား၊ ဆေးလားနှင့် ဆေးစာရေးမပေးနိုင်သော ဆေးခန်း
ဆိုလျှင် မြန်မြန် ဖြေရှင်းဖို့မလွယ်။

ဒီနေ့ ခန့်အတွက် အဝတ်အစားတွေ ထပ်ဝယ်ပေးချင်လို့
ဒီစင်တာကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အစက ခန့်ကို ခေါ်သေးပေမယ့်

ခန့်က အားနာလို့ဆိုပြီး အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။

ဒါကြောင့်မို့ ခန့်မသိအောင် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့
တာ။ အင်တာဗျူးတစ်ခု ချိန်းထားတာလည်း အမြန်လိုနေသည်မို့ စိတ်က
လောနေကာ လမ်းချိုးကနေဖြတ်ပြေးလာသူကို အမှတ်တမဲ့ မမြင်လိုက်။

ဒါပေမဲ့ ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းတတ်တာမို့ အချိန်မီ ဘရိုက်
အုပ်ဖို့တော့ သတိရသည်။ တကယ်လည်း လူကို မထိလိုက်မိဘူး ထင်ကာ
ကားပေါ်က ဆင်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ကိုကို တည်ကြည်ခန့်နှင့် ရုပ်
ချင်းက တော်တော်ဆင်သည်။ အနေကြီး သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သည်မို့ ဝေး
ကွာနေသည့်အချိန်တွေရဲ့ ရင့်ရော်မှုကလွဲလျှင် ကိုကို တည်ကြည်ခန့်
ဖြစ်နိုင်ချေက ရာခိုင်နှုန်းရှစ်ဆယ်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီလူနာမည် တည်ကြည်ခန့်လား။ ဘာလား
မေးလိုက်လျှင် တာဝန်မယူချင်လို့ ဆွေမျိုးစပ်နေတာလားဆိုတာတွေနှင့်
ရန်လုပ်ခံရနိုင်သည်။

ဆေးခန်းတစ်ခုခုကို ရောက်လို့ သူတို့နာမည်စာရင်းပေးမှ
သေချာသိရတော့မှာပဲ။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ရှေ့နားမှာ ကားရပ်လိုက်”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရပ်ဆို ရပ်လိုက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားအံတွက် အရေးကြီးတာ ပြော
မလို့ပါ”

လူနာကို ပွေထားသော ညာဘက်ခြမ်းကလူရဲ့ စကားကြောင့်

၁၄၄

လူသူရှင်းသည် လမ်းဘေးကျကျမှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။
လူနာက ခုချိန်ထိ သတိမေ့နေတာမို့ သူမ အနည်းငယ်တောင်
စိုးရိမ်လာသည်။

“ရှင်တို့ ဘာပြောမလို့လဲ၊ လူနာက အခြေအနေရော ကောင်း
ပါ့မလား၊ ပျိုခေတ်ကလည်း အရေးတကြီးကိစ္စက ရှိသေးတယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ ဆေးခန်းကိုသွားလိုက်ရင် မတော်
ကဆ ယာဉ်တိုက်မှုဆိုပေမယ့် ပြဿနာအရှည်ကြီး ဖြစ်သွားမှာ၊ အဲဒါ
ကြောင့်မို့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က အပြင်ဆရာဝန်ဆီမှာပဲ ပြု
လိုက်ပါမယ်၊ ပိုက်ဆံတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပိုပေးရတာပေါ့ဗျာ၊ ဇယား
ငြိမ်းတော့ တော်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ခင်ဗျား သဒ္ဓါသလောက်ဆိုပေမယ့် ငါးပုံလောက်ဆိုရင်တော့
အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဪ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့က စေတနာ
နဲ့ပြောတာပါ၊ ဟိုရောက် ဒီရောက်ဆိုရင် ငွေလည်းကုန်မယ်၊ အချိန်လည်း
ကုန်မယ်၊ အလုပ်လည်းပျက်မယ် ပြီးတော့”

“ကဲ ကဲ တော်ပါတော့၊ အဲလောက် ပေးလိုက်ရင် ဇယားပြတ်
တယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ပြတ်ပါတယ်၊ ပြတ်ပါတယ်၊ ကြော်ငြာမော်ဒယ်ဆိုတာ

ဗျူးစာပေ

လူ

ရိုးရိုးအေး

သိသွားလို့လည်း ခင်ဗျားကို နောက်ထပ် လာရှာပြီး ငွေညှစ်တော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ရှင်တို့လူကို တွဲခေါ်ပြီး ကားအောက်ဆင်းတော့၊
ရှင်တို့ ပျိုခေတ်ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ ငွေပေးမယ်၊ ရှင်တို့ ဘာတွေလဲ
ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတဲ့အတွက် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုပုံစံမျိုးတွေလို့
ကတော့ ရဲတိုင်ပြီးသားပဲမှတ်”

“ဟာ အဲဒီလိုတော့”

“ကဲပါ ဆင်း အပိုတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ရော့ငွေ”

ထိုလူသုံးယောက် ကားအောက်ရောက်သွားသည်နှင့် စလင်း
တတ်အိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန် ငါးအုပ်ထုတ်ကာ ပစ်ပေါက်ပေးခဲ့ပြီး
ကားကို ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့၍ ပျိုခေတ် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဇာတ်လမ်းဆင် အချဉ်ဖမ်းပြီး ငွင်ရိုက်ပိုင်းလုံးလုပ်တာ သိသာ
မူဖြည့် သူမ စေတနာထားဖို့ စိတ်မကူးတော့၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေ
ပြုပြီး ဒါမျိုးလုပ်စားတာ အံ့ဩဖို့ကောင်းသည်။ ကိုကိုနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့
လူကိုတောင် ကိုကို မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိသေး၏။

ကိုကိုက ခန့်ကိုသာ အနိုင်ကျင့်တတ်ပြီး ဒါမျိုးအောက်တန်းကျ
သည့် အလုပ်မျိုးတော့ လုပ်မှာမဟုတ်။

ကားလေးက လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်သော မြားလေးလို လေ
အဟုန်ဖြင့်...။

ဗျူးစာပေ

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၉)

“ဘာ အဲဒီ ပျိုခေတ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းငယ်ချစ်ဟောင်း၊ ငယ်ပေါင်းတွေ ငါတို့နှစ်ယောက် အရွယ်ရောက်ရင် လက်ထပ်ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ စကားတွေ ရှိခဲ့တယ်”

“ဟာ အဲဒါဆိုလည်း ထနုတ်ဆက်ပါလားကွ၊ ဘာလို့ ရော ယောင် သတိမေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလဲ၊ မင်း ငါတို့ကို လာရှိုးနေတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ အဲလိုပြောလို့ ငါတို့က အထင်ကြီးမယ် ထင်လား”

ကျော်လင်းနှင့် သန်းစိုးက ဘီယာခွက်တွေနှင့် ချိုးယားစံလုပ်ရင်း ရှုံ့မဲ့ကာ မယုံကြောင်း သက်သေပြသည်။ တည်ကြည်ခန့်က ဘီယာကို တစ်ဝက်ခန့်ကုန်အောင် မော့သောက်ပြီးမှ

“အဲဒီအချိန်မှ သတ်ရပြီး ထနုတ်ဆက်လိုက်ရင် မင်းတို့ ဒီလို

မျိုး ချိုးယားစံလုပ်ရပါမလား။ ငါလည်း ကလပ်မှာ သွားဖြန်းဖို့ ငွေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား စိတ်ကူးကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲ၊ ငါတို့ကတော့ မယုံဘူး ဟိတ်ကောင်၊ ဒီလောက် ချမ်းသာပြီး မော်ဒယ်မင်းသမီးက မင်းနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မလား။ မင်းက ညီရဲ့ ပေးစာ ကမ်းစာ သုံးဖြန်းနေတဲ့ကောင်”

“အဲဒါက အခု လက်ရှိဘဝလေ၊ အရင် ငါ့ဘဝက အတိတ်လှခဲ့တယ်၊ မင်းတို့နဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ မဆုံခင်အချိန်ထိပေါ့၊ အဲဒီအချိန်က ပျိုခေတ်တို့ကတော့ အဆင်မပြေဘူးနော်၊ ငါ့ဘွားဘွား အကူအညီနဲ့ နိုင်ငံတကာ ရောက်သွားပြီး ဒီလို ချမ်းသာလာတာ”

“အဲဒါ ထားပါတော့၊ မင်းက အခု ဘယ်လိုပတ်သက်မှာလဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေး ပုံစံကြည့်ရတာ အရမ်းထက်မြက်မယ့်ပုံပဲ၊ ငါတို့ ဝင်ဖမ်းတာကို ရိပ်မိသွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မင်းကိုကြည့်ပြီးတော့လည်း ကိုကိုလို့ ခေါ်သွားသေးတယ်လေ၊ ငါတို့က အဲလို ခေါ်လိုက်ကတည်းက တစ်ခုခု ပြုပြီလို့ ထင်တာ၊ ဇေဝဇဝါ မသဲကွဲပေမယ့် နောင်တစ်ချိန် ဆက်ဆံရေးမှာ အခက်အခဲဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

ကျော်လင်းတို့နှစ်ယောက် စကားများက တည်ကြည်ခန့်ကို ဟင်းခနဲ အဖျားတက်စေသည်။ ရင်မောနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပျိုခေတ်နှင့် တွေ့ဖို့ လူပျိုပေါက်လေးလို စိတ်လှုပ်ရှားနေကာ

“အခက်အခဲ မဖြစ်အောင် ငါ မီးစင်ကြည့်ကတတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငယ်ငယ်က ငါ့အကြင်နာတွေကို ဒီကောင်မလေး နှစ်မျောပြီးသားပါ။ ငါ အံ့သြနေတာက ငယ်ငယ်က ဘာပိုးမှမရှိဘဲ မော်ဒယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုပဲ။ ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့ရင် အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်မိမှာပဲ။ အခုလည်း နောက်မကျသေး ပါဘူး။”

“ဘာကို နောက်မကျတာလဲ”

“ပျိုခေတ်ကို ချည်းကပ်ဖို့လေး ဒါမှ ငါ့ဘဝပြောင်းမှာ၊ အရင်က ကတိစကားတွေနဲ့ ချုပ်ကိုင်ပြီး ပျိုခေတ်ကို လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ရမယ်။ ခုချိန်ထိ သူ့ရင်ထဲမှာ ငါရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာနေတာပဲ”

“ခုနက မင်း သတိမေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေတုန်းက ကိုကိုလို့ ခေါ်သွားလို့လား”

ကျော်လင်းက မျက်ခုံးပင့်မေးသည်။ သန်းစိုးက တစ်ဖက်လှည့် ကာ လှောင်ပြောင်သလို ရယ်၏။

“မင်းတို့က ငါ့ကို ရူးနေတယ်ထင်လို့လား။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့ နဲ့ ကုန်နေတဲ့အချိန်တွေကို ပျိုခေတ်အတွက် အသုံးပြုတော့မယ်။ သူ ဘာလဲဆိုတာ သိသွားပြီဖြစ်လို့ စုံစမ်းရလွယ်ပါတယ်”

“ကေသရီနဲ့ မင်း တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မရှင်းတတ်ရင် အဲဒါ ဖယားပဲ”

“ဘာဆိုတော့လို့လဲကွာ၊ စာချုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုးတာပဲ

ရှိတယ်။ သူ့လမ်းကြောင်းနဲ့သူပါ။ ငါတို့ တစ်အိမ်တည်း အတူပေါင်းသင်း နေထိုင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အပြောက လွယ်လို့က်တာ၊ မင်းကို တာဝန်မဲ့မှုနဲ့တောင် ဟိုက တရားခွင့်လို့ရတယ်နော်၊ တစ်လလောက် ခိုးပြေးပြီး လက်မှတ်ထိုး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့တဲ့မိန်းမကို အဲဒီလို ပစ်စလက်ခတ် လုပ်လို့မရဘူး ကွ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် တည်ကြည်၊ ငါ့အစ်ကိုတောင် အဲလို လုပ်မိလို့ အမှုရင်ဆိုင်နေရတယ်။ မိန်းကလေးက ကိုယ်ဝန်ရတော့ ပိုဆိုး သွားတာပေါ့။ မယားစရိတ်၊ မွေးဖွားစရိတ်၊ နောက် ကလေးစရိတ်ဆိုတာ တွေရော တာဝန်မဲ့လျှစ်လျူရှုတာတွေရော ရှုပ်နေတာပဲ။ ရှင်းအောင်လုပ် ပြီးမှ ဇာတ်လမ်းစတာ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ခုချိန်မှာ ငါ့ရင်ထဲမှာ ကေသရီ မရှိတော့ဘူး။ ပျိုခေတ်ပဲရှိတယ် ငါ ချမ်းသာတော့မှာ၊ အရင်လိုဘဝ ပြန်ရောက်တော့မှာ ကွာ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းတို့အတွက် ဝမ်းတေဘယ်”

“ဟ အဲလောက်နဲ့ ကျေနပ်လို့ဖြစ်မလား၊ အခုလည်း အောင်ပွဲ အကြိုလုပ်လို့ရတယ် ချီးယားစ်ကွာ”

“နိုး နိုး”

တည်ကြည်ခန့် လက်ကာပြတော့ ကျော်လင်းတို့ ဖန်ခွက်တွေ အောက်ပြန်ကျသွားသည်။

“အခု ပျိုခေတ်အကြောင်း စုံစမ်းပြီး သွားတွေမလို့ ဆက်မချ

တော့ဘူး။ ဟိုနေ့က ဂျာနယ် ပြန်ရှာဖတ်ရင် လိပ်စာတော့ သိရမှာပဲ။ သူ အိမ်မှာရှိနေတောင် သူဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့အိမ်ကတစ်ဆင့် သိရမှာပဲ။ နောက်နေ့မှ ဆက်ဒေါင်းမယ် လစ်ပြီနော်”

ကျော်လင်းတို့ဆီက စကားပြန်မစောင့်ဘဲ တည်ကြည်ခန့် ဇွတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ ပျိုခေတ်နဲ့တွေ့ရဖို့ကလွဲလျှင် ဘာမှအရေးမကြီး။ တွေ့ပြီးမှ မေမေနှင့် ခန့်ကို လက်မထောင် ကြွားဝါနိုင်မှာ။

ခန့်ဆီ လက်ဝါးပြန်နေရတာ ဘယ်လောက် အောက်ကျသလဲ။ ဒီနေ့တောင် ကိုယ့်အသုံးစရိတ်အတွက် စွန့်စားလိုက်ရသေးသည်။

ကံမကောင်းလျှင် အသက်တောင် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏။ အခုတော့ ကံကောင်းရုံတင်မက၊ အမြတ်အစွန်းတွေ တနင့်တပိုး ရနိုင်သည့် အခွင့်အရေးတွေနှင့်ပေါ့။

ထိုအခွင့်အရေးလေး လက်လွတ်မသွားအောင်...။

အခန်း (၂၀)

“ဘာ ကို ကိုကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ပျိုခေတ်” ခန့် အသံက တုန်အက်ကာ ကသောကမော့ နိုင်လွန်းသည်။ ပျိုခေတ်က အေးအေးသက်သာ ရှိနေရင်းက ခန့်အသံကြောင့် လန့်ဖျပ် သွားပြီး

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခန့်ရဲ့၊ ကိုကိုနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောခဲ့ရမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလို အဖွဲ့နဲ့ အောက်တန်းကျ ဝင်ရိုက်တဲ့သူက ကိုကိုနဲ့ ဆင်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ အခု အသက်ကြီးလာတဲ့ကိုကိုရုပ်ကို ခန့်မှန်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ကိုကိုလားလို့တောင် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက အဲလို အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်မယ့်သူ မဟုတ်တာ”

အဲဒီသက် အောက်တန်းကျတာတွေတောင် လုပ်ချင်လုပ်နိုင် တယ်ဟု ပါးစပ်က ပြောမထွက်။

www.burmeseclassic.com

ပျိုခေတ် သေချာမသိခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်လား။

“ဟို အဲဒီလူက ဘယ်လိုမျိုးလဲ ပျိုခေတ် မှတ်မိလား”

“အင်း အရပ်မနီမမြင့်၊ နည်းနည်းပြည့်ပြည့်တောင့်တောင့် မျက်နှာက ပိုင်းတာလား၊ လေးထောင့်ဆန်ချင်တာလား မသိဘူး။ စပိုရှပ် အနီစင်းနဲ့ သိပ်ထူးထူးခြားခြားကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွက်ကြမ်းရေကျ ကြည့်ကောင်းရုံလောကပါပဲ။ ဪ နှုတ်ခမ်းက မျက်နှာနဲ့မလိုက် နည်းနည်းသေးတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အဲဒီပါးစပ်ပေါက်သေးတာလေးကြောင့် ကိုကိုလို့ ထင်မိသွားတာ”

ပျိုခေတ် ပြောနေသလိုဆိုရင် ကိုကို ဖြစ်နိုင်တာ ရာခိုင်နှုန်း ပြည့် သေချာနေသည်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်သာဆိုလျှင် ကိုကို ဒီလိုနေမှာ မဟုတ်။

ပျိုခေတ်ကို နှုတ်ဆက် ရောနှောမည်။ စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ပြော ယောင်းတာမျိုးလည်း လုပ်နိုင်သည်။

ပြီးတော့ သူ ကြိမ်းဝါးထားသလို ငယ်ငယ်ကလက်ထင်ပေးတာ မို့ ကတိစကားတွေ ရှိခဲ့တာကို အကျပ်ကိုင်နိုင်၏။

ကိုကိုက ပျိုခေတ်အကြောင်း အရမ်းသိချင်နေတာပဲ မဟုတ် လား။

တကယ်ပဲ ကိုကို မဟုတ်လို့လား။ ရင်တွေမောတာ သက်ပြင်း တောင် ၀၀ မရှူနိုင်။

“ဟယ် ခန့် သက်ပြင်းတွေတောင် ချလို့ပါလား။ ဘာတွေ

စိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဒီကိစ္စက ခန့်နဲ့မဆိုင်ဘူးနော်၊ အင်တာဗျူးအတွက် ပဲ မိတ်ကပ်လိမ်းပေးတော့၊ ညနေ သုံးနာရီ ချိန်းထားတာ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက် က သတင်းထောက်လေးတွေ လာတော့မယ်”

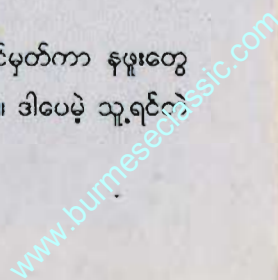
“ဪ အင်း လိမ်း လိမ်းပါမယ်၊ အထူမလိမ်းဘူးမဟုတ်လား ဟင်၊ ကာလာလည်း သိပ်မခြယ်တော့ဘူးနော်”

“အင်း လိမ်းတာကတော့ အဲလို မလိမ်းပါဘူး၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဦး မှာဆိုတော့ အဝတ်အစား သုံးစုံအတွက် အဆင်ပြေတဲ့ မိတ်ကပ်အရောင် ပြောင်းလိမ်းချင်တယ်”

“အဲဒါက ခန့်တာဝန်ထားပါ၊ ခန့် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ပျိုခေတ် အရမ်းတောက်ပပြီး လှသွားစေရမယ်”

အာမခံလိုက်ရပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့လိမ်းခြယ်သည့်အခါ မှာတော့ ပျိုခေတ် မျက်နှာလေးကို ထိတွေ့နေရသော လက်ချောင်းတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လို့ ထိထိမိမိ မရှိချေ။ မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ ရဲ့ မျက်နှာပေါင်းများစွာကို အမျိုးမျိုး လှပအောင် ထိတွေ့လိမ်းခြယ် ပေးဖူးသော်လည်း ရင်တလှုပ်လှုပ် ခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်လာသော ခံစားမှုများ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးချေ။ အကဲပိုသော မိန်းကလေးတွေက ကန့်ကလျ သူ့အပြုအမူတွေကို အသည်းယားပြီး ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၊ ပါးဖျစ်နားဖျစ် လှုပ်တတ်တာတွေတောင် ရှိသည်။

တချို့ဆို မိန်းကလေး အချင်းချင်း ထင်မှတ်ကာ နဖူးတွေ ပါးပြင်တွေကို ရှုတ်ခနဲ နမ်းမွှေးသွားတတ်သေး၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်လဲ

တစ်ခါမှတောင် မရိုးမသား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်ဘူးခဲ။
အခုတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေက ပူနွေးရှိန်းမြ
လို့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေက အေးစက်ကာ ရင်ဘတ်နှင့်နဖူးက ချွေးတွေ
ပြန်နေသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ မြင်တွေ့နေရသည့် ဝင်းဖန့်ဖန့်
ပျိုခေတ်လည်တိုင်ကြောကြောလေးဆီမှ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော စိမ်းမြမြ
သွေးကြောမျှင်လေးတွေကို ကြည့်မဝစွာရှိရင်း ရင်ခုန်နှုန်း မြန်နေသည်။

ဝင်းဝါနဖတ်နေသော မျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်နေရ
တာ မဝံ့မရဲ ရှိလှသော်လည်း လက်ချောင်းတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်စိတ်
မရှိ။

နှင်းဆီဝံ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပုံဖော်ကာလာတင်ပေးရချိန်မှာ
သူ့သွေးတွေ တဖျဉ်းဖျဉ်း ဆူဝေကာ ဆန္ဒဆိုးတို့ ရုန်းကြွလာသည်။

ထိုနှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ထိကပ်နမ်းရှိုက်ပစ်ချင်တာ ဘယ်လို
လုပ်ရမည်လဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမစိတ် မပျောက်သေးဘူးလို့ ထင်ထား
ပေမယ့် ယောက်ျားလေး အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားလို့ ယောက်ျား
ဇာတ်ပြနေတာများလား။

ဟင့်အင်း အောက်တန်းကျသည့် အတွေးများမဟုတ်တာ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။ ဒါဆို ပျိုခေတ်ကို ယောက်ျားပီပီသသ ချစ်မိနေတာ
ပဲပေါ့။

ထွေးပွေ့ယုယုချင်တာ၊ မြတ်နိုးကြင်နာချင်တာ။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ပေါ့။

ဟား ဒါဆို တည်မြဲခန့် ယောက်ျားဖြစ်ပြီပေါ့။

ပြောင်းလဲလာသော စိတ်ကြောင့် ယောင်ရမ်းကာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်တောင် ပြန်ဝံ့ကြည့်မိသည်။

“ခန့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မိတ်ကပ်လိမ်းတာ အဲလောက်တောင်
ကြာရသလား၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်ဝံ့ကြည့်ပြီး ရွစ် ရွစ်ဖြစ်လို့ ဘာလဲ
ဘယ်နေရာမှာ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်လို့လဲ”

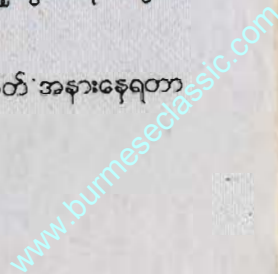
“ဟမ် မ မကိုက်ပါဘူး ပျိုခေတ်ရဲ့၊ ဟိုလေ ယောက်ျားအဝတ်
အစားကြီးနဲ့ မိတ်ကပ်လိမ်းနေရတာ သက်တောင့်သက်သာ မရှိလို့ပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း အပေါ်အကျီတွေချွတ်ပြီး စွပ်ကျယ်လေးနဲ့
လိမ်းပေါ့ ခန့်ရဲ့ ကြည့်ပါဦး မျက်နှာမှာလည်း ချွေးတွေသီးလို့ အဲကွန်းခန်း
ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခန့်”

“ဟို ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ပျိုခေတ်ရယ်၊ လိမ်းလို့လည်း
ပြီးပါပြီ၊ ပျိုခေတ် အဝတ်အစားလဲပြီးရင် အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့တော့
နော်၊ သတင်းသမားတွေကို ခြံထဲကနေ ခန့် စောင့်နေလိုက်မယ်နော်”

ဇွတ်ပြောကာ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့က
အိမ်မှာ အင်တာဗျူးကိုစွဲပြီးလျှင် ညနေပိုင်း ညွှန်ခံပွဲတစ်ခုအတွက်
မိတ်ကပ်လိမ်းပေးရဦးမှာမို့ ခန့်ပြန်လို့ မဖြစ်သေး။

အသည်းငယ်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘဲ ပျိုခေတ် အနားနေရတာ

ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေရတာတော့ အံ့ဩစရာ။

လှေကားထစ်တွေကနေ ပြေးဆင်းလာပြီး ဧည့်ခန်းထဲက အဖြတ်မှာတော့

“တည်မြဲခန့် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီမှာ လာထိုင်စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးထင်ကျော်က လှမ်းခေါ်သည်ဖို့ ဆိုဖာခုံလေးမှာ ရိုကျိုးစွာ ဝင်ထိုင်ရသည်။ ဒေါ်ယမင်းယျို အပြုံးက နုပျိုပေမယ့် ဦးထင်ကျော် အပြုံးက ရင့်ရော်လှသည်။

“မင်းက ပြန်ခါစက ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဒီမိုင်းပြောင်းနေပါလား။ သမီးက ပြောင်းလဲပေးတာလားကွ”

“ရှင် အဲ ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ပျိုခေတ်က မိန်းမလို မနေရဘူးဆိုလိုပါ”

“အေး ယောက်ျားက ယောက်ျား၊ မိန်းမက မိန်းမပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုဖို့ စဉ်းစားထား ရင်တော့ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်ကြီးပွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အိုတော် ဘာလို့ မတိုးတက် မကြီးပွားရမှာလဲ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်နေကြတာ ရှင် မတွေ့ဘူးလား။ သူများကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး မပြောပါနဲ့”

“ငါပြောတာက ဒီအလုပ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မလိုက် ဖက်ဘူး ပြောတာ၊ အရင်လို မစိုမခြောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ရှင့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်နေရာ ပေးလိုက်ပေါ့။ မိတ်ဆွေရင်းတွေ သူတို့အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကူညီသင့်ပါတယ်”

“အလုပ်ခန့်ရအောင် သူက ဘွဲ့ရလို့လား။ ဘာအောင်လက်မှတ် ပြုစရာရှိလို့လဲ၊ အရည်အချင်း မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ အလုပ်မရနိုင်ဘူး”

ဦးထင်ကျော် စကားကြောင့် ခန့်ကို ဒေါ်ယမင်းယျို အားနာစွာ ပြောနေသည်။ ခန့်ကတော့ သိမ်ငယ်မှုတွေအပြည့်နှင့်ပါ။ တကယ်လည်း ဦးထင်ကျော် ပြောတာတွေက မှန်နေတာပဲ။

ဒါကို အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသော ပျိုခေတ်လည်း ကြားသိ ဟန်တူသည်။ ခန့်အနားကို လာရပ်ပြီး

“ခန့် လာလေ၊ သတင်းသမားတွေ လာနေပြီ၊ အလှတတ်ပုံ အတွက် အောက်ဒိုးရိုက်ဦးမှာဆိုတော့ ခြံထဲက လိုကေးရှင်းက ကောင်းတယ်”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

ခြံထဲမှာက ရေတံခွန်အတုတွေ၊ ပန်းပင်တွေနှင့် တကယ် ပန်းချီကားချပ်သဖွယ် သရုပ်ပေါ်လှပလွန်းသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာ ပြည့်စုံ လာတော့လည်း ဘယ်အရာမဆို ဖန်တီးလို့ရနေပြီပေါ့။

ဓာတ်ပုံရိုက် အင်တာဗျူးနှင့် အချိန်တွေကုန်သွားတော့ ပျို ခေတ် အတော်လေး ပင်ပန်းသွားဟန်တူသည်။

အားလုံးပြန်သွားမှ အိမ်အကူ အဒေါ်ကြီးကို ပျိုခေတ်က အအေးနှစ်ခွက် လာပေးဖို့ပြောလိုက်သည်။

ခြံထဲက အလှသစ်သားထိုင်ခုံလေးတွေမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ပျိုခေတ် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချကာ

“ခန့် ဘွဲ့မရနိုင်တော့ပေမယ့် အောင်လက်မှတ်တွေ တစ်ချို့ တစ်ခု ရအောင်ယူရမယ်”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဂုဏ်ရှိအောင်ပေါ့ ခန့်ရယ်၊ ပြီးတော့ အဲလို အောင်လက်မှတ် တွေရှိမှ ရာထူးကြီးကြီး နေရာကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မြင်နိုင်မှာပေါ့”

“ရပါတယ် ပျိုခေတ်ရယ်၊ ခန့်ဘဝနဲ့ခန့် ဒီအတိုင်းလေးနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ခန့် အများကြီး မျှော်လင့်မထားပါဘူး”

“ဟင်အင်း ခန့် သင်တန်းတွေ မှန်သမျှ တက်ရမယ်၊ မန်နေဂျာ စာရင်းကိုင်၊ ကွန်ပျူတာ၊ စပိကင်၊ အီလက်ထရွန်းနစ်သင်တန်းဆင်း အောင်လက်မှတ်ရသမျှ အကုန်တက်ပြီး လူရာဝင်အောင် လုပ်ရမယ် ခန့်၊ သူများ အထင်သေးခံရတဲ့ဘဝမှာ ခန့်ကို မနေစေချင်ဘူး၊ အထူး သဖြင့် ဖေဖေ အထင်ကြီးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ပျိုခေတ်”

“ဟို”

ပျိုခေတ် စကားမဆက်ဘဲ ခေါင်းလေး ဝှံ့ကာ ခန့်ဆီက အကြည့် လှဲ့၏။ ခဏနေမှ ခပ်လှဲ့လှဲ့ ခေါင်းမော့လာကာ

“ဖေဖေက ဟိုတစ်ချိန်က ခန့်တို့အဘွားကို မှီခိုခဲ့ရတဲ့အတိတ် ကို မေ့နေတာ၊ ပျိုခေတ် မကြိုက်ဘူး၊ ခန့်တို့ကို အထင်သေးနေတာ လည်း ပျိုခေတ် မကြိုက်ဘူး၊ သင်တန်းတွေတက်ဖို့ နောက်ဆံမတင်းပါ နဲ့ ခန့်၊ ကုန်ကျစရိတ်ငွေတွေက ပျိုခေတ် ရှာထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေတွေပါ၊ ပျိုခေတ်ဆီမှာလည်း အချိန်ပြည့် ခန့် အလုပ်လုပ်စရာရှိနေတာမှ မဟုတ် တာ၊ ပျိုခေတ် ပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဆိုတာ ဆင်ခြေပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပျိုခေတ် ပြောတာကိုပဲ နားထောင်ပါ၊ ကိုကိုလိုမျိုး ခန့် မလုပ်ချင်တာကို အနိုင်ကျင့်ပြီး အတင်းအကျပ် လုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပျိုခေတ် က ခန့်ကို ဖြစ်စေချင်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ပျိုခေတ်ရယ်၊ ပျိုခေတ် ကျေးဇူးတွေကို ခန့် ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“အဲလိုမှပေါ့၊ ခန့်က အရမ်းလိမ္မာတယ်၊ ကဲ ဧည့်ခံပွဲသွားဖို့ အဝတ်အစားနဲ့ လိုက်တဲ့ မိတ်ကပ်အရောင် ပြောင်းပေးဦး၊ အရမ်းနောက် ကျနေရင် ကြီးကျယ်တယ်လို့ ဝေဖန်ခံနေရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

ပျိုခေတ် မျက်နှာလေး ပြုံးလာအောင် ခန့် စနောက်လိုက်သည်။ ပျိုခေတ်က အအေးခွက်ကို မော့သောက်ရင်း မျက်စောင်းဝေဝေ ထိုး၏။ အဖျားရှုပ်ထိစေမယ့် ခန့် နှလုံးသားက ဖျပ်ဖျပ်ခါသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

လှိုင်းပုတ်သည့်ဒဏ်၊ မုန်တိုင်းရိုက်သည့်ဒဏ်၊ မိုးသီးမိုးပေါက် ကြေကျ
သည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပေမယ့် ပျိုခေတ် မျက်စောင်းနုကိုတော့ ခံနိုင်ရည်
မရှိပါလား။

နလုံးသားက အတွေ့အကြုံမရှိ နုနယ်လွန်း၍ပဲလား မသိ။
ပူဇွေးရှိန်းမြဲ နင့်သီးကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရင်ခွင်မှာ မလွတ်တမ်း ဖက်
တွယ်ထားချင်သည့် တပ်မက်စိတ်တွေဖြင့်...။

အခန်း (၂၁)

“ဟင်”

တည်ကြည်ခန့် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မယုံချင်။

ပျိုခေတ် ကားပေါ်မှာ ဘာကြောင့် တည်မြဲခန့် ပါလာတာလဲ။

လယ်ကတည်းက ပျိုခေတ်အကြောင်းကို စုံစမ်းနေခဲ့တာ။ ဂျာနယ်တွေ
ကြည့်တော့ နိုင်ငံခြားက အနုပညာတွေ သင်ယူလာသော ကြော်ငြာ
ကံဒယ် မင်းသမီးလေး ပျိုခေတ်က အိမ်လိပ်စာနှင့် အိမ်ဖုန်းနံပါတ်
လေးကိုပါ ဆက်သွယ်ရန်အတွက် ထည့်ပေးထားသည်။

သူက အကြံအစည်ဖြင့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပုံစံချိုးကာ
အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းဆက်ပြီး အဆက်အသွယ် ယူလိုက်တော့ ဧည့်ခံ
ကံဒယ်မှာ တွေ့နိုင်ပါသည်တဲ့။ ဒါကြောင့်လို့ လိပ်စာပေးလိုက်သည့်အတိုင်း
ဖုန်းနံပါတ်လုပ်သည့် ဟိုတယ်ရှေ့ကနေ လာစောင့်နေတာပါ။

အစက ပျိုခေတ် ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာသောသူကို ယောက်ျား
လေး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟုတောင် ထင်နေတာ။

ယောက်ျားလေး အဝတ်အစားဖြင့် ခန့်ညားနေသော ခန့်ကို
လုံးဝမမှတ်မိ။ နောက်မှ ကားဖြည်းဖြည်းလေး ပါကင်ထိုးနေသည့်အချိန်
မှာ အံ့ဩတကြီး သေချာသွားခဲ့တာ။

ဘယ်လိုက ဘယ်လို့...။

“တောက်”

တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း မကျေနပ်ချက်တို့ စုဝေး
ရောက်ရှိလာကာ ခန့်ကို ပြေးထိုးချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။ ဒီဘက်
က ပျိုခေတ်နဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုပါလာတာလဲ။

ပျိုခေတ် မြန်မာပြည် ရောက်တာ သူတောင်ဒီနေ့မှ တိတ်ကျကျ
သိခဲ့တာ။

မိန်းမ အဝတ်အစားတွေတောင် ကိုယ်ပေါ်မှာ မရှိတော့ပါလား။
ဒါကရော ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

“ဟား”

သူ အတွေးတွေနှင့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ယောက်ယက်ခတ်နေ
မှာ ပျိုခေတ်နဲ့ခန့် ဟိုတယ်ထဲဝင်သွားကြသည်။ ဟိုတယ်ထဲ လိုက်ပါ
သွားလို့တော့မဖြစ်။

ဒီလို ဒေါသမျိုးနှင့် ကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်လျှင် ပွဲပျက်ပေလိ
မည်။ ဧည့်ခံပွဲက အလွန်ဆုံးကြာ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီပေါ့။

ပျိုခေတ်ကားနံပါတ်နှင့် အရောင်ကိုမှတ်ပြီး ဟိုတယ်အပြင်ဘက်
မှာ ပေကပ်ကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ စောင့်နေဆဲ
မှာရိပ်ကလောက်အတွင်းမှာပင် ပျိုခေတ်ကားလေး ပြန်ထွက်လာသည်။
မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် ကားရှေ့တိုးထွက်လိုက်၏။

“ကို”

“ဟင် ကိုကို”

ခန့် ထိတ်လန့်တကြား လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတော့ ပျိုခေတ်
ကားရှေ့ကို အာရုံစိုက်နေရာမှ ခန့်ဘက်လှည့်လိုက်၏။

“ကိုကို ဟုတ်လား၊ တည်ကြည်ခန့်လို့ ပြောလိုက်တာလား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ
လည်းမသိဘူး၊ ပျိုခေတ်ကားမုန်းသိလို့ ရှေ့ကနေ တားနေတာ”

“သိချင်လည်း သိမှာပေါ့၊ ဇန့်လယ်က အောက်တန်းကျကျ
ကားတိုက်ခံပြီး ငွေတောင်းသွားတာ သူပဲ အခုလည်း ပျိုခေတ်မုန်းသိလို့
သက်သက်မဲ့ အကြံအစေ့ ထပ်လုပ်တာလား မသိဘူး”

ပျိုခေတ်တို့ ကားအောက်မဆင်းဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် စကား
ပြောနေကြတော့ တည်ကြည်ခန့် ကားနားရောက်လာသည်။

“ပျိုခေတ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နေ့လယ်ကလို ငလျှင်ကြေးလိုချင်လို့ ကားရှေ့
မှတ်ပြေးပြန်ပြီလား၊ ဒီတစ်ခါ ဟန်ဆောင်ပြီး နှစ်ပတ်သုံးပတ် လည်မ
ပျားပါလား ကိုကိုရဲ့”

“ဟင် မင်းဘာပြောတာလဲ၊ အဲဒါ ကိုကို တမင်တကာ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတာ၊ အခုမှ သူငယ်ချင်းတွေက မင်းကို တိုက်မိတဲ့ကားက မော်ဒယ်မင်းသမီး ပျိုခေတ်လို ပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုကို ပျိုခေတ် ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး စုံစမ်းလိုက်ရှာနေတာ”

“ဪ ယုံအောင်ပြောတော့လည်း ယုံရတော့မှာပေါ့၊ အခု ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟား အနှစ်နှစ်အလလ ကွဲကွာနေရာက ပြန်တွေ့တာလည်း သူစိမ်းဆန်လွန်းပါလား ပျိုခေတ်ရယ်၊ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုကိုကို အရင်ဆုံး လာရှာမယ်ထင်တာ၊ ခန့်နဲ့က ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ပျို ခေတ်ကားပေါ် ရောက်နေတာလဲ၊ ကိုကိုရော ပျိုခေတ်ကားပေါ် လိုက်လို့ မရဘူးလား”

မျက်လုံးအကြည့်နှင့် လေသံက နူးညံ့ခင်းမရှိပါ။ ခန့်ကို ကြည့် သော အကြည့်တွေက ပို၍ကြမ်းရှုနေကာ တစ်ခုခုကို ပေါက်ကွဲပစ်ချင် နေသည့် အနေအထားမျိုး ရှိနေသည်။

ဒါကို သဘောပေါက်နေသော ခန့်က မျက်နှာကြီးငုံ့လျှိုးကာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေမိသည်။ ပျိုခေတ်ကလည်း ခန့် ခံစားမှုကို နားလည် နေပြီး တည်ကြည်ခန့်ကို အားနာမနေနိုင်တော့။

“နောက်ကြုံမှပေါ့ ကိုကို၊ အခု ပျိုခေတ်တို့ အလုပ်ကိစ္စလေး ရှိနေသေးလို့ပါ၊ သွားမယ်နော် တာတာ”

ကားကို ဆောင့်ခနဲ မောင်းထွက်လိုက်သည့်အတွက် ကားနား

ကပ်နေသော ကိုကို ယိုင်နဲ့လဲပြီမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမတို့ ကား လေး အဝေးကိုရောက်သွားသည်အထိ မကျေမချမ်းလိုက်ကြည့်နေသော ကိုကိုမျက်ဝန်း ပြူးပြူးကြီးတွေကို ကားဘက်(ခါ)မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်တွေ့ နေရသည်။ ပျိုခေတ် မခိုးမခန့် ပြီးရင်း ခန့်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခန့်က ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။

“ခန့် ကိုကိုကို ကြောက်နေတာလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဘာလို့ စကားလုံးတွေထပ်ပြီး အသံတွေ တုန်နေတာလဲ၊ ခန့်ယောကျ်ား မဖြစ်သေးဘူးလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိသေးဘူးလား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိသေးဘူး လား”

မေးခွန်းတွေ ထပ်နေပေမယ့် ပျိုခေတ် အသံက မာကျောခက် ထန်နေသည်။ ခန့်သာ မပြတ်သားလျှင် ပျိုခေတ် ဒီထက်ပိုပြီး ပေါက်ကွဲ နိုင်၏။

ခန့် ဘာအဖြေမှမပေးတော့ ကားကို လမ်းဘေးမှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒီလို တွေဝေတာ မပြတ်သားတာ၊ သတ္တိမရှိတာ မိန်းမစိတ် မကုန်သေးလို့ပဲ ခန့်၊ ဒါဆို ပျိုခေတ် ဖြစ်စေချင်တာတွေက အလကား ပေါ့”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ပျိုခေတ်ရယ်၊ ကိုကိုက”

“ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်နေလို့ သည်းခံနေတာပါလို့ ဆင်ခြေပေး
ဦးမလို့လား။ ကိုကိုက ခန့်အပေါ် ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းနေလို့လဲ။
ခန့်ကပဲ အနစ်နာခံနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား။ တစ်သက်လုံး အမြဲတမ်း၊
ဒီလိုနေသွားဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတာလား ခန့်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခန့်မှာလည်း မာနရှိပါတယ်။ သည်းခံတယ်ဆို
တာလည်း အတိုင်းအတာနဲ့ပေါ့။ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေ ပြန်မမျှော်လင့်ပါ
ဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာ ကိုကို နားလည်ပေးရင် ကျေနပ်ပြီ”

“ပေးမှာပါ စိတ်ချ။ ဝေဒနာတွေလေ။ ကိုကိုအကြောင်း ခန့်
က ပိုသိမှာပေါ့။ အရင်က ပေးဆပ်ခဲ့တာတွေ ပြန်မမျှော်လင့်ဘူးဆိုရင်
တောင် ခန့် အနာဂတ်အတွက် အရှုံးမပေးဆိုတဲ့စိတ်တော့ အခိုင်အမာ
ဆုံးဖြတ်ထားသင့်တယ်။ အဲလိုမှ မလုပ်ရင် ခန့်ဘဝ ဒီထက်ပိုပြီး နစ်နွမ်းနိုး
ရှိတော့တယ်။ ဘယ်လိုလဲ ခန့်။ ဒီလိုပဲနေမှာလား”

ကားစတီယာရင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ပျိုခေတ် အံ့ကြိတ်
ကာ မေးသည်။ ဒေါသရဲ့နောက်မှာ ရှိုက်သံနှောလာတာမို့ ခန့် ခေါင်း
ဆတ်ခနဲ ထောင်သွားသည်။

“ပျို ပျိုခေတ် မျက်ရည်တွေကျလို့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒေါသဖြစ်နေတာလေ မသိဘူးလား။ ခန့် သွေးနည်းလွန်းတာ
ကို အားမရဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါ ခန့်ရဲ့အားနည်းချက်ပါ ပျိုခေတ်ရယ်။ ပျိုခေတ် အဲလို
ကြီး မခံစားပါနဲ့။ ခန့်ကို အားပေးနေတာနဲ့ ပျိုခေတ် ပင်ပန်းနေရတာ

ခန့်တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“အဲလို စေတနာရှိရင် ပျိုခေတ် အားပေးမှုတွေကို ကျကျနပ်
နပ် လက်ခံပြီး တုံ့ပြန်တိုက်ခတ်ဆင်ရမှာပေါ့ ခန့်ရဲ့။ ပျိုခေတ်က ခန့်တက်က
နာကျင်နေတာ မခံစားနိုင်ဖြစ်နေတာ သိလား”

“ကဲ ကဲပါ သိပါပြီ ပျိုခေတ်ရယ်။ ပျိုခေတ်ဘက်က ဒီလို
အားပေးမှုတွေကြောင့် ခန့် တကယ်လည်း အားရှိပါတယ်။ မျက်ရည်တွေ
မကျခဲ့တော့နော်။ ခန့် သုတ်ပေးမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနော်”

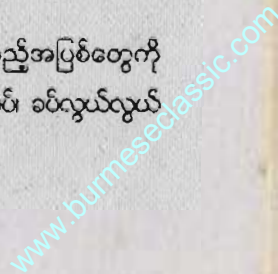
ခန့်က ပျိုခေတ်မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးကို
ဖွဖွရွရွလေး တို့ထိသုတ်ပေးလာသည်။ ရင်က ဖိုလှိုက်လာကာ ခန့်
ပခုံးလေးပေါ် ခေါင်းတင်မှေးမှီချင်လာ၏။ လုံခြုံမှုတွေ အပြည့်နှင့် သူမ
အပေါ်လည်း နွေးထွေးယုယ ကြင်နာစေချင်သည်။

အပြန်အလှန် နားလည်နှစ်သိမ့်ရင်းနှင့် သီးသန့်ကမ္ဘာငယ်လေး
တစ်ခု တည်ဆောက်ကြည့်ချင်၏။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ဘာကြောင့် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်မှုတွေ
ပြောင်းလဲသွားတာလည်း နားမလည်နိုင်။

ငယ်ငယ်က သူမ ကမ္ဘာထဲမှာ တည်မြဲခန့် ဆိုသော မိန်းမ
လျာလေး မရှိပါ။ ကိုကိုမှ ကိုကို။ အနားမှာမရှိလျှင်တောင် မနေတက်
ခဲ့တာ။ ခွဲခွာရတော့လည်း ရူးမတတ်။

အခုတော့ ခန့်အပေါ် ကိုကို ကျူးလွန်သည့်အပြစ်တွေကို
မှန်းတီးပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခင်လွယ်လွယ် လက်ထပ် ခင်လွယ်လွယ်

ဥပေက္ခာပြုနိုင်သော ကိုကိုစိတ်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားခဲ့သည်။

ဟင်္ဒအင်း ဒီစိတ်က အခုမှမဟုတ်။

နိုင်ငံခြားမသွားခင် ခန့်ပေးချင်သော ခန့်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားလေးကို ကိုကိုက သူ့ဆွဲထားသည့် သူ့ရဲ့အမှတ်တရလက်ဆောင်ပါလို့ ပြောခဲ့စဉ်ကတည်းက ဘာကြောင့်လိမ်ညာခဲ့တာလဲ။ သူများဟာကို ဘာလို့ ကိုယ့်ဟာလုပ်ချင်တာလဲ။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိုကိုဆန္ဒအတိုင်း ယူသွားခဲ့ရပေမယ့် ခန့်ရဲ့ သိမ်ငယ်မှုတွေ၊ အထီးကျန်မှုတွေ ထင်ဟပ်သိသာနေသော ပန်းချီပုံလေးကို တမြေ့မြေ့ သနားကရုဏာတွေဖြစ်ရင်း ဒီနေ့အချိန်ထိ သိမ်းထားခဲ့တာ။ ဒါကို ခန့် သိပါလေစ။

“ဟင် ဒါ ဘာလဲ ပျိုခေတ်”

သူမ သွားလေရာ အမြဲပါသော ပန်းချီစာရွက်လေးကို ခန့်ရှေ့ထုတ်ပြတော့ ခန့် ဘာမှန်းမသိ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ပျိုခေတ်က ဖြန့်ပြလိုက်တော့

“ဒါ ပျိုခေတ် နိုင်ငံခြားသွားခါနီးတုန်းက ကိုကို အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးလိုက်တာ၊ ဒါ ဘယ်သူ့ဥစ္စာလဲဆိုတာ ပျိုခေတ်သိတယ်၊ မှန်ဘောင်နဲ့ချိတ်ဆွဲထားရင် အမြဲတမ်း ကြည့်လို့မရမှာစိုးလို့ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ပျိုခေတ် သွားလေရာ ယူသွားခဲ့တာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မြန်မာပြည်ကြီးကို လွမ်းလို့၊ ဒါလေးကို ထုတ်

ကြည့်မိတိုင်း ကိုကိုက ပျိုခေတ်ရဲ့အဝေးဆုံးကို ရောက်သွားပြီး ခန့်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အနီးဆုံးကို ရောက်လာတယ်။ ဘာလို့များ ခန့်ကို အထီးကျန်စေခဲ့တာလည်းလို့ နောင်တလည်း ရမိတယ် ခန့်၊ ငယ်ငယ်က ကိုကိုစကားတွေကိုပဲ ယုံကြည်ပြီး ခန့်ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာတွေ နားမလည်ခဲ့ပေမယ့် သိတတ်လာတဲ့အချိန်မှာ ခန့်ကို အရမ်းသနားတယ်၊ ကိုယ်ချင်းဇာတယ်၊ နှစ်သိမ့်အားပေးချင်တယ်”

“ပျိုခေတ်ရယ်”

ဆိုနစ်မှုတွေဖြင့် ပျိုခေတ် လက်အစုံကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ရင်း ခန့် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။ ပျိုခေတ်ဆီက သံယောဇဉ်အတိုင်းအစကို အပြည့်အဝ သိနေရပြီပဲ။ ခန့်လည်း လွယ်အိတ်ထဲက ပန်းချီစာရွက်လေးကို ထုတ်လိုက်ကာ ပျိုခေတ်မျက်နှာရှေ့မှာ ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ပျိုခေတ်သွားတဲ့နေ့က လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်ပို့ချင်တာ ကိုကိုက မခေါ်ဘူးလေ၊ လိုက်စရာမလိုဘူးလို့ ငေါက်ငမ်းပြီး ထားခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် ပျိုခေတ် လေယာဉ်ပေါ် တက်သွားတာကို တာ့တာပြနေတဲ့ ပုံလေးမှန်းပြီး ဆွဲထားခဲ့တာပါ”

“ဟင် ခန့်ရယ်”

တာ့တာပြနေသည့် ခန့်ရဲ့မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတောင် ပါနေပါသေးလား။ ခန့် ထိုအချိန်က ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေခဲ့သည်ပေါ့။

“ခန့်”

“ပျို ပျိုခေတ်”

ဘယ်အရာမှ ချင့်ချိန်ကရုဏ်ာဖို့ သတ်မရတော့ဘဲ ခန့် ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ကာ ငိုရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

နှလုံးသားက စီးမျောပျော်ဝင် ခံစားမိလာသည့်ဆန္ဒတွေကို မထိန်းချုပ်ချင်တော့။

ခန့်ရဲ့တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အရူးအမူး ပြန်လည်ဖက်တွယ်လာမှု ကိုလည်း မရုန်းဖယ်ချင်တော့။

နှလုံးသားချင်း နားလည်နေကြပြီပဲ။

ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့လိုသေးလား။

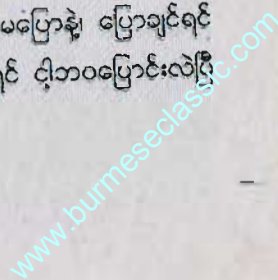
အခန်း (၂၂)

“လိုတယ်ကွ လိုတယ်၊ ပျိုခေတ် မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာ ငါ ဒီနေ့မှ သိရတယ်၊ မင်းကတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက သိနေပြီး ဘယ်လိုတွေ ဖတ်သက်နေတာလဲ အခု ဒီပြောင်းလဲမှုတွေကရော ဘာလဲ ဘယ်သူကြောင့်လဲ”

အိမ်အဝင်ဝကတည်းက ကိုကို ပေါက်ကွဲနေတာ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရ။ ရင်မဆိုင်ချင်လို့လည်း မရတော့တာမို့ ကိုကိုမျှက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ကျွန်တော် ပြောင်းလဲတာပါ ကိုကို၊ ပျိုခေတ် နဲ့ဆုံတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ ကိုကိုကို ပြောပြဖို့ရော ကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ တွေ့ချိန်ရှိလို့လဲ”

“ဟိတ်ကောင် စကားကို ကတ်သတ်မပြောနဲ့၊ ပြောချင်ရင် ပြောလို့ရတာပဲကွ၊ ငါက ပျိုခေတ်ရောက်လာရင် ငါ့ဘဝပြောင်းလဲပြီ”

ပြောလို့ မင်း မနာလိုဖြစ်ပြီး တမင်တကာ မပြောဘဲ နေတာမဟုတ်လား။”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရ၊ ကိုကို ထင်ရာစွတ်ပြောမနေနဲ့”

“ဒါဆို ငါ့မကောင်းကြောင်းတွေ ပြောထားလို့ ပျိုခေတ်က ငါ့ကို သူ့စိမ်းဆန်ဆန် ဆက်ဆံသွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း အောက်တန်းကျ လှချည်လား တည်မြဲခန့် ဟင်၊ မင်းသာ ဘာမှပြောမထားရင် ပျိုခေတ် အဲလို နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဝမ်းသာအားရ ဖက်လှဲတကင်း ယူယူငှာငှာ ဆက်ဆံမှာကွ သိရဲ့လား။ မင်းကွာ တည်မြဲခန့် အခြောက်ပုံစံကနေ ဒီအချိုးပြောင်းပြီး ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ငါ လက်သီးအကြောင်း မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။”

“မငြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ကိုကို ကျွန်တော် ဘာအမှားမှ လုပ်မထား ပါဘူး။ ကိုကိုဘက်က လမ်းမှန်နေရင် ကျွန်တော် မလေးမစား လုပ်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး။”

“ဘာကွ မင်း ဘယ်ချိန်တုန်းက ငါ့ကို ခံပြောဖူးလို့လဲ၊ အခု ဒေသောက်ချိုး ချိုးဖို့ ဘယ်သူသင်ပေးလိုက်တာလဲ၊ မင်းလုပ်စာ စားနေ တယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို မျက်နှာမော်ကြည့် သည်းခံနေမယ့်ကောင်လို့ ထင်နေ လား။ တည်ကြည်ခန့်ကွ သတိမေ့ရင် မှတ်ထား။”

“မှန်း”

“ခွမ်း”

အမှတ်တမဲ့ ပြေးဝင်လာသော လျှပ်စီးလက်သလို လက်သီး ချက်ကြောင့် တည်မြဲခန့် ဆက်တိုက်ထောင့်မှာ ပစ်လဲသွားသည်။ အရင်လို

ထိုင်ငိုနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တည်မြဲခန့် ပြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

တည်ကြည်ခန့်ကိုလည်း စိမ်းနေအောင် ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့် လိုက်ကာ

“သည်းခံတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာရှိတယ် ကိုကို အားမတန် လို့ မာန်လျော့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့”

“ဟိတ်ကောင် အစ်ကို တစ်ယောက်လို့ သဘောမထားနဲ့ကွာ၊ မင်းကိုလည်း ငါ့ညီလို့ မအောက်မေ့ဘူး။ မင်းက အခြောက်မက အခြောက်မပဲ၊ အဲဒီအဝတ်အစားတွေဝတ်လို့ မင်းက ငါ့ကို ခံပြောရဲနေတာ အခုရွတ်၊ ရွတ်စမ်း”

“ဟာ ကိုကို မလုပ်နဲ့နော်၊ မလုပ်နဲ့”

“အေး မင်းကိုယ်ပေါ်ကဟာတွေ မရွတ်ချင်ရင် မင်း ဗီရိုထဲက ဟာတွေ အကုန်လုံး ငါ ယူမယ်၊ မင်းဝတ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ကိုကို”

တည်ကြည်ခန့်က ခန့်ကို တွန်းထိုးကာ ဗီရိုထဲက ပျိုခေတ် ဝယ်ပေးထားသမျှ ယောက်ျားလေး အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ အကုန် ဖွဲ့ယူနေသည်။

“ကိုကို မယူရဘူးနော်၊ အဲဒါတွေ မယူရဘူး။ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူး ကိုကို”

“ဟိတ်ကောင် အခြောက်မ ဖယ်ဆို ဖယ်စမ်း၊ ဒါတွေက မင်းလိုကောင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

နှစ်ယောက်သား ဆွဲရုန်းနေတာနှင့် အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေ ကြေမှု
လုံးထွေးနေသည်။ ဒီတစ်ခါ ခန့် အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။

ပျိုခေတ် တန်ဖိုးထားပြီး ပေးထားတာတွေမို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်။
လူက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မနေဘူးတာမို့ ကိုကိုလက်ထဲက ပြန်ဆွဲနေ
ရတာ စော့ချွေးတောင် ပြန်လာသည်။

ပျိုခေတ်ပေးထားတာလေး ပါသွားမှာစိုး၍ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်
မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာ၏။

ဒါပေမဲ့ ရိုသမျှ ခွန်အားနှင့် အဆုံးထိတိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
လိုက်သည်။

“တည်မြဲခန့် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လွတ်လို့ပြောနေတယ်
နော်”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး ကိုကို ကိုကို ငွေဘယ်လောက်လိုချင်လဲ
ကျွန်တော် ပေးပါမယ်၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မပေးနိုင်ဘူး”

“ငါ့ကို မင်းဆီက အမြဲတမ်း လက်ဖြန့်တောင်းနေမယ် ထင်
လား၊ ငါ့ဘာသာလည်း ရှာသုံးတတ်ပါတယ်ကွ”

“သူများကားရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်အတိုက်ခံပြီး ရှာသုံးတတ်တာ
ကို ပြောတာလား ကိုကို”

“ဘာကွ”

တည်ကြည်ခန့် ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ၊ အင်္ကျီတွေ
ကိုလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“မင်းကပါ ပျိုခေတ်ထင်နေတာကို ယုံနေတယ်ပေါ့၊ အဲဒီ
စကား ပျိုခေတ် ပြောလိုက်တာလား”

“ပျိုခေတ်လည်း အစကတော့ မထင်ရက်ပါဘူး၊ သူ ဒီလို
ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကိုကိုနဲ့တူတဲ့လူကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဆိုရင် အဲဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူးတဲ့လေ”

“ငါ ရှင်းပြခဲ့သေးပဲ၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“ယုံချင်စရာကောင်းလို့လား ကိုကို၊ ပျိုခေတ်ဆီက လက်တွေ့
ငွေယူထားလိုက်တာ၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

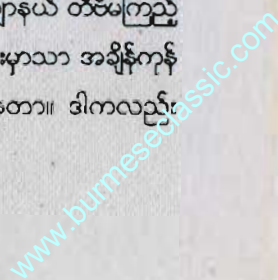
“အဲဒါကို ပျိုခေတ် ယုံတဲ့အထိ ငါ ရှင်းပြလို့ရတယ်၊ မင်းသာ
ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ မင်းအလုပ် မင်းလုပ်၊ ပျိုခေတ်နဲ့လည်း မပတ်သက်နဲ့”

“အဲဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်တော်က ပျိုခေတ်ဆီမှာ
အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ပျိုခေတ်ရဲ့ မိတ်ကပ်ဆရာ ဒီဇိုင်းနာ”

“ဘာ မင်း မင်းက”

တည်ကြည်ခန့် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရပြန်သည်။ ပျိုခေတ်နဲ့
ခန့် ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးပတ်သက်နေတာတောင် ကိုယ်က အခုမှ ပျို
ခေတ်မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာ သိရတာပါလား။

ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်၊ သတင်းစာဂျာနယ် တီဗီကြည့်
ဘဲ နိုက်ကလပ်နှင့်စားသောက်ဆိုင် လောင်းကစားပိုင်းမှာသာ အချိန်ကုန်
နေတာမို့ ကျန်သည့်အရာတွေနှင့် အဆက်ပြတ်နေတာ။ ဒါကလည်း

တည်မြဲခန့် ပြောပြရင် မသိဘဲနေပါ့မလား။ တည်မြဲခန့်ရဲ့ပြောင်းလဲခြင်း
တွေကလည်း ပျိုခေတ်ကြောင့် ဖြစ်ရမည်။

အဝတ်အစားတွေကလည်း ပျိုခေတ်ဝယ်ပေးထားလို့ ဒီကောင်
ဆတ်ဆတ်တုန်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒီလောက် အပိုးကျိုးအောင်လုပ်ထားတာတောင် ဒီကောင်
အတင့်ရဲလွန်းနေပါလား။

ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်။

“တည်မြဲခန့် မင်းကို ငါ နောက်ဆုံး သတိပေးမယ်၊ ပျိုခေတ်
အနားမှာ မင်း လုံးဝ မနေရဘူး”

“ဒါဆို ဒီမိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေး အသုံးစရိတ်အားလုံး
ကိုကို တာဝန်ယူမှာလား”

“ငါက ဘာလို့ တာဝန်ယူရမှာလဲ၊ မင်းဘာသာ ပျိုခေတ်
ရောက်မလာခင်က လုပ်တဲ့ဆိုင်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာပေါ့”

“အဲဒီ မမထားဆီကနေ ပျိုခေတ်က သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့
ခေါ်လာခဲ့တာ၊ မမထားဆီမှာထက် ငွေလည်း ပိုရတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရ
တာလည်း သက်သာတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်
ကိုကို”

“မင်းအဆင်ပြေဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊ တည်မြဲခန့်၊ ပျိုခေတ်ကို
လက်ထပ်ဖို့ ငါ ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အေး ပျိုခေတ် အနားမှာ မင်းရှိနေရင်
ငါ့အတွက် အဟန့်အတားဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း နောက်ဆုတ်ပါ။

နောက်မဆုတ်ရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ နောက်ဆုံး သတိပေးတာပဲ”

ကိုကိုပြင်းထန်သော အမိန့်ပေးသံအဆုံးမှာ ခန့် လက်သီးဆုပ်
က တင်းခနဲ ဖြစ်လျက်။ မခံချင်စိတ်တို့ဖြင့် အံ့ကြိတ်လိုက်မိ၏။

ပျိုခေတ်နဲ့ပတ်သက်တာတော့ ခန့် အရှုံးမပေးနိုင်။
နုလုံးသားချင်း နားလည်နေခဲ့ကြပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အချစ်ရဲ့

ပွန်အားတွေဖြင့် ခုခံကာကွယ်ရမည်။
အခုတော့ အပြင်ဘက်က စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာသော ခြေသံ

တစ်စုံကြောင့်...။

အခန်း (၂၃)

“ပျိုခေတ်လေး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ကွဲ့”

“ဖေဖေတို့ ဧည့်သည်လား။ ကုမ္ပဏီသွားပြီလို့ ပြောလိုက်လေ။ မေမေလည်း ဈေးဝယ်ဖို့ ဖေဖေကားနဲ့လိုက်သွားတယ် ထင်တယ်။ အဖေကြီးကိစ္စရှိရင် ကုမ္ပဏီလိုက်သွားလို့ ပြောလိုက် ဒေါ်ဒေါ်ထွေးရယ်။ ဒီမှာ မနက်စာ စားနေတာ အရသာပျက်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ပျိုခေတ်လေး ဧည့်သည်ကွဲ့၊ ဒေါ်ထွေး ဈေးသွားမလို့ လုပ်နေတုန်း ခြံဝမှာတွေ့တာ။ တည်ကြည်ခန့်ဆိုလားပါပဲကွယ်။ ဟို ဒီလာနေကျ ခန့်အစ်ကိုလေ ကဲ ထွက်ပြီး ဧည့်ခံလိုက်ဦးနော်။ ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးပြီးရင် ဒေါ်ထွေး ဈေးသွားတော့မယ်”

ဒေါ်ထွေးကတော့ ဝာဝန်ကျေစွာပြောပြီး ဈေးခြင်းလေးယူကာ ထွက်သွားသည်။

ကော်ဖီခွက်ကို တည်ကြည်ခန့် ရှေ့ချထားခဲ့ဟန်တူ၏။ အိမ်ထဲ ရောက်လာပြီးမှ သူမ ထွက်မတွေ့လို့လည်း မကောင်း။

ဒီနေ့ မနက်ပိုင်း အလုပ်မရှိတာမို့ ခန့်ကိုတောင် နေ့လယ်ပိုင်း သင်တန်းတက်ပြီးမှ လာဖို့ပြောထားတာ။ စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းနေတာ မို့ မနက်စာစားပြီးသည်နှင့် သူမလည်း အပြည့်အဝ အနားယူပါ့မယ်ဆိုမှ။

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုကို”

စိတ်မရှည်ရသည်အထဲ ကိုကို ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားကို မြင်လိုက်ရတော့ ဒေါသတို့ဖြင့် စကားလုံးတို့က နူးညံ့ညင်သာမှာ မဟုတ်ချေ။

ခန့်အတွက် ဝယ်ပေးထားသော အင်္ကျီကို ခန့် ခွင့်ပြုချက်နှင့် ဝတ်လာတာ မဖြစ်နိုင်။ ဇွတ်အမွေအနှစ်ကျင့် ယူဝတ်လာတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

မနေ့ကကိစ္စကို မေ့ထားပြီး မျက်နှာပြောင်ပြောင် လာရတာလည်း အံ့ဩစရာ။

“ညီမလေးက အိမ်နေရင်းတောင် အရမ်းလှနေပါလား။ ကိုကိုက ညီမလေးကို ဒီလောက်လှလာမယ်တောင် ထင်မထားဘူး”

“မြှောက်ပင့်ပြောမနေပါနဲ့၊ လာရင်းကိစ္စကိုသာ ပြောပါ”

“သူစိမ်းဆန်ပြီး စကားလုံးတွေက ရင့်လှချည်လား ညီမလေးရယ်။ ကိုကိုကတော့ ညီမလေးကို တစ်နေ့မှ မေ့လို့မရအောင် သတိရနေတာ”

တည်ကြည်ခန့် စကားကြောင့် ပျိုခေတ် တစ်ဖက်လည်ကာ
ရယ်ချလိုက်မိသည်။ အရင်ကလို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကိုကို့ရဲ့ စကားလုံး
ချိုချိုလေးတွေကို တောင့်တသာယာတာမျိုး မဖြစ်ချင်တော့။

“ကိုကိုက အရင်ကလိုပဲ သူများတစ်ဖက်သားကို စကားလုံး
တွေနဲ့ သိမ်းသွင်းတတ်တုန်းပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း မရှောင်တိမ်းနိုင်တဲ့
မိန်းကလေးက ကိုကိုနောက်ကို ခိုးရာလိုက်ခဲ့တာဖြစ်မယ်”

“ဟာ အဲ အဲဒါက”

“ကိုကို တာဝန်မဲ့ပြီး မျက်နှာလွှဲခဲပစ် လုပ်ခဲ့တာတော့ မကောင်း
ပါဘူး”

“ဒါ ဒါတွေ ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ခန့်မဟုတ်လား ကိုကိုကို
ဂုဏ်သိက္ခာကျစေချင်လို့ ခန့် ပြောနေတာတော့ ညီမလေး ယုံတယ်ပေါ့”

“ဟော ခန့်ကိုဆို ကိုကို အခုထိ အကောင်းမမြင်သေးဘူးနော်၊
ခန့်ကတော့ ကိုကိုတို့လို မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို မကောင်းကြောင်း တစ်ခါမှ
မပြောဖူးသေးဘူး။ ပျိုခေတ်ကို တခြားလူတွေက ပြောပြတာပါ။ ကိုကိုက
ဘယ်လိုလူစားဆိုတာကိုပေါ့”

တည်ကြည်ခန့် မျက်နှာ အက်ဆစ်နှင့် အပက်ခံလိုက်ရသလို
နီပြန့်ပျက်ယွင်းသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ တည်ကြည်ခန့်က ဟန်ဆောင်ကောင်း
သူပါ။

ညှိုးမှိုင်းသွားသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီ

“အဲလိုဖြစ်သွားတာ ကိုကို တာဝန်မဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို

ဗျူးစာပေ

ကံမကောင်းတာပါ။ မိန်းမတစ်ယောက် အမိဖမ်းလုည့်စားတာ ခံလိုက်ရ
တာ ညီမလေးရဲ့ ကိုကို သိသိချင်း ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့လို့ အခုလို ညီမလေး
တွေ့ခွင့်ရနေသေးတာပေါ့”

“ကိုကိုလို လူလည်ကြီးက အမိဖမ်းခံရတယ် ဟုတ်လား။ အံ့ဩ
ရောပဲနော်၊ ဒါဆို မနေ့ကကိစ္စကလည်း သူငယ်ချင်းတွေက ခြိမ်းခြောက်
စနိုင်းကျင့်နိုင်လို့ ကိုကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ခဲ့ရတာပေါ့နော်၊ သနားစရာ
ကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ် ကျွတ် ကျွတ်”

“မခန့်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ အဲဒါကလည်း ကိုကိုက ဓားစာခံ
လုပ်ကြံခံရတာပါ။ ကိုကို လမ်းချိုးလေးက ဖြတ်အကူးမှာ ကားတိုက်ခံ
လိုက်ရတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကားမှန်း ကိုကို တကယ်မသိဘူး။
ကိုကို သတိလစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီကောင်တွေ ဝင်ရိုက်သွားတာ”

“ပူးပေါင်းကြံစည်မှု မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မနေ့က အကြံအဖန်ထဲမှာ
ကိုကို ဝေစုမရလိုက်တာ သေချာတယ်ပေါ့နော်”

“သေ သေချာတယ် ကိုကို၊ ဘာမှမသိဘူး။ တကယ်မသိဘူး။
များကံမှ သူတို့ပြောပြလို့ ညီမလေးကို ကိုကို လာရှာတာ၊ တကယ်ပြော
တာပါ ညီမလေးရယ် ယုံပါ”

တည်ကြည်ခန့် ဘယ်လိုပြောပြော ပျိုခေတ်မယုံ။

ကိုကို အကျင့်စာရိတ္တတွေ သူမ စက်ဆုတ်စွာ ကြားသိနေရ
ပဲလဲ။ ပြီးတော့ သူမ ရင်ထဲမှာ ခန့်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ခန့်ကို
မခိုင်းကျင့်နေသရွေ့ ကိုကိုကို မုန်းတီးသွားမှာပါ။

ဗျူးစာပေ

၁၇

လှ

“ဒီအင်္ကျီက ခန့်ဥစ္စာ မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ကိုကို ဝတ်လာတာလဲ”

“ဟင် ဪ ကိုကို သွားစရာရှိလို့ ခန့်အင်္ကျီက ငှားဝတ်လာတာပါ။ ညီအစ်ကိုချင်းဥစ္စာ ဝတ်တာဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရယ်။ ခန့်က ဝတ်သွားပါလို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဝတ်ခိုင်းတာပါ။”

“ဟင့်အင်း အဲဒါ ခန့် ဝတ်စေချင်လို့ ပျိုခေတ် ဝယ်ပေးထားတာ ခန့်အတွက် ဝယ်ပေးထားတာ သူများဝတ်တာ ပျိုခေတ် မကြိုက်ဘူး”

“ညီမလေး စကားပြောတာ လွန်နေပြီ ထင်တယ်ကွာ။ ဘာလို့ ခန့်ဘက်က ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေတာလဲ။ ကိုကိုက ခန့်ထက်တောင် ညီမလေးနဲ့ပိုပြီး ရင်းနှီးခဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာပါ။ အခုမှ ခန့်ကို ညီမလေး အရမ်းပိုသွားတာ ဘာသဘောလဲ။ ငွေဂုဏ်မောက်ပြီး ကိုကိုကို နှိပ်ချင်နေတာလား”

တည်ကြည်ခန့်က ကော်ဖီခွက်ကို သောက်မလိုလုပ်ငြိမ့်မှ ခေတ်ခနဲ ပြန်ချ၍ အော်သည်။

ပျိုခေတ် ဂရုမစိုက်ပါ။ ကိုကိုအေးခွန်းအတွက် သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားခြင်းလည်း မရှိ။

“ငွေဂုဏ်မောက်တယ်ဆိုရင် ခန့်ကိုတောင် အရေးတယူ ဆက်ဆံနေစရာ မလိုပါဘူး ကိုကို။ အခုဟာက အခြံအနံင်ကျင့်ခံနေရတဲ့ ခန့်ကို သနားတာ၊ စာနာမိတာ သိရဲ့လား။ အဲဒီလိုကနေ သံယောဇဉ်

ဖြစ်စိတာ၊ ချစ်မိတာ ပျိုခေတ် မှားသလား”

“ဘာ ချစ်မိတာ ချစ်မိတာ ဟုတ်လား”

တည်ကြည်ခန့် ဆတ်ဆတ်ခါ သွားထော့ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးနေသည်။ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်လို့ ထင်မထားဘူးနေမှာပေါ့။ သံယောဇဉ်တတ်ခံနှင့် အမြန်ချစ်သွားနိုင်တာ ကိုကိုမှ မသိဘဲ။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကိုကို ခန့် ပြောမပြဘူးလား”

“ဟာ အဲဒါ ဖြစ်သင့်လို့လား။ ဟင့်အင်း မဖြစ်ရဘူး။ မချစ်ရဘူး ပျိုခေတ်။ အဘွားနဲ့မင်းမိတတွေ ဘယ်လိုကတိစကားတွေ ရှိခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ။ ဘွားဘွားက မင်းတို့ ဒီလိုဘဝမျိုး ပြန်ဖြစ်ဖို့ အဓိက တူညီပုံစံနဲ့ခဲ့တဲ့သူပါ။”

“အဲဒါ အတိတ်ဖြစ်ရင်တွေ့ပါ ကိုကိုလည်း ယူချင်တဲ့မိန်းမကို ယူခဲ့ပြီဦးပဲ။ ပျိုခေတ်ရော ကိုယ်ချစ်ချင်တဲ့သူကို မချစ်ရဘူးလား”

“မချစ်ရဘူး။ မဖြစ်ရဘူး ညီမလေး။ ညီမလေးကို ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ညီမလေး အသိဆုံးပါ။ ညီမလေးကိုပဲ ကိုကို လက်ထပ်မှာ။ ညီမလေးလည်း ငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိဘူးနော်။ ညီမလေး လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ ဘွားဘွား ကူညီလိုက်တဲ့ ငွေတွေအားလုံး ပြန်ပေးရမှာပဲ”

“ဟင် ဟား ဟား ငါနဲ့မခေါ် ငါ့အိုးပုတ်ပြန်ပေး လူစားကြီးပါလား။ ကိုကို တကယ်ရယ်ချတယ်နော်။ ကလေးစိတ်မကုန်သေးဘူး”

ပျိုခေတ် တမင်တကာ အဆက်မပြတ် အူနှိပ်ပြီး ရယ်နေလိုက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ အသက်သာကြီးပေးမယ့် ကိုကိုက လူကြီးလူကောင်းလို အထင်ကြီး
လေးစားစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။

သူမ လှောင်ပြောင်နေတာ သိတော့ ကိုကို မျက်နှာနီမြန်းနေ
ကာ

“ညီမလေး မင်းအဲလို လုပ်နေတာ ကိုကို အခံရခက်တယ်၊
ညီမလေး ပြောင်းလဲသွားတာလည်း ကိုကို အရမ်းအံ့ဩတယ် သိလား၊
ဒီငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကို ဘာမှမပြောချင်ခဲ့ပါဘူး။”

“ပြောလည်း ပျိုခေတ်နဲ့မှ မဆိုင်တာ၊ ဘွားဘွားဆီက ဖေဖေ
ယူတာ ဖေဖေတို့နဲ့ရှင်းပေါ့”

“ဟာ ပျိုခေတ်လည်း ကိုကိုကို လက်ထပ်ပုံမယ်လို့ ကတိပေး
ခဲ့တယ်၊ လက်ခံခဲ့တယ်လေ”

“ဘာလဲ တစ်ခုလပ်ကြီးကို ကျေးဇူးတွေထောက်ထားပြီး မျက်စိ
စုံမှိတ် လက်ထပ်ရမယ်ပေါ့၊ တကယ်လို့ ကိုကိုဘက်က သစ္စာရှိရှိ စောင့်
နေခဲ့ရင်တောင် ပျိုခေတ် မချစ်တဲ့သူကို ပျိုခေတ် လက်မထပ်ပါဘူး။”

“ပျိုခေတ်”

“အမှန်တရားတွေ ပြောနေတာ၊ ကိုကို လက်မခံလို့ မရဘူး။
အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ ကလေးအရွယ်က ကတိစကားကို
ကိုကိုကရော အလေးအနက် တန်ဖိုးထားပြီး သစ္စာရှိရှိ စောင့်ခဲ့လို့လား။”

“ကိုကို အခိုက်အတန့် မှားယွင်းခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဟိုအရင်ကနေ ခုချိန်ထိ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုကို ချစ်တာ၊

ကိုကို ကျိန်ပြောပုံပါတယ်၊ အရင်က သံယောဇဉ်တွေကို ထောက်ထားပြီး
တော့ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ကိုကို၊ ပျိုခေတ် နားမထောင်ချင်ဘူး”

တည်ကြည်ခန့် စကားတွေကို ခေါင်းခါလက်ကာ၍ ပျိုခေတ်
ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် တည်ကြည်ခန့် မျက်နှာပြောင်ပြောင်
ရွတ်တိုးနေရတာလဲ။

ခန့်နဲ့ပတ်သက်နေပါပြီလို့ ပြောတာလည်း သဘောထားကြီးကြီး
နှင့် နောက်မဆုတ်။ တကယ်သာ သူမကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့
လျှင် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောမထွက်သင့်။ ခုတော့ လူမရလျှင် ငွေရမှ၊
ငွေမရလျှင် လူရမှ။ လူရောငွေရော မရလျှင် ကိုကို ဘာလုပ်ဖို့များ
ဆုံးဖြတ်ထားလဲမသိ။

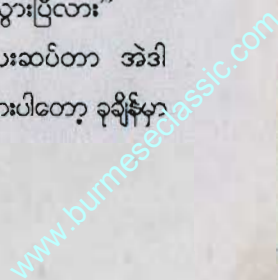
ပျိုခေတ် စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စွာ ထရပ်တော့

“ပျိုခေတ်”

“ကိုကိုနဲ့ပျိုခေတ် စကားမပြောချင်တော့ဘူး ကိုကို၊ ကိုကို
ပြန်ပါတော့”

“မင်းတို့ ပြည့်စုံချမ်းသာလာလို့ ကိုကိုကို နှင်ထုတ်ရမှာတောင်
ဝန်မလေးတော့ပါလား၊ ကိုကို ပြည့်စုံတဲ့အချိန်တုန်းကတော့ မင်းအပေါ်
ဘယ်လိုပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း မေ့သွားပြီလား။”

“တုံ့ပြန်မှုကို မျှော်လင့်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်တာ အဲဒါ
တကယ်ပဲ စေတနာအစစ်အမှန် မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ ထားပါတော့ ခုချိန်မှာ

ကိုကိုက ငွေလိုအပ်နေတာပဲ၊ ဘယ်လောက်လိုချင်လဲ တောင်းပါ ပျိုခေတ်
ပေးမယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်က စပြီး
ခန့်ကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့”

“ဟား”

ယောက်ျားမာနကို ထိပါးခံရတာထက် ခန့်ဘက်က ရပ်တည်
ပေးနေတာ မခံစားနိုင်။

ဒီအတိုင်းဆို ပျိုခေတ်ကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာ သေချာသလောက်
ဖြစ်နေပြီပဲ။ ပျိုခေတ်ကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလို့မရလျှင် တည်မြဲခန့်ကို
အမိန့်ပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

ပြီးတော့ ပျိုခေတ် မိဘတွေကိုလည်း ထားခဲ့သော ကတိစကား
တွေနှင့် အကျပ်ကိုင်ရမည်။

ဒီဘက်ကမရလျှင် ဟိုဘက်က ရအောင် ကြိုးစားရုံပဲ ရှိတော့
သည်။ ထုထည်ကြီးမားနိုင်ခဲ့ခဲ့သော သံယောဇဉ်တွေ အစဖျောက်ခံရတာ
ရင်နာစရာကောင်း၏။

ဒီအတိုင်း အရှုံးပေးလိုက်ဖို့တော့ စိတ်မကူး။

တစ်နေ့နေ့ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်ပြမယ် ပျိုခေတ်။

အခန်း (၂၄)

စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ပျိုခေတ် မိဘတွေရဲ့
ကုမ္ပဏီကို ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။ အထပ်အမြင့် ကျယ်ဝန်းမှုနှင့်
ဒက်ကရေးရှင်းက ဝုံကြွားထည်ဝါလွန်းလှသည်။

ဘယ်လောက်ပြည့်စုံချမ်းသာနေပါတယ်ဆိုတာ ပြောပြစရာ
တောင် မလို။

စီးပွားပျက်ပြီး သူများဆီက အကူအညီယူထွက်သွားသည့်
လူတွေက ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနှင့် ပြန်လာနိုင်တာ အံ့ဩစရာပင်။ ဘာမှ
မပင်ပန်းဘဲ ပျိုခေတ်ကို လက်ထပ်ပြီး ဒါတွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ရလျှင်
ဘယ်လောက်များ ကောင်းမည်လဲ။

တပ်မက်စိတ်တွေဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေရတာ
အချိန်ကုန်မှန်းပင် မသိလိုက်။

www.burmeseclassic.com

“ဪ ညည်သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တည်ကြည်ခန့်ပါ အန်ကယ်”

ပျာပျာသလဲ အရိုအသေပြုကာ ဆိုဖာခုံမှာ ဦးထင်ကျော် ဝင်ထိုင်မှ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“အန်ကယ်တို့ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ အသိနောက်ကျလို့ အခုမှလာပြီး နှုတ်ဆက်ရတာပါ။ အန်ကယ်တို့ ပြန်ရောက်နေတာ ကြာပြီလားခင်ဗျာ”

“မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့လာတာတော့ မကြာသေးပါဘူး။ အန်ကယ်ကတော့ လုပ်ငန်းထူထောင်ဖို့ စီစဉ်ကတည်းက ခဏ ခဏ သွားလိုက်ပြန်လိုက်ပေါ့။ အခု အခြေကျပြီဆိုမှ သမီးတို့နဲ့ အတူတူ ပြောင်းလာတာ”

ဒါနဲ့များ အကြွေးဆပ်ရမှာစိုးလို့ မဆက်သွယ်တာလားဟု မေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူများငွေတွေနှင့် ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်လာတာတောင် အရေးတယူ မရှိတာ ကျေးဇူးကန်းတာပဲပေါ့။

“ဘွားဘွား ဆုံးတဲ့သတင်း အန်ကယ်တို့ အခုမှ သိတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မင်းအဘွားနဲ့အန်ကယ်တို့က အဆက်အသွယ်မှ မပြတ်ခဲ့တာ။ ဒီကအခြေအနေအားလုံး အန်ကယ် သိပါတယ်။ နောက်ပိုင်း သူသေတဲ့အချိန်မှာ မင်းအဖေနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေ လွှဲထားခဲ့လို့ အဲဒါလည်း လုပ်ခဲ့သေးတာပဲ”

“ဗျာ ဖေဖေနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ဟုတ်လား။ ဘယ်

ဘယ်လို”

တည်ကြည်ခန့်ရဲ့ အထိတ်တလန့် အမေးကို ဦးထင်ကျော်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြုံးကာ

“အေးလေ အန်ကယ်တို့ဟိုမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး မင်းအဘွားကို အရစ်ကျ ငွေတွေပြန်ဆပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း သိပ်မကျန်တဲ့ငွေတွေကို မင်းအဘွားဆုံးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ မင်းအဖေကို အကုန်ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒါတွေပြီးမှ လုပ်ငန်းတွေလုပ်ဖို့ အကြိတ်အနယ် ငွေစုခဲ့တာ။ ကံကောင်းချင်တော့ နိုင်ငံခြားထိပေါက်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထူထောင်နိုင်တာပေါ့။ အလုပ်ကောင်းတော့ ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

တည်ကြည်ခန့် အရပ်ကြီးပြတ်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ မျှော်လင့်ထားသမျှတွေ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရပြီပေါ့။ ဒီငွေတွေ ပြန်ဆပ်ပြီးတာ သူ ဘာလို့မသိရတာလဲ။ ယှိုခေတ်လည်း သိဟန်မတူ။ သူမနှင့်မဆိုဘူး ဖေဖေတို့ဆီတောင်းလို့တောင် ပြောသေးတာပဲ။

“ဟား”

ယှိုခေတ် မသိသေးတာ နည်းနည်းဖြေသာသလိုပင်။ ဦးထင်ကျော်ကတော့ အရာရာပြည့်စုံနေပြီမို့ အပေါ်စီးက ပြောအားရှိနေသလိုပါ။

“ဒီကိစ္စတွေ မင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်။ မလိုအပ်လို့ အန်ကယ်လည်း သမီးကို အသိမပေးဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ငွေယူ ကိုယ့်ဘာသာ ငွေဆပ်လိုက်တာပဲ။ လိမ္မာရေးခြားရှိလို့ သူ့ရဲ့အိမ်ထောင်

ရေးကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စလည်း ဝင်မစွက်ဖက်ဘူး။ ဦးနှောက်ရှိတော့ သူ့ဘာသာ အဆိုးအကောင်း ဆုံးဖြတ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီးတော့၊ ဒါနဲ့ မင်း အိမ်ထောင်ရေးရော အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ဗျာ ဟို အဲဒါကလေး ကျွန်တော် ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ”

“ဘာကို ရုန်းထွက်တာ ပြောတာလဲကွ”

“ဒီလိုပါ အန်ကယ် နားလည်မလားတော့မသိဘူး။ မိန်းကလေး ဘက်က အမိဖမ်းခံလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ် အနစ်နာခံ ပေါင်းသင်းတာကို အခွင့်အရေးယူသွားတာပေါ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် စာနာပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ကွာရှင်းလိုက်တယ်”

“ဟာ လွယ်လှချည်လားကွ အေးပေါ့လေ၊ အခုခေတ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခန်းနားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီး စီစဉ်ပြီးမှတောင် သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ပါဆိုပြီး ပျက်ကြသေးတာပဲ။ အခုလို အခန့်မသင့်တာတော့ ပြောမနေနဲ့တော့ပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဟို နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါနော် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ညီမလေး ရှိနေတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတတ်တော့တာလည်း ပါပါတယ်”

“ဘာကွ”

ဦးထင်ကျော် ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲတောင်ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်

ထောင်ကျပြီးမှ ဒီစကားပြောထွက်တာ ကိုယ့်ကိုစော်ကားနေတာနှင့် အတူတူပဲပေါ့။

“ဒီစကားက ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုမျိုး မပြောသင့်တော့ဘူး ထင်တယ် တည်ကြည်ခန့်၊ အန်ကယ်သမီးက အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးပါ။ သမီးကို ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားတယ်ဆိုပေမယ့် အရင်က သံယောဇဉ်တွေအကြောင်းပြုပြီး သမီး လက်ခံရင်တောင် အန်ကယ် လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“အဲလိုတော့ အန်ကယ် လွယ်လွယ်မပြောသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဘွားဘွားဆီကို ငွေချေးခဲ့စဉ်က ဘွားဘွားကို အန်ကယ် ဘယ်လို ကတိပေးခဲ့လဲ”

“မှန်တယ်၊ ငါ ကတိပေးခဲ့တယ်၊ လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ ကတိသစ္စာ တည်ရမယ်ဆိုတာလည်း ငါ နားလည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့လူ၊ ငါ့သမီးက အပျို”

“အဲဒီအမည်းစက်တစ်ခုတည်းကြောင့် ဟုတ်လို့လား အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသွားလို့ အန်ကယ်တို့ ချမ်းသာသွားလို့ ငွေဂုဏ် မောက်ပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲချင်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“တည်ကြည်ခန့် မင်း”

ဦးထင်ကျော် ဆတ်ဆတ်ခါ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်သွားသည်။ လူကြီးကို ပမာမခန့် မထီလေးစား ပြောရဲတာ တည်ကြည်ခန့်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ ငယ်ငယ်က တည်ကြည်ခန့် ဒီလိုပုံစံမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်တွေ့

အပေါ် လေးစားပံ့ပိုးမှုတွေ ရှိခဲ့သလို သမီးကိုလည်း တန်ဖိုးထား ကြင်နာ တတ်ခဲ့သည်။ ဒါတွေကြောင့်လည်း ဟိုတစ်ချိန်က ရက်ရောမှုတွေ ထောက် ထားပြီး ကောင်းကောင်မွန်မွန် ဧည့်ခံစကားပြောနေတာ။

အခုကြည့်ပါဦး ပက်ခနဲ မချေမင် ပြောနေတာများ ချို့တဲ့မှု တွေကြောင့် အောက်တန်းကျသွားတာလား။

ဒါမျိုးကိုတော့ ဦးထင်ကျော် သည်းမခံနိုင်။

“တည်ကြည်ခန့် အခု မင်းနဲ့ငါတို့နဲ့ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပတ် သက်စရာ မရှိဘူးနော်။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေကလည်း အားလုံး ရှင်းပြီးသား။ မင်းက အိမ်ထောင်ကျဖူးတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အ တွက် သမီးနဲ့လက်ထပ်ဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းသိထားဖို့က အဆင့်အတန်းခွဲခြားချင်ရင် အခုလို ငါ့အရိပ်မှာ လက်ခံ စကားပြောမှာတောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

တည်ကြည်ခန့် ဆတ်ဆတ်ခါ နာရပြန်သည်။ အလိမ္မာသုံး၍ နှင်ထုတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါက အကြွေးပေးစရာမကျန်တော့တာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ သူတို့ပေးတဲ့ငွေတွေ ဖေဖေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲ။ ဘာလို့ ဒီကိစ္စ တွေ သူတောင် မသိလိုက်ရတာလဲ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ပျိုခေတ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ချုပ်ကိုင်စရာ မရှိတော့။

ပျိုခေတ်နှင့် နီးစပ်ဖို့ ဦးထင်ကျော်ကိုသာ ခေါင်းတိုးဝင် အောက်

ကျခံရတော့မည်ပဲ။

တည်ကြည်ခန့် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပင့်သက်နှိုက်ကာ ဦးထင်ကျော် ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခုန ကျွန်တော့်စကား မှားသွားတာကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ အန်ကယ်။ ငွေတွေကို ယူပြီး ဖေဖေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်မှန်း မသိလို့ ဒေါသဖြစ်သွားတာပါ။ တကယ်တမ်းက အဲဒီငွေတွေရရင် လုပ်ငန်းတစ်ခု ခု လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ အန်ကယ် ရယ် ဘယ်ကအရင်းအနှီးနဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

အသံတွေ အက်ရှုတုန်ယင်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည်မို့ ဦးထင်ကျော် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ်တွေ စီးပွားကျ အဆင်မပြေဖြစ်နေစဉ်အချိန်တွေတုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုး မတော်လော့ဘာ စတွေ ဝင်လိုက်။ ဒေါသတွေ ဖြစ်လိုက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျ အလိုမကျ အကုသိုလ်တွေသာ များနေခဲ့သည်။

မပြောသင့်တာတွေပြော၊ မတွေးသင့်တာတွေတွေး၊ မလုပ်သင့် တာတွေလုပ်၊ တကယ်ကို ငွေဆိုသော အရာက လူ့ရွဲ့စိတ်ကို အမျိုးမျိုး မနှိတ်နိုင်သည်။

ထိုအတွေးဝင်လာသည်နှင့် တည်ကြည်ခန့်ကို အပြစ်ယူဖို့ ခက်

သွားပြန်၏။

“ကဲ ထပါတော့ကွာ၊ ဆိုဖာခုံမှာ ပြန်ထိုင်ပါ။ လူ့ဘဝဆိုတာ အနိမ့်အမြင့် အဆိုးအကောင်း ဒွန်တွဲနေတော့ အမှားအမှန်ဆိုတာလည်း ရှိမှာပဲ။ ငါတို့မိသားစုမှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိလို့ မင်းရဲ့ညီ တည်မြဲခန့် ကိုတောင် ဝါသမီးလေးက အလုပ်ပေးထားတယ်၊ မင်းလည်း အရင်းအနှီး မရှိလို့ အလုပ်လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး အားမငယ်ပါနဲ့ ငါ့အိမ်အတွက် ဒီရိုင်ဘာတော့ လိုနေတယ်၊ အလုပ်မရွေးဘဲ လုပ်ချင်စိတ်ရှိတယ်ဆိုရင် လာခဲ့ပေါ့။ ငါ လခကောင်းကောင်း ပေးပါ့မယ်”

အတွင်းကြိတ် တက်ခေါက်မိရင်း လက်သီးကိုပါ တင်းတင်းဆုပ်ထားမိ၏။

ဒီရိုင်ဘာလုပ်မည့် အဆင့်အတန်း မဟုတ်တာ သိသိကြီးနှင့် တမင်သက်သက် သူ့မာနကို ချိုးတာ။

ဟိုအရင်က ဒီလိုမျက်နှာ၊ ဒီလိုလေသံ၊ ဒီလိုဆက်ဆံရေးမျိုးမှ မဟုတ်ပါဘဲ။

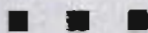
ဖေဖေကြောင့် တည်မြဲခန့်ကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ကံကြမ္မာကြောင့်၊ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာသည်။

ပျိုခေတ်ကိုရော ဦးထင်ကျော်ကိုရော။

ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်၊ ဝမ်းသာသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်း

တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ သက်သေပြခဲ့၏။

အားမတန်လို့ မာန်လျော့ခဲ့တာ ကျွန်ုပ်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တည်မြဲခန့်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ တည်ကြည်ခန့် ဆိုတာ ခေါင်းငုံ့အရုံးပေးတတ်သူမှ မဟုတ်ဘဲ။

အခန်း (၂၅)

“ဘာ ဘာပြောတယ် မင်းကို ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ သက်သက်မဲ့ မင်းကို နှိမ်တာ၊ အထင်သေးတာကွ”

“အဲဒါ ဖေဖေကြောင့်လေ၊ သူတို့ပေးစရာ ကျန်တဲ့ငွေတွေကို ဘွားဘွားက ဖေဖေကို လွှဲပေးခဲ့တာဆို အဲဒီငွေတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဖေဖေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

ဦးစိုးခန့် မဖြေနိုင်။ ဒါကို ဝန်ခံသလို ဖြစ်နေကာ တည်ကြည်ခန့် မျက်လုံးတို့ နီရဲသွေးဆူနေသည်။

“ဖေဖေဗျာ ကျွန်တော်က အဲဒီမျှော်လင့်ချက်လေး တစ်ခုနဲ့ ဘဝပြောင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ အခု ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ပျိုခေတ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် နီးစပ်တော့မှာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စက ငါ့အပြစ်လား၊ ဟိုက အိမ်ထောင်ကျူးလို့ အကယ်

မခံတော့တာ၊ အယုံအကြည်မရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီအဆင်မပြေမှုရဲ့အစက ဖေဖေကြောင့်လေ၊ အရက် ဖဲပိန်းမ၊ လောင်းကစား၊ ဖေဖေ ဘာနဲ့လွတ်ကင်းတာရှိလဲ”

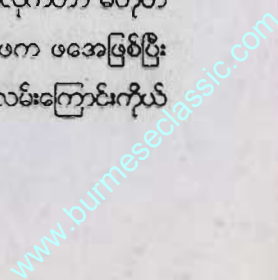
“ဟား မင်းကရော သူတော်ကောင်းကြီးလား၊ ဒီမယ် တည်ကြည်ခန့် မင်းကို ငါမွေးထားတာ၊ ငါ့ညာတွေ မင်းလည်း အကုန်တတ်တာပဲ၊ ဖြစ်ပြီးသမျှတွေအတွက် ခေါင်းစားခံမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဲဒါပဲ တွေးစမ်းပါ၊ ပျိုခေတ်ကို မပိုင်ဆိုင်ရရင် ကျန်တာတွေပါ စွန့်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲနော်၊ ပြန်ရောက်မလာခင်ကတော့ အပြောကြီးလိုက်တာ၊ အခုတော့ သူတို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာတဲ့၊ မင်းညွှတ်လိုက်တာ တည်ကြည်ခန့်ရာ”

ဦးစိုးခန့်က သူ့အပြစ်လွတ်အောင် စကားလုံးတွေ ကျားကွက်ရွှေနေသည်။ မှားပြီးသားကို ဆင်ခြေပေးနေလို့ရော ဘာထူးဦးမှာလဲ။

ရှေ့ဆက်လုပ်သင့်တာကိုပဲ စဉ်းစားတတ်အောင် သေချာသင်ပေးရမည်။ တည်ကြည်ခန့်ကတော့ နားလည်သလား နားမလည်သလား မသိ။

ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာပြီး

“ကျွန်တော် ညွှန်လို့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အကြံအစည်ရှိလို့ပါ၊ ဖေဖေက ဖအေဖြစ်ပြီး တာဝန်ကျေအောင် ဘာမှလုပ်မပေးတော့လည်း ကိုယ့်လမ်းကြောင်းကိုယ်

လျှောက်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် မကျေနပ်တာ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ခန့်ကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော့်လောက် ပေးဆပ်ခဲ့တာ အနစ်နာခံ ခဲ့တာမရှိဘဲနဲ့ ခန့်က ဘာလို့ ပျိုခေတ်ရဲ့ ဦးစားပေးခံရတာလဲ၊ သူ နာမည်ကောင်း ရဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ထင် အပုပ်ချနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူတို့ချင်းက ပတ်တောင် ပတ်သက်နေကြပြီတဲ့ ဖေဖေ”

“ဘာ ခန့်က အခြောက်က ရယ်စရာကောင်းလောက်တာ၊ ဟုတ် ရော ဟုတ်လို့လား”

“ကျွန်တော်က ခံလာရတဲ့ကောင်၊ ညှာပြောပို့လေး၊ ယောက်ျား စစ်စစ်မဟုတ်လို့ အတင်းပြောတတ်တာ ဒီကောင့်အကျင့်ဖြစ်မယ်၊ ကျွန် တော်ကတော့ ပျိုခေတ်ကို ခန့်ဆီ လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ပျိုခေတ်ကို စွန့်လွှတ်ရရင် ကျွန်တော် ဒီဘဝကနေ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေးကို တကယ် စိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီလား”

တည်ကြည်ခန့် အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်ဖြင့် ဝန်လေးနေ သည်။ ပြတ်ပြတ်ဆဲဆဲ မလုပ်ရသေးတာကြောင့်လား၊ ကျော်လင်းပြော လိုက်သည့် စကားတွေကြောင့်လား။

“အခုနေမှာ မင်းနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ကေသရီ လွယ်ပိုးထား ရပြီဆိုရင်ရော မင်း ကေသရီကို အခုလိုပဲ မျက်နှာသွဲ့ ခဲပစ် ဥပေက္ခာ

ပြုနေဦးမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပျိုခေတ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေဦးမှာ လား”

တဲ့၊ ထိုအချိန်ကလည်း သူ တန်းခနဲ အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ မပြေလည်မှုတွေထက်တော့ ဘာကိုမှ ဦးစားမပေးနိုင်။ ငွေကြေး ချမ်းသာတဲ့ အရှိန်အဝါတွေကို တစ်ခါလောက်တော့ ပြန်လိုချင်သေး သည်။ အရာရာပြည့်စုံနေမှ လူအထင်သေး မခံရမှာ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မတွေးချင်ဘူး၊ ဒီဘဝကြီးက လွတ် ခြောက်ချင်တာ တစ်ခုပဲ သိတယ် ဖေဖေ၊ ဘွားဘွားရှိနေစဉ်အချိန်က ပြည့်စုံမှုမျိုးကိုပဲ လိုချင်တယ်”

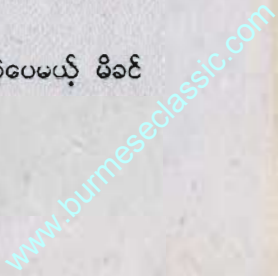
“အဲလိုနေချင်ရင် ခိုးရိုးသားသား ကြိုးစားပြီး အလုပ်တစ်ခု လုပ်ပါလား သားကြီး”

“ဟင်”

ဒေါ်ခွဲကေခိုင် အနားရောက်လာပြီး ပြောတော့ သားအဖနှစ် ယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးအမှတ်နှင့် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပေါက်ကွဲနေခဲ့ကြတာ၊ အတုခိုးမှား လမ်းလွဲလိုက်နေသော သားကြီးကို ဦးစိုးခန့် မဆုံးမတတ်လို့ ကွယ်ရာမှာ နားထောင်နေရင်းက ရှေ့က ထွက်လာခဲ့ရတာပါ။

ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘူးဟု ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ပေမယ့် မိခင် မေတ္တာစိတ်က မနေနိုင်။

နာခံချင်ပုံမရသော တည်ကြည်ခန့်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး

“ဘာအလုပ်လဲ၊ သူများ လက်ညှိုးထိုးခိုင်းတာခံရတဲ့ အခစား၊ ဝန်ထမ်းအလုပ်လား။ ကျွန်တော် တည်မြဲခန့် မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ပင်ပန်း တဲ့အလုပ်နဲ့ ငွေရှာဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး”

“ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ ဆိုတာ သားတို့ငယ်ငယ်က ကျောင်း၊ စာထဲမှာ သင်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ လူတွေကို လောဘနဲ့ မကြည့်ဘဲ မေတ္တာနဲ့ ကြည့်ကြည့်ပါ။ မကောင်းတဲ့အရာဆိုတာ ကြာရှည်မတည်မြဲ ဘူ။ လူတွေရဲ့ယုံကြည်လေးစားမှု ခံရမှ သားဘဝ တိုးတက်အောင်မြင် မှာပေါ့”

“စကားပုံတွေ ရွေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖျောင်းဖျေမနေပါနဲ့ မေ မေ၊ ကျွန်တော် အဲလိုလုပ်ပြီး စောင့်ရင် အချိန်ကြာမှာပေါ့၊ အခု ခန့်က ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရတော့မယ်”

“အဲဒါ သူ့ကံတရားလေ သားရယ်၊ မိသားစုအပေါ် သိတတ် နားလည်ပြီး အနစ်နာခံပေးဆပ်နေလို့ ကံတရားက မျက်နှာသာပေးလိုက် တာ၊ သားလည်း ကောင်းတဲ့အကျိုး ခံစားချင်ရင် ကောင်းတာလုပ်ပေါ့ သားရယ်”

“မေမေ”

တည်ကြည်ခန့် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားကာ ခုန်ထလိုက်၏။ ဒါ ခန့်ကို အကောင်းမြင်ပြီး ဘက်လိုက်နေတာ။

“တော်ပြီ မေမေ၊ ခန့်ကိုအကောင်းမြင်နေသရွေ့ ကျွန်တော့်ကို

လည်း မကောင်းမြင်နေမှာပဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် မနေ တော့ဘူး။ မေမေ့သားဆီမှာ မှီခိုပြီးလည်း တွယ်ကပ်မနေတော့ဘူး။ ကျွန် တော်မှာလည်း ယောက်ျားမာနဆိုတာ ရှိပါတယ်”

“သား သားကြီး”

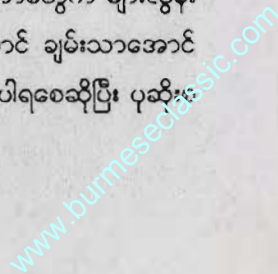
တည်ကြည်ခန့်က အိတ်တစ်လုံးထဲ အဝတ်အစားတွေ ဆွဲရုန်း ထည့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ခိုကပ်စရာနေရာတွေသွားပြီမို့ ဘယ်လိုတား တားလည်း ရမှာမဟုတ်။

ဦးစိုးခန့်က မကျေမနပ်နှင့် ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ရှေ့တိုးလာကာ

“မင်းက မင်းသားအငယ်ကို အမွန်းတင်လွန်းတော့ သားကြီး က ဘယ်လိုလုပ် ခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ၊ မင်းအခု စိတ်ချမ်းသာပြီမဟုတ်လား”

“ရှင် အဲလိုမပြောနဲ့ ကိုစိုးခန့်၊ ကောင်းတဲ့အတုယူစေချင်လို့ ကျွန်မ ဆုံးမနေတာ၊ ရှင်ကသာ လူမိုက်အားပေး၊ မကောင်းတဲ့အမှုကို တိုက်တွန်းနေတာ၊ ရှင်လည်း အသက်ကြီးနေပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ခြင် တုံတရားလေး ရှိပါတော့လား။ သူများတွေ ကြီးပွားတိုးတက်တာကိုတော့ အားကျတယ်၊ ဘာတွေလုပ်လို့ အောင်မြင်တာလည်းဆိုတာတော့ အတုယူ ကြိုးစားရမှန်းမသိဘူး၊ ရှင့်သားကြီးက ရှင့်ကိုတုပြီး ရေလိုက်လွဲနေတာ သိလား”

“တော်တော့ နွဲ့ကေခိုင်၊ မင်းပြောချင်တာတွေက များလွန်း နေပြီ၊ အေး ငါလည်း မင်းတို့အထင်ကြီးလာအောင် ချမ်းသာအောင် လုပ်တော့မှာပါ၊ အဲဒီတော့မှ ကိုစိုးခန့်ရယ် လိုက်ပါရစေဆိုပြီး ပုဆိုး

လာမဆွဲနဲ့”

“အမယ်လေး ပြောတတ်နေလိုက်တာ၊ ကျုပ်ကရော ရှင်တို့ သားအဖကို မှီခိုမယ် ထင်နေလား၊ သားငယ်လေး အိမ်ထောင်ကျသွား ရင်တောင် ကျုပ်က ခိုပိသားသွားနေမှာ”

“သွားဟေ့ သွား၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါ့ဘာသာ ချမ်းသာ ရင် ငါ့ဘာသာ စံစားမယ် သိပြီလား”

ဦးစိုးခန့် အော်ဟစ်ပြောပြီး ခါးကြားမှာ ပါလာသည့် အရက် ပုလင်းကိုဖွင့်ဖောက်သောက်နေသည်။

အတုမြင် အတတ်သင်အောင် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြမှ မကောင်း ဘဲ။

သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချရင်း အသက်ကို မဝတစ်ဝရှူ ရှိုက်ကာ ရှင်သန်ဖို့ကြိုးစားရုန်းကန်နေရသည့် နေ့ရက်တွေ ဘယ်လောက် များကျန်ပါသေးသလဲ။

အခန်း (၂၆)

“ဟင် ဖေဖေက ကိုကိုကို ဒီရိုင်ဘာခန့်လိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ ခန့်လိုက်တာလဲ ဖေဖေရယ်၊ ဇယားရှုပ်အောင်လို့”

“သူတို့ အတော်အဆင်မပြေဖြစ်နေလို့ ကူညီလိုက်တာပါကွယ်၊ သမီးလည်း တည်မြဲခန့်ကို အလုပ်ပေးထားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သမီးအပေါ်မှာ တည်ကြည်ခန့်က အရမ်းအနစ်နာခံခဲ့တာ၊ ရာထူးကြီး ကြီးမှမဟုတ်တာ၊ ကူညီရာရောက်ရုံပါပဲ”

“အဲဒီကူညီရာရောက်ရုံလေးက ပြဿနာ ဖေဖေ၊ ရာထူးကြီး ကြီးပေးလိုက်တာက ကျေးဇူးတင်ခံရဦးမယ်၊ အခုက ခန့်ခွဲနှိုင်းယှဉ်ပြီး ခန့်ကို ပြဿနာရှာမှာ သေချာတယ်”

ပျိုခေတ် စိုးရိမ်ကြီးနေတာကို ဦးထင်ကျော်က ခပ်မိန့်မိန့်ပြီးရင်း ပျိုခေတ် ပခုံးလေးကို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ခန့်အတွက် စိုးရိမ်နေတာလား သမီး၊ တည်ကြည်ခန့်က ညီအစ်ကိုချင်း မနာလိုဖြစ်ပါ့မလားကွယ်၊ ဖေဖေလည်း အရင်က အဆင့် အတန်းမတူတော့ဘူး၊ ငါတို့က ဘယ်လိုအနေအထား၊ သူတို့က ဘယ်လို ဖြစ်သွားပြီနဲ့ အတ္တကြီးမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ် လုပ်ငန်းလုပ်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါမှာ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျက မြန်လွန်းတယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပျိုခေတ်တို့လည်း အခြေပျက် အနေပျက်ဖြစ်ဖူးတာပဲ၊ ခန့်တို့ အဘွားသာ ငွေရေးကြေးရေး မကူညီခဲ့ ရင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ပြန်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်တွေ တုန်းက အားပေးခဲ့တဲ့ ကိုကိုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ထားလိုက်တော့ သမီးရယ်၊ သူတို့တွေက သူများဆီမှာ လုပ် ရတာ အောက်ကျတယ်ထင်ပြီး အလုပ်မလုပ်ခဲ့လို့ ပိုပြီးအဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာ၊ အခု ဒီအလုပ်ကို လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အစခြေလှမ်းပေမယ့် သူ့ရဲကြီးစားမှုကိုကြည့်ပြီး ကုမ္ပဏီမှာ နေရာကောင်း တစ်ခုပေးနိုင်အောင် ဖေဖေ စီစဉ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုရီးယား အလှကုန် တစ်ခုအတွက် သမီး ကြော်ငြာခိုက်ပေးရမယ်ဆို သွားတော့လေ သမီး”

ဦးထင်ကျော်က စကားစပြတ်သည်။ ပျိုခေတ်လည်း သက်ပြင်း ချပြီး စလင်းဘတ်အိတ်ကောက်လွယ်လိုက်ရ၏။

“ပျိုခေတ် အခုပဲ သွားမလို့လုပ်နေတာပါ ဖေဖေ၊ ပျိုခေတ် တောင် ဒီဘက်မှာ လက်ခံထားတာတွေ များနေလို့ ကုမ္ပဏီကို သိပ်မ ရောက်ဖြစ်တော့ဘူး၊ အရေးကြီးကိစ္စတွေရှိရင်တော့ ပျိုခေတ်ကို ဖုန်းဆက်

ခေါ်လိုက်နော်၊ ပျိုခေတ်က ဒီဘက်ကို သိပ်အားသန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ တခြားနိုင်ငံက အနုပညာကျောင်းဆင်း ဆိုပြီး သမီးကို အထင်ကြီးစိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ အချိန်မှာ အခွင့်အရေး ကို လက်လွတ်မခံခဲ့ဦး သမီး၊ နောက်ပိုင်းကုမ္ပဏီအလုပ်က သမီးပဲ တာဝန်ယူရမှာ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ ဖေဖေရော မေမေရော အနားယူ ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပျိုခေတ်ကို မျက်စိစုံမှိတ် အားကိုးလိုက်စမ်းပါ၊ သွားပြီနော် ဖေဖေ”

အပျော်အပျက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စနောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ကားမောင်းနေစဉ်မှာ စိတ်တို့က လေးလံသွားရပြန်သည်။

ရှုတင်ရောက်လို့ ခန့်ကို ပြောပြလိုက်တော့ ခန့်လည်း မျက်စိ ပျက် မျက်နှာပျက်။

“ကိုကိုမှာ ဘာအကြံအစည်များရှိနေလဲ မသိဘူး၊ ကိုကိုက ဒီရိုင်ဘာလို အလုပ်မျိုး မပြောနဲ့ ဒီထက်ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကို တောင် အောက်ကျတယ်ထင်ပြီး လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ပျိုခေတ်လည်း ဖေဖေကို ပြောပြပါသေးတယ်၊ ဖေဖေက ကူညီသင့်တယ်ဆိုပြီး ထားလိုက်ပါတော့တဲ့လေ၊ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိ လာတာ အောင်မြင်တိုးတက်ဖို့အစပေါ့တဲ့ အဲဒါနဲ့ ပျိုခေတ်တောင် ကိုကို နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတွေ မပြောပြလိုက်တော့ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“မပြောပြလို့ အန်ကယ် ယုံကြည်မှုရှိတာ သိပေမယ့် ပျိုခေတ် အတွက်တော့ စိုးရိမ်မိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟို ကိုကိုက ပျိုခေတ်ကို”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ခန့်ရယ်၊ ကိုကိုက ပျိုခေတ်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှာစိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ် ဟုတ်တယ်၊ အရင်တည်းက ပျိုခေတ်ကို ပိုင်ဆိုင် အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးနေတာ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ပျိုခေတ်ကို ပွင့်ပြောလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ခန့် ပြောတာတောင် နောက်ကျနေသေးတယ်”

“ဟင် ပြော ပြောပြီးပြီလား”

တည်မြဲခန့် အထိတ်တလန့် ပျားပျားသလဲ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ပျိုခေတ်က တည်မြဲခန့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးနုနုလေးဖြင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး

“ပျိုခေတ် လက်ခံမယ်ထင်လို့ လန့်သွားတာလား၊ ပျိုခေတ်က ဖြင့် တစ်ခါတည်း အပြတ်ငြင်းလိုက်ပါတယ်နော်၊ ခန့်နဲ့ချစ်သူတွေ ဖြစ် နေပြီလို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ဟာ ပျိုခေတ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ပြောတော့ ခန့်က မပြောစေချင်ဘူးလား၊ ပျိုခေတ် ချစ်သူ မဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ပျိုခေတ်ရယ်၊ ခန့်ကလေ”

“ဟင့်အင်း”

ပျိုခေတ်က ခန့်ကို ဘာစကားမှ အပြောမခံ။ ခန့် နှုတ်ခမ်းလေး ပေါ် လက်ညှိုးလေးတစ်ချောင်း ဖြတ်တင်ပြီး

“အားငယ်တာတွေ စိုးရိမ်တာတွေ၊ မပြတ်သားတာတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ မရှိသင့်တဲ့ အရာတွေပဲ ခန့်၊ ပျိုခေတ် ယုံ ကြည်အားကိုးစေချင်ရင် ယောက်ျားပီပီသသ ရဲရဲဝံ့ နေစမ်းပါ၊ ပျိုခေတ် ကို ဘယ်သူ့ဆီမှ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်ပေါ့နော် ခန့်”

“ခန့်မှာ ဘာအရည်အချင်း အစွမ်းအစမှ မရှိဘဲနဲ့၊ ဘယ်လို ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်ရမှာလဲ ပျိုခေတ်ရယ်၊ အနေအထားတစ်ခုကိုပဲ တွေးကြည့်ပါ၊ ခန့်ကို မိတ်ကပ်လိမ်းပေးနေရတဲ့”

“ဟင်အင်း ခန့်ကို သင်တန်းတွေတက်ခိုင်းနေတာ အလကား မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု ပျိုခေတ်ကို အလှပြင်ခိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း ပျိုခေတ် မျက်နှာကို ဘယ်သူမှ မကိုင်စေချင်လို့”

“ခန့် ကိုင်တာပဲ ကြိုက်တယ်ပေါ့”

“ကြည့် အဲလိုကျ ပြောတတ်တယ်၊ အရမ်းမုန်းဖို့ ကောင်းတာ ပဲ”

ပျိုခေတ် လက်သီးဆုပ်လေးကို ဒီတစ်ခါတော့ အမိအရ ဖမ်း လိုက်ပြီးမှ ဖွဖွလေး နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး

“မုန်းတော့ မုန်းလိုက်ပါနဲ့ ပျိုခေတ်ရယ်၊ ခန့်ကို ယောက်ျား

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတဲ့ ချစ်သူလေးကို ခန့် ဘယ်လောက် ယောက်ျားပီသကြောင်း ပြချင်သေးတယ်”

“အမလေး ကြက်သီးထစရာကြီး၊ ကြောင်တောင် ကြောက် လာပြီ”

ပျိုခေတ်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ မျက်လုံးလေးမှိတ်၍ ကြောက် ချင်ဟန်ဆောင်၏။ ခန့်က အသည်းတွေယားကာ ပျိုခေတ်ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်သည်။

“အယ် ခန့် အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ရှုတင်အဖွဲ့တွေ မြင်ရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

“အသိပေးပြောတာလား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခန့်ရယ်၊ ခန့် ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ဖေဖေတို့ကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ် ကြမယ်နော် ခန့်”

“ခန့်ကို အဲလို ယုံကြည်ပြီး ခန့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးလို့ ခန့်လည်း ပျိုခေတ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ပျိုခေတ်ကိစ္စတွေ ပြီး၊ သင်တန်းတွေတက်ပြီးတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အစ်ကိုဆီ မှာ သက်လုံကောင်းအောင် ကိုယ်ခံပညာပါ သင်နေတာ ပျိုခေတ်ရဲ့၊ ပျိုခေတ် ယုံကြည်အားကိုးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ် အောင် ခန့် ကြိုးစားမှာပါ”

“ပျိုခေတ်ကို တကယ်ချစ်လို့လားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ပျိုခေတ်က ခန့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့

ချစ်သူလေးပါ။ ပျိုခေတ်ရော ခန့်ကို တကယ်ချစ်တာလားဟင်”

“ပြောဖို့လိုသေးလား”

မော့မော့လေး အမေးမှာ တည်မြဲခန့် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။ အဖြေစကားကို ကြားမှ ယုံကြည်ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ရင်ခွင်မှာ မှိန့်လာတာနှင့်တင် သက်သေက ခိုင်လုံပြီးသားပါ။ နားလည်မှုတွေနှင့် ဖေးမအားပေးခဲ့တာလည်း ချစ်လို့ပဲပေါ့။ အရာရာ သတ္တိတွေနှင့် ရင်ဆိုင်ရဲအောင် တိုက်တွန်းခဲ့တာ အချစ်ရဲ့မှတ်တိုင်တွေ ပါပဲ။

ကိုယ်ရောက်အောင် လာခဲ့မယ် ပျိုခေတ်။

အခန်း (၂၇)

“သားရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မေမေ ရင်တွေပူပြီး စိတ်တွေ လေးနေတာ သားရယ်၊ သားအစ်ကိုက ပျိုခေတ်တို့အိမ်မှာ ဒီလိုဘာ လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ဒီနှေထိ ပြန်မလာဘူး၊ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ အဆင်ရောပြေရဲ့လားလို့”

အိမ်အဝင်ဝမှာပင် ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင်က စိုးရိမ်တကြီး တည်မြဲခန့် လက်ကိုဆွဲပြီး မေးသည်။ တည်မြဲခန့်က ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင်ကို ဘုရားခန်းဘက် ဆွဲခေါ်လာကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးမှ

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ၊ ကိုကိုက ပျိုခေတ်တို့အိမ်မှာပါ၊ ဦးထင်ကျော်ကားကို မောင်းပေးရတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ဘာပြဿနာမှ မရှိဘဲ နေတယ်လို့ ပျိုခေတ်က ပြောပါတယ်”

“အေး တော်ပါသေးရဲ့ သားရယ်၊ ဒီနှစ် စာမေးပွဲဖြေပြီးတာနဲ့

ဘွဲ့ရတော့မယ်ဥစ္စာ၊ မေမေ ပြောလိုက်တာတွေ စိတ်နာပြီး ကျောင်းဆက် မတက်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ သူ့ကို မမြင်ရတော့လည်း စိတ်မကောင်းဘူး ကွယ်”

“ကိုကိုသာ ပညာရေးကို ဂရုစိုက်မယ်ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် လောက်ကတည်းက ဘွဲ့ရမှာပါ၊ အခုခေတ်က ဘွဲ့ရဖို့ထက် လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံက အရေးကြီးလို့ သင်တန်းအောင် လက်မှတ်တွေရရုံနဲ့ အဆင်ပြေနေပါပြီ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ဘွဲ့ယူဖို့ကိစ္စတွေ တွန်းအားမပေး ပါနဲ့တော့ မေမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ပညာတတ်မှ လူရာဝင်တာဆိုပြီး သားငယ် ပညာရေးကိုတော့ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မေမေ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဟို ခန့်ပြောတာက ခန့်ပညာမစုံခဲ့လို့ ကိုကို ပညာရေးကို အားမပေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်တန်းကို နှစ်နှစ်နဲ့ ကိုကိုက ပညာကို ရအောင်မယူဘဲ အချိန်ဖြုန်းနေတာကို မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမခံစေချင် လို့ပါ၊ အခု မာနကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မခံစိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်လုပ် ချင်စိတ်ရှိပြီး ကြိုးစားနေတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ် ထောက်ခံပြီးမှ တစ်စုံ တစ်ရာကို သတိရသွားကာ

“သူနဲ့ပျိုခေတ်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကရော သား၊ ငယ်ငယ်က ခွဲခွာလို့ မရအောင်ကို သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြတာ၊ တည်ကြည်ခန့်အကြောင်း အားလုံးသိပြီးသားဆိုပေမယ့် အားနာစိတ်နဲ့ ပျိုခေတ် လိုက်လျောရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သား”

မေမေက လူကြီးပီပီ နေရာတကာ တွေးပြီး စိုးရိမ်စိတ်တွေ များလွန်းသည်။ စိတ်ချသွားအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဝန်ခံလိုက်ရတော့မလား။

“ဘာတွေသက်ပြင်းချနေတာလဲ သား၊ ပျိုခေတ်အတွက် သားရော မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“စိုးရိမ်စရာမလိုအောင် ပျိုခေတ်က စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပါတယ် မေမေ၊ ကိုကိုကို ပျိုခေတ် ယုံကြည်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လက်ခံမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“သေချာလှချည်လား သား”

“ပျိုခေတ်နဲ့ခန့် ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပါပြီ”

“ဪ ဒါဆို တည်ကြည်ခန့် သူ့အဖေကို ပြောသွားတာ မမှားဘူးပေါ့”

“ဗျာ ဘာ ဘာပြောသွားတာလဲ မေမေ”

တည်မြဲခန့် ပျာပျာသလဲ မေးတော့ ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ပြောသင့်

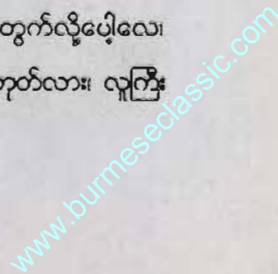
မပြောသင့် အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားချင့်ချိန်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတွေချကာ

“သားနဲ့ပျိုခေတ် ပတ်သက်နေတာကို သူ မကျေနပ်ဘူး။ ပျိုခေတ်ကို ရအောင်ယူမယ်၊ ပိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်တဲ့၊ အချစ်ကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပျိုခေတ်တို့ ချမ်းသာတာကို မတော်လောဘနဲ့ မက်မောနေတာ၊ သားကို ဦးစားပေးတာ ကောင်းစားမှာကိုလည်း မနာလို မရှုစိမ့်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ဒါကတော့ မေမေ မပြောလည်း ခန့် သိနေပြီးသားပါ။ ခုချိန်မှာ ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ပျိုခေတ်ကို ဘယ်လိုမှ ထိပါးမခံနိုင်။

“ခန့်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ် မေမေ၊ ပျိုခေတ်ကို ကိုကိုဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး၊ မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး၊ ပျိုခေတ်အတွက် ခန့်အင်အားတွေ စုစည်းနေပါတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေရင် ခန့်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မှာပါ မေမေ”

“အေးအေး အဲဒီသတင်းကြားရတာတော့ မေမေ ဝမ်းသာတယ် သားရယ်၊ ပျိုခေတ်ကို ဟိုအရင်တည်းက ချွေးမလေးအဖြစ် မေမေ စိတ်ကူးယဉ်တာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကတော့ သားကြီးအတွက်လို့ပေါ့လေ၊ သား ဘွားဘွားနဲ့လည်း ကတိစကားတွေ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ လူကြီး

တွေကြောင့် သားကြီးနဲ့ပျိုခေတ် မဖြစ်မနေ လက်ထပ်ဖြစ်မယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့တယ်”

“ခန့်လည်း အဲဒီအတွေးနဲ့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပျိုခေတ်က အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကိုကိုကို မုန်းနေပြီး ခန့်ကိုတော့ ချစ်နေခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကြောင့်လို့ ပြောလို့ရသလို ကိုကို သစ္စာမရှိခဲ့တာကြောင့်လည်း ပြောလို့ရတယ်”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ သား ကိုကို အတ္တကြီးလွန်းတယ်၊ ညီငယ် လေးကို ငဲ့ညှာရမုန်းလည်း မသိ၊ ကိုယ့်အမှားကိုယ်လည်း မသိ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း အမြင်မှန်မရနဲ့ သူ ဒဏ်ခတ်ခံရတော့ မယ်”

မေမေရဲ့မေတ္တာတရားက မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်စတိုနှင့် သက်သေပြနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ အိမ်ဝင်းတံခါးက ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် တံခါးခေါက်သံများနှင့်အတူ ရပ်ကွက်လူကြီး သုံးယောက် ခဲနှစ် ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

“သတင်းအရ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်မှာ ပစ္စည်းရှာပါရစေ ခင်ဗျား”

“ရှင် ဘာ ဘာပစ္စည်းရှာကြမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ တရားဥပဒေမှ မလွတ်ကင်းတဲ့အလုပ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဗျာ အဲ အဲဒီကိစ္စ”

ခန့်ရော ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ထိတ်လန့်အံ့ဩနေကြသည်။ ဘာ ကြောင့် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်။ ရဲတွေ ကလည်း မျက်နှာမသာမယာနှင့်ပင်

“အစ်မကြီးယောက်ျားကို ဒီနေ့လောင်းကစားပိုင်းမှာ ဥပဒေ နဲ့မလွတ်ကင်းတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေနဲ့အတူ သက်သေခိုင်လုံစွာနဲ့ လက်ရ ဖမ်းစီးမိပါတယ်”

“ရှင်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အိမ်ကို ရှာဖွေဖို့ အတွက် တာဝန်အရ ရောက်လာတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့အိမ်ကို ရှာဖွေဖို့အတွက် တာဝန်အရ ရောက်လာတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ”

ဒေါ်နွဲ့ကေခိုင် ရင်ဘတ်ကို ဖိကာ လဲပြိုတော့မလို ဖြစ်သွားတာ ကြောင့် တည်မြဲခန့် ဆွဲပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရသည်။ ဘာလဲ ဘာတွေဖြစ် သွားတာလဲ။

ဘာအလုပ်မှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ချင်ဘဲ အရမ်းချမ်းသာချင်
တာကြောင့် ဖြတ်လမ်းလိုက်တာပါလား။

ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်မကြဘဲ အလွယ်လိုက်တော့...။

အခန်း (၂၈)

“အဲဒါ မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ
ပြဿနာတွေ တက်လို့ စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းနေကြပါတယ်၊ အိမ်မှာ
ကိုကိုလည်း မရှိပါဘူး”

“မောင်က ဘယ်သွားလို့လဲ၊ ကေသရီတို့အိမ်က ပြန်သွားကတည်း
က မောင် ဒီအိမ်မှာပဲ နေတာမဟုတ်လား”

ကိုကိုမိန်းမဆိုသော မိန်းကလေးကို တည်မြဲခန့် ဘယ်လိုဖြေရ
မလဲ။ ကိုကိုစိတ်ဝင်စားနေသော မိန်းကလေးအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေပါ
တယ်လို့ ပြောလိုက်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

ကိုကိုမိန်းမကို အခုမှမြင်ဖူးတာ။ အထက်တန်းလွှာက ဆိုပေ
မယ့် တစ်လသားအရွယ် ရင်သွေးလေးကို ပွေ့ချီထားတာမို့ ဖိုသီဖတ်သီ
နှင့်ပါ။

ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ အကြောင်းရင်းကို စုံစေ
အောင် မေးကြည့်ဖို့လည်း သတိမရ။

သူမကိုယ်တိုင်က ဒါ တည်ကြည်ခန့် အိမ်လား။ ကျွန်မက
တည်ကြည်ခန့်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ။ သူနဲ့တွေ့ပါရစေဆိုတာပဲ
ဇွတ်ပြောနေတာကိုး။

ဘာကြောင့်တွေ့ချင်ပါတယ်လို့ ရှင်းပြရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။
အခုတော့ ဖေဖေကို ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့နေသော မေမေ ပြန်မ
ရောက်သေး၍ နှင်ထုတ်ရအခက် ရှောင်ထွက်ရအခက်။

“ကျွန်မကို တည်ကြည်ခန့်ရှိတဲ့ လိပ်စာပေးလို့ မရဘူးလားဟင်
ကျွန်မ သူနဲ့တွေ့မှဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ဟို ဒီလိုလုပ်ပါလားဗျာ၊ နောက်မှ မကေသရီ လာသွားတယ်
ဆိုတာ ပြောပြပြီး သူ့ကိုဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်၊ ဒီမှာ ဖေဖေ ထောင်ကျ
တဲ့အကြောင်း သူ့ကို မသိစေချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ထောင်ကျတာကို သိရင် ကိုကို တော်တော်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ၊ ကိုကိုက မေမေထက် ဖေဖေကို ပိုချစ်တယ်၊
ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ထက် ကိုကိုကို ပိုချစ်တယ်၊ ဒီအမှုက အယူခံ
ဝင်ဖို့လည်း မလွယ်၊ အာမခံလည်း မပေးဆိုတော့ ကိုကိုကို အေးအေး
ဆေးဆေးမှ ပြောပြမလို့ပါ”

“ဪ ခံစိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မမှာလည်း အရမ်းကို

အခက်အခဲ တွေ့နေလို့ပါ။ သူနဲ့တွေ့မှကိုဖြစ်မှာ”

“ပြောပြလို့ရရင် ပြောပြပါလား။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာဆိုရင်
ကူညီလိုက်ပါမယ်”

ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ဖူးသူမို့ စာနာစိတ်နှင့်ပြောမိတော့ ကေသရီ
မျက်ရည်ကျသည်။ ပြီးမှ ရင်ခွင်ထဲက ကလေးငယ်လေးကို နှံ့ကြည့်ကာ

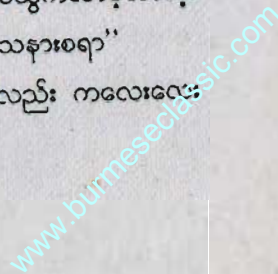
“သား သားလေးက မောင်နဲ့ရတဲ့ သားလေးပါ”

“ဗျာ ကိုကိုနဲ့ ဟိုလေ ကိုကိုနဲ့က ပြတ်ဆဲပြီးသား မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့
ခဏလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်လလောက် ပေါင်းသင်းပြီး သူ ထွက်သွား
တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့မှန်း သိရတာပါ။ မေမေတို့က သိသိချင်း
ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခိုင်းတယ်၊ ယောက်ျားကတောင် တာဝန်မယူချင်လို့
ထားသွားတာ၊ မမွေးရဘူးတဲ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပြီး ဒီ
ကလေးကို ကျွန်မ ရအောင်မွေးခဲ့တယ်၊ သူ ပြန်ဆက်သွယ်မလားဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့”

“ဟား စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကိုကိုအဲလိုတော့ မလုပ်
သင့်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေပြီးရင် သားသမီးရနိုင်တာကို
ကိုကို သိရမှာပေါ့၊ အခုတော့ သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူး။ ကေသရီ
မိဘတွေက သူ့ကိုနှိမ်လွန်းတယ်ဆိုပြီး အပြီးအပိုင်ထွက်လာခဲ့တာတဲ့၊
အရမ်းတာဝန်မဲ့တာပဲ၊ ကြည့်ပါဦး ကလေးလေး သနားစရာ”

အချိန်တွေက ခဏလေး ထင်ရသော်လည်း ကလေးလေး

တစ်ယောက်တောင် လူဖြစ်လာခဲ့ပြီမို့ ကိုကို အသိတရားရသင့်သည်။
ကလေးလေးက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ၀၀ တုတ်တုတ်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်း
လှ၏။

ကိုကိုသိရင်ရော သူ့သွေးသားကို ချစ်မြတ်နိုးပါ့မလား။

“အခု အရေးတကြီး ကိုကိုကို တွေ့ချင်တာက ကလေးပြန်
သက်သက်မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိချင်တယ်။ ကျွန်မ အိမ်
က အဖေမရှိတဲ့ကလေးဆိုပြီး စွန့်ပစ်ခိုင်းနေတယ်။ ကလေးကိုလည်း
ဖေဖေအမျိုးတွေရှိတဲ့ တောရွာလေးမှာ သွားပေးလာခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီရွာ
က မယ်သီလရှင်ကျောင်းမှာ ကလေးကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်လာဖို့ ကျွန်မကို
ခေါ်တယ်”

“ဗျာ ဒီကလေးလေးကို”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မကို ပညာတွေ ဆက်သင်ရမယ်။ တိုးတက်
အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး
တဲ့လေ။ ဘယ်လိုလုပ် ကျွန်မ ရင်သွေးလေးနဲ့ ခွဲနိုင်မှာလဲ။ မွေးပြီးမှ
မိခင်စိတ်ပိုရှိလာတာ ကျွန်မသားလေးနဲ့ ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး”

“အခု ကေသရီ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“ရွာကနေ ကျွန်မ ဘယ်သူမှ မသိအောင် နီးထွက်လာတာပါ။
ဖေဖေ မေမေတို့ဆီလည်း မပြန်ရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် မောင်ကိုမေးကြည့်ဖို့
အတွက် လာရှာတာ။ သူ လက်ခံမယ်ဆိုရင် သားလေးနဲ့ ဘယ်လိုပဲနေရ

နေရ အတူနေချင်တယ်။ သူ အသိအမှတ်မပြုလည်း သားလေးကိုခေါ်ပြီး
ကျွန်မ တခြားနေရာ ထွက်သွားမှာပါ”

“ကေသရီရယ်”

တည်မြဲခန့် ရင်ထဲမချီအောင် နာကျင်သွားသည်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲ။

ကိုကိုကို ပြောရင်ရော ကိုကို လက်ခံပါ့မလား။ ကလေးကိုရော
အသိအမှတ်ပြုပါ့မလား။

တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် ရင်တွေတောင် မွန်းကျပ်လာသည်။
မျှော်လင့်မထားတာတွေ တစ်ချည်းတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖြစ်သည့်အတွက်
စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းကာ ဖြစ်သမျှကလည်း ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းပေးလို့
မရတာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

ဒီကိစ္စ ဘယ်သူနဲ့တိုင်ပင်ရမလဲ။

ကလေးလေးကိုကြည့်ရင်း အတွေးများနှင့် ယောက်ယက်ခတ်
နေစဉ်မှာ

“တီ တီ”

အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြားလို့ ထကြည့်လိုက်တော့ တက္ကစီ
ကားတစ်စီးဖြစ်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက ပျိုခေတ် ဖြစ်နေတော့
အံ့အားသင့်ပြန်၏။

“ပျိုခေတ် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ကားပျက်နေလို့ ခန့်ရေ၊ ဝပ်ရှော့မှာ သွားအောင်းနေပြီ။

ဖေဖေကတော့ သွားလာစရာရှိရင် ကားယူသုံးလို့ ပြောပါတယ်။ ဖေဖေက ကိုယ့်ထက်အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေရလို့ ယူမနေချင်တော့ပါဘူး။ ဟင် ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား။”

“ဟုတ်တယ် ပျိုခေတ် ထိုင်လေ”

“ဪ အင်း ခန့် မေမေရော မရှိဘူးလား။”

“ဖေဖေကို ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့တယ်လေ၊ ပြန်လာခါနီးပြီ လို့တော့ ထင်ပါတယ်။ ဘယ်အချိန်ရောက်မယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ပျိုခေတ် ဘယ်ကနေ လှည့်ဝင်လာတာလဲ၊ ညနေ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခု တက်ပေးရမယ်ဆို မေမေ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ခန့် ချက်ချင်းလာခဲ့ပါမယ်”

“အင်း အဲဒါပြောချင်တာနဲ့ ခန့်ဆီကို လာတွေ့တာ၊ ပျိုခေတ် ကားက ဒေါင်းနေတော့ ခန့်နဲ့ တက္ကစီကားငှားပြီး အတူတူသွားမယ်လေ၊ အခုလည်း ခန့်ကို ဘာကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရဦးမလဲဆိုပြီး စောထွက်လာ တာ”

“ခန့်ကရပါတယ် ပျိုခေတ်ရယ်၊ မေမေက မသွားခင် ထမင်း ဟင်းတွေ ချက်သွားပါတယ်၊ အခုတောင် ပျိုခေတ်ဆီလာမလို့ လုပ်နေ တုန်း ဧည့်သည်ရောက်လာတာနဲ့”

“ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ကိုကိုမိန်းမတဲ့”

“ဟင်”

အံ့အားသင့်ကာ အခုမှ သေချာလှည့်ကြည့်မိသည်။

အသားလေး ညှိစိန်စိန်နှင့် အသင့်အတင့် လှပချောမောသူပါ။ ရင်ဝယ်ပွေ့ပိုက်ထားသော ကလေးကရော ဘယ်သူ့ကလေးပါလိမ့်။

ဒီအိမ်ကိုရော ဘာကြောင့် ရောက်နေတာလဲ။

မေးခွန်းတွေနှင့် မျက်လုံးလေးပြူးလည်လျက် ခန့်ဘက် လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ခန့်က ပျိုခေတ်အနား ဝင်ထိုင်ကာ

“ကိုကိုနဲ့တွေ့ဖို့လာတာ၊ အဲဒါ ကိုကိုကလေး”

“ဟင် ကိုကိုပြောတော့”

“ဟုတ်တယ် ခန့်လည်း အဲဒါပြောနေတာ၊ ကေသရီ ရင်ဖွင့်မှ ကိုကို အရမ်းတာဝန်မဲ့လွန်းတာ သိလိုက်ရတယ်၊ ခိုးပြေးစဉ်ကတည်းက တာဝန်မကျေ လက်ကြောမတင်းတော့ ယောက္ခမတွေက ဘယ်ကြည့်ဖြူ မှာလဲ၊ ဒါကို သူ့ကိုနှိမ်တယ်ဆိုပြီး ကေသရီကိုထားခဲ့တာ၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်ဝန် ကျန်ခဲ့တယ်၊ မိဘတွေက ကလေးကို ဖျက်ချဖို့အထိ လုပ်ခဲ့ တာတဲ့”

“ဟယ် အဲဒါတော့ မဖြစ်သင့်တာ၊ ကိုကိုလည်း အဲလောက် ထိ တာဝန်မဲ့သင့်ဘူး”

“ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တာ သူ မသိလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့ ပျိုခေတ်ရယ်၊ ကေသရီကလည်း ကိုကို ပြန်ဆက်သွယ်မလား စောင့်ရင်းနဲ့ တောရွာလေး ကို အပို့ခံလိုက်ရတာတဲ့လေ၊ ဟိုမှာ ကလေးမွေးပြီးမှ ကလေးကို သူများ ပေးခိုင်းတယ်၊ ပြီးရင် မြို့မှာ ပြန်ခေါ်ပြီး အပျိုလုပ်ခိုင်းမယ်၊ ကျောင်း တက်ခိုင်းမယ်လို့ စီစဉ်ထားမှာပေါ့၊ ဒါကလည်း တစ်ချက်မှ ပြန်လှည့်

မကြည့်တဲ့ ကိုကိုကို ကေသရီ မိဘတွေ စိတ်နာလို့ဖြစ်မှာပါ။

ကေသရီကို ပျိုခေတ် မိန်းမသားချင်း စာနာစွာ ဝဲ့ကြည့်မိလိုက်သည်။ ကေသရီ မျက်နှာလေးက ညှိုးငယ်လို့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းနေသည်။

“အခု သူက ကိုကိုကို ဘာလို့ လာတွေ့တာလဲ”

“သူ့မိဘတွေ စိစဉ်တဲ့အတိုင်း နာခံလိုက်ရင် ကလေးနဲ့ခွဲရမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကလေးကိုခေါ်ပြီး ခိုးထွက်လာခဲ့တာလေ။ ကိုကိုလက်ခံရင် အတူတူနေမယ်။ လက်မခံရင်တော့ ကလေးကိုခေါ်ပြီး အဆေးကို ထွက်သွားတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ ခန့်လည်း ဘယ်လိုကူညီပေးရဏှော်မယ်တော့ဘူး။”

“အို မသိဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်း နေလို့ ဖြစ်မလား။ ကိုကိုကို အသိပေးရမှာပေါ့။ ကလေးပါ ရှိနေတာ ကိုကို လက်မခံလို့ရမလား။”

“အခုနေ အသိပေးလိုက်ရင် ဖေဖေကိစ္စရော ရှိနေလို့ ကိုကို အရမ်းပင်ပန်းပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမလားလို့ပါ။”

“ခန့်ကလေး ခုချိန်ထိ မပြတ်မသားနဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ပြတ်သားရဲရင့်ရတယ်လို့ ပျိုခေတ် ပြောမထားဘူးလား။ ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွား သေမင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမထက် ကိုကိုက ပင်ပန်းပျို့မလား ခန့်ရဲ့။ ခန့်မပြောချင်လည်းနေ ပျိုခေတ် ပြောမယ်။”

“အဲ အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ခန့်ပြောပါမယ်။ မေမေ ပြန်ရောက်မှ တိုင်ပင်ပြီး ခန့်ကိုယ်တိုင် ပြောပြပါမယ်။”

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထရပ်လိုက်သော ပျိုခေတ်လက်ကို ခန့်ပျားပျားသလဲ ဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ပျိုခေတ်က ခန့်လက်ကို ပုတ်ချပြီး

“ဒါဆိုလည်း ကလေးနဲ့ ကေသရီကို အိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်ဦး။”

ဟိုဟိုဒီဒီ ထွက်သွားရင် ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်။

“ဟုတ်ပါပြီ ပျိုခေတ်ရယ်။ ပျိုခေတ် ဖုန်းမြည်နေတယ်။ ကိုင်လိုက်ပါဦး။”

ခန့် သတ်ပေးမှ ပျိုခေတ်က အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ။ ဟုတ်ကဲ့ ပျိုခေတ်ကိုယ်တိုင် လာဖို့ပါမယ် စိတ်ချပါ ဖေဖေ။”

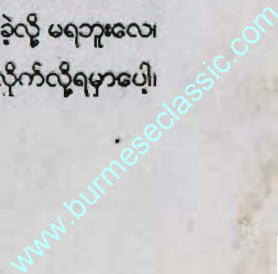
ဖုန်းပိတ်ပြီးချိန်မှာ ပျိုခေတ်ဆီက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသံကိုပါ ကြားရ၏။

“ကိုကိုနဲ့ အခုချက်ချင်းတောင် တွေ့လို့ရနေပြီ ခန့်။”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဖေဖေက ဘာလဲကငွေထုတ်ပြီး ကုမ္ပဏီကို လာပို့ခိုင်းတယ်။ ပျိုခေတ်ကားဆင်ရှေ့ အင်ထားတာသိလို့ ကိုကိုကို ကားနဲ့လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ခန့်ပြောမယ်ဆို ခန့်ပါ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါလား။”

“ဟင် ကေသရီကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ မရဘူးလေ။ မေမေ ပြန်ရောက်မှ အကျိုးအကြောင်း ပြောခဲ့ပြီး လိုက်လို့ရမှာပေါ့။”

ကသရီကိုပါ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲ့လိုက်မယ်”

“အဲဒါဆို ပျိုခေတ်ကတော့ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘဏ်ပိတ်သွားလိမ့်မယ်။ ခန့် အချိန်မီမယ်ဆို ဘဏ်ကိုလိုက်လာခဲ့လေ။ ကိုကိုကို တွေ့ပြီးတစ်ခါတည်း ပြောလိုက်ရအောင်”

“အင်း အဲလိုလုပ်မယ်လေ။ ခန့် နောက်ကလိုက်လာခဲ့မယ်”

“မြန်မြန်လိုက်လာခဲ့နော် ခန့်”

“အင်းပါ ပျိုခေတ် ထုတ်နေကျ ထွန်းဖောင်ဒေးရှင်းဘဏ်နော် စိတ်ချသွား ပျိုခေတ်”

ပျိုခေတ် ထွက်သွားတော့ ခန့် သက်ပြင်းပူတွေ ပျိုခေတ် နောက်က လိုက်ပါသွားသလိုပင်။

ကလေးရဲ့ တအဲ့အဲ့ ငိုသံလေးက ခန့်စိတ်တွေကို နှိုးဆွပေးလျက်...။

အခန်း (၂၉)

ပျိုခေတ် ငွေထုတ်ပြီး ဘဏ်ကအထွက်မှာ ကိုကိုကားလေးက ပျိုခေတ်ရှေ့ ရှောခနဲ ထိုးဆိုက်လာသည်။ ပျိုခေတ် မျက်လုံးတို့က ခန့် ရောက်လာမလား စောင့်ကြည့်နေဆဲ။

“ပျိုခေတ် တက်လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ ခဏလေး ကိုကို၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ”

“ချိန်းထားရင်လည်း နောက်မှပြန်လာလိုက်ပါလား။ အန်ကယ်က ငွေယူမယ့်အညီသည်တွေ စောင့်နေလို့ အမြန်လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“အင်း ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါဆိုလည်း သွားတာပေါ့”

ဖေဖေ မှာလိုက်သည့် အရေးကြီးကိစ္စမို့ ခန့်ကို စောင့်နေနဲ့

၂၂၀

လှ

ပျိုခေတ် ဘယ်လိုမှ မတတ်သာ။ ပျိုခေတ်ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ကားလေးကလည်း မြားတစ်စင်းလို လျှင်မြန်စွာ တွင်းဖောက်မှုမျိုး ဖြင့်

“ဟင် ကားမှန်တွေ အကုန်ပိတ်ပြီး ဘာလို့ လော့ခ်ချလိုက်တာ လဲ ကိုကိုရဲ့၊ ဒီအတိုင်းမောင်းလည်း ရတဲ့ဥစ္စာ”

“ဪ ပျိုခေတ်က ငွေတွေ အများကြီး ထုတ်လာတာ၊ လုံခြုံ အောင်လို့ပါ”

ကိုကို စိုးရိမ်ကြီးကို ပျိုခေတ် ဘာမှပြောမနေချင်တော့။ အေး၊ အေးသက်သာ ထိုင်လိုက်လာရင်း ကိုကိုကိုတော့ ကေသရီအကြောင်း ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ခန့်လိုက်လာပြီး ပြော မည်ဆိုတော့ သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါ။

“ဟင် ကိုကို ကားက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

စိတ်က အာရုံမရဖြစ်နေဆဲမို့ ကုမ္ပဏီကိုရောက်ရမည့်အချိန် ကျော်လွန်နေပြီမို့ သတိထားကြည့်မိမှ ဘယ်နေရာမှန်းပင် မသိတော့။ ကိုကိုက ဘာမှမပြော။

လူသူရှင်းသည့် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ ကားတွေဝင်လိုက်သည်။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ။

“ကိုကို”

“အော်မနေနဲ့၊ ကားအောက်ကို ဆင်း။ အေးအေးဆေးဆေး

ပျိုခေတ်

ကားပြောရအောင်”

“ဟာ ဒါဘာသဘောလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုကို၊ ပျိုခေတ်ကို ပြန်ပို့ပေးနော်၊ ပျိုခေတ် မကြိုက်ဘူး”

“ဒီတစ်သက် မင်းကြိုက်အောင် လုပ်လို့ ရတော့မှာမှ မဟုတ် တာ၊ ဒီနည်းပဲရှိတယ် ပျိုခေတ်၊ မင်း ကားပေါ်က မဆင်းချင်လည်း ဒီမှာပဲ ပြောတာပေါ့”

“ဘာပြောမှာလဲ၊ ဘာစကားမို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ပျိုခေတ် ငယ်သံပါ အော်နေလည်း တည်ကြည်ခန့်က ဂရု မစိုက်၊ သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးသကဲ့သို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာပြတ်သား နေသည်။

ပျိုခေတ်ကတော့ ဒေါသတို့ဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေကာ ကိုကို ကို ပို့ပြီး ရွံ့မှန်းသွားသည်။

“ပျိုခေတ်၊ မင်းကို ကိုကို၊ ဒီလိုလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကမှ ကိုကိုကို မငဲ့ညာတာ”

“ဘာလို့ ငဲ့ညာရမှာလဲ၊ ကိုကိုက ဒုက္ခိတမို့လို့လား”

“ဒါဆို ခန့်ကိုရော ဒုက္ခိတမို့လို့ မင်း ကယ်တင်လိုက်တာလား အချစ်တွေပုံပေးပြီး လိုက်လျောနေတာလား၊ ငယ်ငယ်က သံယောဇဉ်တွေ ကိုကိုပေးဆပ်မှုတွေကို သတိမရတော့ဘူးဆိုရင်တောင် ကိုကိုကို ဒီလို တော့ ဥပေက္ခာမပြုသင့်ပါဘူး၊ တော်ငြိကွာ ကိုကို အရှည်ကြီး မရှင်းပြချင် တော့ဘူး၊ မင်းကို ကိုကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

ပျိုခေတ်

www.burmeseclassic.com

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ကိုကို မင်းကို လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတာ သိပြီလား။ ကိုကို မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟား ဟား ဟား”

ကိုကိုစကားကြောင့် ပျိုခေတ် အားရပါးရ အော်ရယ်လှုပ်လိုက် သည်။ ကိုကိုက နားမလည်နိုင်အောင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားကာ

“မင်းဘာရယ်တာလဲ၊ ဘာလို့လှောင်တာလဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပြောထွက်ရဲလို့ပါ။ ပျိုခေတ်နဲ့အတူပါလာ တဲ့ငွေတွေကို မက်မောလို့မဟုတ်ဘူးလား ကိုကို”

“ဘာ”

“ကိုကို အရမ်းချမ်းသာချင်နေတယ်။ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်ပြီး အရင်ဘဝကို အလွယ်တကူ ပြန်ရောက်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စ က စိတ်ကူးယဉ်နဲ့ပဲကောင်းတာပါ ကိုကို၊ လက်တွေ့မလုပ်သင့် မဖြစ်သင့် တဲ့အရာပါ”

“မင်း ဘာပြောပြော ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ပျိုခေတ်”

“ဒါဆို ကိုကိုမိန်းမနဲ့ ကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဟင် ဘယ်က ကလေးလဲ၊ ဘယ်က မိန်းမလဲ၊ အဲဒီမိန်းမ အကြောင်း မင်းကို ရှင်းပြပြီးပြီလေ၊ ကလေးဆိုတာက ဘယ်ကကလေး လဲ၊ ခန့် ချောက်တွန်းလိုက်ပြန်ပြီလား။ ရှုပ်တယ်ကွာ၊ အိမ်ထဲရောက်မှ ပြော”

တည်ကြည်ခန့် ကားတံခါးဖွင့်ကာ ပျိုခေတ်လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဂိုထောင်ပျက်ကြီးလို အိမ်ထဲကို ခေါ်သွားတော့မည် ထင်၏။ ထိုအထဲကို ရောက်သွားလျှင် ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျံမရဘဲ သူမ ဘဝ ဆုံးရတော့မည် ထင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ခြံရံကို ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းလာသည်။

“ကိုကို ခင် ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ အရမ်းယုတ်မာတယ်၊ အောက်တန်းကျတယ်၊ ခင်ဗျား လူမဟုတ်ဘူး”

“ဖုန်း”

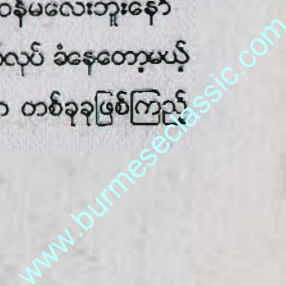
“ခွပ်”

“ခန့် ခန့် မလုပ်နဲ့”

ခန့် ကမူးရှူးထိုး ပြေးထိုးလိုက်သည်မို့ တည်ကြည်ခန့် အငိုက် မိကာ လည်ထွက်သွားသည်။ ကိုကိုလက်တွင်းက လွတ်ထွက်သွားပြီဖြစ် သော ပျိုခေတ်က ခန့်လက်ကို အပြေးအလွှား ဝင်ဆွဲရ၏။ တည်ကြည်ခန့် က မကျေမနပ် ကုန်းရုန်းထလာကာ ခန့်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲ ပြီး

“မင်း တော်တော် သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား တည် မြဲခန့်၊ မင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားမလား၊ မသွားဘူးလား၊ ငါ ပိုင်ဆိုင်ရ မှာကို ဝင်ရှုပ်ရင် ဒီအချိန်မှာ ငါ လူသတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူးနော်”

“ဖယ်ခမ်းပါ ကျုပ်ကိုရော ခင်ဗျား ဘာလုပ်လုပ် ခံနေတော့မယ့် ကောင်လို့ ထင်နေလား။ ကျုပ်လည်း ပျိုခေတ်သာ တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်

အသက်ချင်း လဲဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူးဗျ သိလား။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမသိ နားမလည်တဲ့ ကလေးလေးမျက်နှာကို ထောက်နေလို့”

“ကလေး ဘယ်ကလေး မျက်နှာကို ထောက်တာလဲ”

“ကိုကို ရင်သွေးလေ၊ ကိုကိုကလေးလေ၊ ကိုကို ကိုယ်လွတ် ရုန်း တာဝန်မဲ့ပြီး ထားခဲ့တဲ့ ကေသရီက မွေးတဲ့ကလေး”

“ဘာ ဟိတ်ကောင်၊ မင်းလျှောက်မပြောနဲ့ ပျိုခေတ် အထင်လို့ အောင် မင်း ယုတ်မာပြီး ပြောနေတာ၊ ကေသရီနဲ့ ငါ ဘာလို့ ကလေးရမှာ လဲ”

“ကိုကို မယုံဘူးပေါ့၊ လက်တွေ့ပြရင်ရော”

“ဟိတ်ကောင်”

“မအော်နဲ့ တက္ကစီကားပေါ်က ဆင်းလာနေပြီ၊ ကလေး လန့် သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့် ကလေးကို ပွေ့ပိုက်ကာ သူ့ဆီလျှောက် လာနေသော ကေသရီကို မြင်လိုက်ရ၍ တည်ကြည်ခန့် ကြက်သေသေ ကာ လွှတ်ခနဲ အာမေဗိုတ်သံ ထွက်သွား၏။

“ယုံပြီလား ကိုကို”

“ဟင့် ဟင့်အင်း”

“လက်တွေ့မြင်နေတဲ့အရာတောင် ကိုကို လက်မခံနိုင်သေးဘူး ဆိုရင် မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ ဖေဖေ ထောင်ကျနေတာကိုလည်း ကိုကို

ယုံမယ် မထင်ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ထားတာတွေက ဖြစ်မလာဘဲ မမျှော်လင့် တာတွေ ကြုံတွေ့နေရလို့လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ဘာ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ထောင်ကျနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုလို့ပဲ အရမ်းချမ်းသာချင်လို့ ဖြတ်လမ်းလိုက် တဲ့အကျိုးကို ခံစားရတာ”

“ဟား အား”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ရင်း အားလုံးရှေ့မှာ တည်ကြည်ခန့် အရုပ် ကြီးပြတ် ပစ်ကျသွား၏။

ဖြစ်လာသမျှ မယုံနိုင်အောင် အံ့သြနေခြင်းလား၊ လုပ်သမျှ မဖြစ်လို့ အရှုံးပေးလိုက်ခြင်းလား။

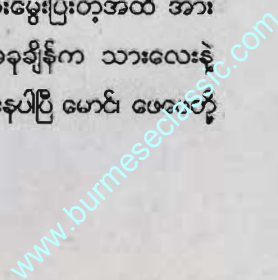
ဒါမှမဟုတ် အားမတန်တော့လို့ မာန်လျှော့လိုက်ခြင်းလား၊ မသိ နိုင်။

“မောင်”

“ဟင်”

ကေသရီ ခေါ်လိုက်တော့ တည်ကြည်ခန့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွား ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကေသရီရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို မျက်လုံးမလွှဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ထရပ်လိုက်၏။

“မောင် ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ သားလေးမွေးပြီးတဲ့အထိ အား တင်းပြီး နေခဲ့ရတာ အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ၊ အခုချိန်က သားလေးနဲ့ ကေသရီအတွက် အသက်တမျှလည်း အရေးကြီးနေပါပြီ မောင်၊ ဖေဖေဟဲ့

သိသွားတာနဲ့ သားလေးနဲ့ ခွဲရတော့မှာ၊ မောင် သူစိမ်းဆန်ဆန် မျက်နှာ လွှဲနေဦးမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ သားလေး မျက်နှာထောက်ထားတဲ့ညှာပြီး ကိုကို အသိတရားရပါတော့၊ ကိုကိုတို့ ဘဏ်က အထွက်မှာ ခန့်တို့ တက္ကစီကား ရောက်လာပြီး နောက်က အချိန်မီလိုက်လာနိုင်လို့ တော်သေး တာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ပျိုခေတ်ဘဝလည်း ပျက်မယ်၊ ကေသရီတို့ သားအမိ လည်း ရှင်ကွဲကွဲတဲ့ဘဝ ရောက်သွားနိုင်တယ် ကိုကို၊ လောဘတွေ အစသိမ်းပြီး လက်တွေ့ဘဝကို ရောင့်ရဲလိုက်ပါ”

ခန့်တို့ ပြောနေချိန်မှာ သားငယ်လေးက တအဲ့အဲ့နှင့် နို့ဆာနေ ဟန်ရှိသည်။ ကေသရီ ပွတ်သပ်ချော့မြူပေမယ့် မရ။

အငမ်းမရ နို့ဟပ်နေတာမို့ ကေသရီ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ အင်္ကျီ စလေးကိုမကာ နို့လှန်တိုက်လိုက်သည်။

ကိုကို မျက်နှာလွှဲမလိုလုပ်ပြီးမှ သားလေး နို့ဖို့နေတာကို ချစ် မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ကေသရီ ပခုံးလေးကို ဖွဖွလေး ဖက် လိုက်သည်။

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံးအချိန်နှင့် အလှဆုံးအချိန် က ရင်သွေးလေးကို တကျွတ်ကျွတ် ချော့မြူပြီး နို့တိုက်နေသည့် အချိန်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကိုကိုမျက်လုံး အရောင်တွေပြောင်းလဲလာကာ ခန့်နှင့်ပျိုခေတ် ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ငဲ့ကြည့်၍

“ခန့်နဲ့ပျိုခေတ် ကို ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကို အရမ်း မှားတယ်၊ မှားခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ကိုကိုလေ မြင့်ရာကနိမ့်ကျတဲ့ဘဝကို လက် သင့်မခံနိုင်ဘဲ ထင်ရာတွေလျှောက်လုပ်ခဲ့တာ၊ မကောင်းတဲ့စိတ်တွေ မွေးမိ ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေ ဒီလိုကြီးဖြစ်သွားတာ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ကေသရီနဲ့ သားလေးကို ဒီလိုမြင်လိုက်ရတော့လည်း ရင်ထဲမှာ အရမ်းနာကျင်နေတာ ပဲကွာ၊ ကို ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အပြစ်တွေကို ဘယ်လိုဆေးကြောရ မလဲ”

“အမှားကို အမှားမှန်းသိပြီး နောင်တရရင်ပဲ လူဝီသနေပါပြီ ကိုကို၊ လူတိုင်း အမှားမကင်းပါဘူး၊ အဲဒီအမှားကို ငါမှားသွားပါလား ဆိုပြီး ဆင်ခြင်မှုနဲ့ ပြင်တတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ကိုကို အခု အသိတရား မရဘဲ ဆက်မှားနေမယ်ဆိုရင် ကိုကိုလည်း ဂုဏ်သိက္ခာကျမယ်၊ ဘဝ ပေါင်းများစွာလည်း ပျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် အခု ကိုကို သိပါပြီ၊ မင်းနဲ့ပျိုခေတ်ကို ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပျိုခေတ် ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ကိုကို ရှူးခဲ့တာပါ ညီမလေးအပေါ် ကိုကို အရမ်းမှားသွားတယ် ညီမလေးရယ်”

တည်ကြည်ခန့် မျက်ရည်ကျလာတော့ ပျိုခေတ် ရင်ထဲမကောင်း ပေ။ လောဘ မောဟက ဆင်ခြင်တုံ အသိတရားတွေ နည်းပါးစေလား ဟု အသိတရားလည်း ရလိုက်၏။

အခုလို ကိုကို ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး အမြင်မှန်ရသွားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။

www.burmeseclassic.com

“ပျိုခေတ်တို့ကိုပဲ ကိုကို တောင်းပန်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကေသရီနဲ့သားလေးအပေါ်လည်း ကိုကို အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လေ။ သူတို့အပေါ် လင်ယောက်ျားကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းပီသအောင် ကြိုးစားပြီး အပြစ်တွေကို ဆေးကြောလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ သွေးသားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ စိတ်ကြောင့် ကိုကို ပြောင်းလဲလာပါပြီ။ ကိုကို တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒါဆို သားလေးနဲ့ရော မောင်နဲ့ရော ကေသရီ မခွဲရတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း မောင်တို့ အတူတူနေကြမယ်၊ မောင် ဘာအလုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မရှက်မကြောက် မခိုမကပ် လုပ်ပြီး ကေသရီတို့ သားအမိကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

ကိုကိုတို့ မိသားစုလေး ပြေလည်သွားတော့ ခန့်ရင်ထဲ အတိုင်း မသိ ဝမ်းသာကြည်နူးရသည်။ ပျိုခေတ် လက်ကလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ကိုကိုတို့ကို မေမေ မျှော်နေလိမ့်မယ်။ ကိုကိုတို့ တက္ကစိကားနဲ့ ပြန်လိုက်နော်၊ ခန့်နဲ့ပျိုခေတ်က ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“အေးပါ မင်းတို့ရော ဘယ်အချိန်လက်ထပ်မှာလဲ”

“အခုပဲ ကားပေါ်မှာ တိုင်ပင်လိုက်မယ်နော် ပျိုခေတ်”

“အမယ်လေး အခုမှ ပိုမနေနဲ့၊ ပျိုခေတ်က ဖေဖေတို့ကိုတောင် ဖွင့်ပြောပြီးနေပါပြီနော်၊ သမီး ရွေးချယ်ပြီးပြီဆိုရင် ဖေဖေတို့က ဘာပြောစရာ ကန့်ကွက်စရာရှိမှာလဲတဲ့၊ အကြောင်းသိ ဓာတ်သိဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့တဲ့လေ”

“ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ ပျိုခေတ်ရယ်”

ခန့်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ကိုကိုက ကြည့်နူးမျက်ရည် ဝေနေကာ ခန့်ပခုံးကို အားရပါးရ ဆုပ်ညှစ်ပြီး

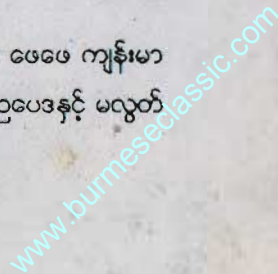
“ညီလေးအတွက် အစ်ကို ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အတွက်လည်း လေးစားပါတယ် ညီ၊ ဒါတွေက စစ်မှန်တဲ့ ညီရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေရဲ့ အကျိုးဆက်ပေါ့၊ ပျိုခေတ်ကြောင့် ညီပြောင်းလဲလာတာ၊ ပျိုခေတ်ကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါ”

“စိတ်ချ ကိုကို၊ ညီဘဝက ပျိုခေတ်အတွက်ပဲ”

“အမယ် ကိုပို”

ကားလေးကို ခန့်ကိုယ်တိုင် မောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာ ကိုကိုတို့ လက်လေးပြုပြီး ပြုံးရယ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုကိုအတွက် စိတ်အေးရပြီဆို ခန့် အပျော်လွန်နေသည်။ ဒီလို အချိန်ရောက်မှ အနားမှာ ဖေဖေ မရှိတာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေဆီက မေမေ ပြန်လာချိန်မှာ ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ဆို၍ စိတ်သက်သာရပါသေးသည်။ ဥပဒေနှင့် မလွတ်

က မလွတ်ကင်းတာလုပ်လျှင် ဥပဒေကပေးသည့် အပြစ်ဒဏ်တော့ ခံရမှာပေါ့။

ထောင်က ထွက်လာလျှင်တော့ ဖေဖေလည်း ကိုကိုလို အမြင်မှန် အသိတရား မှန်ရပြီး နောင်တလည်း ရသွားမှာပါ။

ထိုအချိန်ကျလျှင်တော့ ခန့်လည်း ပျိုခေတ်နှင့် လက်ထပ်ပြီး ကလေးတွေ နှစ်ယောက် သုံးယောက်မွေးပြီး နေလောက်ပြီထင်သည်။ သားတွေ၊ ချွေးမတွေ မြေးတွေနှင့် ဖေဖေလည်း ပျော်နေမှာပါ။

“ခန့် ကားမောင်းရင်းနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ပြီးနေတာလဲ၊ ပျော်စရာဆိုရင် ပျိုခေတ်ကိုလည်း ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပျိုခေတ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကလေး ဘယ်နှယောက် ယူရမလဲ တွေးနေတာ၊ ခန့် ဘယ်လောက်တောင် ယောက်ျားပီသလဲ ပြချင်လို့လေ”

“အမယ်လေး ကြောက် ကြောက်စရာ၊ အခုမှ ယောက်ျားပီသချင်နေတယ်”

“ပျိုခေတ်က ခန့် ယောက်ျားပီသတာ မကြိုက်ဘူးလား၊ ပျိုခေတ်ပဲ မိန်းကလေးကနေ ယောက်ျားဖြစ်အောင် ပြောင်းပေးပြီးတော့”

“ဘယ်သူက မကြိုက်ဘူး ပြောလို့လဲ၊ အခုမှ အရမ်း ယောက်ျားပီသချင်နေတာကို ကြောက်တာ”

“ကြောက်ရအောင် ခန့်က ဘာလုပ်သေးလို့လဲ”

“ကလေး ဘယ်နှယောက် ယူရမလဲဆိုတာတောင် တွေးနေပြီလေ၊ တကယ်ပဲ တွေးနေတာကိုက ညှာညှာတာတာ မရှိဘူး၊ သူ့ဗိုက်မနာရတိုင်း”

“ဟောဗျာ ခန့်ကိုတော့ ယောက်ျားပီသစေချင်တယ်၊ ပျိုခေတ်လည်း မိန်းမပီသအောင် ဗိုက်လည်းနာ၊ ကလေးလည်းမွေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မိန်းမတွေကို ယောက်ျားတွေက တစ်သက်လုံး အနှံ့တာခံ ရှာဖွေကျွေးမွေး တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုတာ၊ အဲလို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကလေးမွေးပေးလို့ပေါ့ကွ၊ မဟုတ်ရင် သူများသားသမီးကို ဘာလို့ လုပ်ကိုင်ကျွေးနေမှာလဲ”

“အဲမယ် ကြည့်စမ်း”

“ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ ပျိုခေတ် ဟိတ်”

ခန့် လက်ကို ခပ်နာနာလေး ဆွဲဆိတ်လိုက်၍ ကားလေးကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ရသည်။ ပျိုခေတ်က မျက်စောင်းကြီးကြီးရွယ်ပြီး မဲ့ရွဲရွဲ

“အဲလို ကလေးမွေးမပေးရင် ခန့်က လုပ်ကိုင်မကျွေးဘူးပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့ အဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျိုခေတ် ကလေးမွေးမပေးလည်း ကိုယ်က တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်ကျွေးပြီး ချစ်မှာပါ၊ ဟို ပျိုခေတ်က ကလေး မမွေးချင်ဘူးလားဟင်”

“မွေးမှာ မွေးမှာ၊ ခန့် ပျိုခေတ်အနားက တစ်ဖဝါးမှ မညှာ”

အောင် ကလေးတွေ ဒါဖင်ပေါင်းများစွာ အဆက်မပြတ်ကို မွေးပစ်လိုက်မယ် သိလား”

“ဟား ဖျော်လိုက်တာ ခန့်လည်း ပျိုခေတ် ကလေးတွေ အများကြီး မွေးဖို့အတွက် မအားလပ်တော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဘာ”

“ဪ အလုပ်လုပ်ရ ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ငိုတာကို ချောနေရတာနဲ့ အချိန်အားမရှိတော့တာကို ပြောတာပါ”

“ဟွန်း လူညစ်ပတ်ကြီး မုန်းဖို့ကောင်းတယ်”

နှုတ်ခမ်းစုစုလေးဖြင့် ရင်ခွင်မှာ မှီနဲ့လာတော့ ကမ္ဘာကြီးက လူဦးရေတိုးတော့မှာကို ကြိုဆိုသောအနေဖြင့် လင်းလက်တောက်ပသွားသည်။ ထိုအတွက် သက်သေပြဖို့ အနမ်းများက နေရာအနှံ့ ယောက်ယက်ခတ် မွှေနှောက်နေကာ...။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်

ပြောဖို့လိုသေးလား

www.burmeseclassic.com